inkeriläisten viesti

numero 1

tammikuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Majavatie 11 D 44, 00800 Helsinki 80 Paatoimittaja: Matti Vironmaki, puh. 631 285 Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 391
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, 00100 Helsinki 10
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Anneli Tuohimäki Sallatunturintie 2 C 26 00970 Helsinki 97 Puh. 323 628
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaank. 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 668 Postisiirtotili n:o 416608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO Inkerinmaan vaakuna Kuva julkaistu ensimmäisen suomalaisen Raamatun nimiolehden koristeena olevassa vaakunasarjassa 1642 (Kuva Inkerin suomalaisten historiassa, 1969)

Sananparsien sääkalenteri

Muistiin merkinnyt Simo Höylä

Jos on usva uutenavuotena niin on halla heinäkuussa. Hassukin huomaa, että loppiaisena 6. 1. on päivä pitempi Jos ei suojaa sydänkuussa, niin ei kelpo kesästä.

Paavali 25. 1. syksyy, Kynttilä kevattä. Jos ei pauku Paavalina, eikä kylmä kynttelinä, niin keväällä kylmää kyntajii ja paleltaa paimenii

Heikilta 19. 1. eläintenruoka kahteen ja ihmisen ruoka kolmeksi.

Jälkeen uuden vuoden ensimmäisestä suojapäivästä laskettiin kaksisataa vuorokautta eteenpäin, sitten on ruis valmis - uutinen on joutunut

Paavalista kuukausi Marttiin 24. 2. Oli tapana sanoa, että Matin toinen silmä vetta vuotaa, kun räystäistä rupesi vettä tippumaan.

Matin päivänä karhu kääntää kylkensä.

Minkä ennen Mattia hellittaä, sen jalkeen Matin kiinnittää.

Helmikuun hellät tuulet maaliskuussa maksetaan.

Jos ennen Mattia härkä saa juoda raystään alta niin jälkeen Maarian kukko janoon kuolee.

Matin jälkeen voi sataa lunta vielä niin paljon, että kykkävän koiran peittaä.

Helmikuussa on aina kova tuuli, joka karistaa puista sammalia ja kaikkea moskaa, siitä laskettiin seitsemän viikkoa kesan tuloon

Matista kuukausi Maariaan 25. 3. Jos Maariana ei maata näy niin ei Jyrkinäkään kesä ole. Mikä Maariana katolla se Jyrkinä maassa (eli vaolla).

Reki heitto Mariaan tahi viikkoo perastä.

Maaliskuu se maan nayttää ja ojat täyttää.

Kuu kiurusta kesään. Maaliskuun loppupuolella jo olikin korkeimmilla paikoilla kiurun mättäitä näkyvissä.

Maariasta kuukausi Jyrkiin 23. 4. Oli tapana sanoa, että niin on paikallaan kun Jyrin päivä.

Käki kukkuu Jyrin ja Vapun valillä vaikka tuuran varren päässä.

Jyrki ottakoon lehmät vaikka selkään. Oli tapana, että Jyrin päivaltä alettiin laskea lehmiä laitumelle. Jokainen laski lehmänsä kesälaitumelle silloin kun hän katsoi sen sopivaksi. Mutta harvoin ennen Jyrkiä. Naisväellä oli tapana kastella paimen määräksi. Kun se keväällä ensimmäisen päivän iltana saapui kotiin karjoineen, niin talon tyttäret eli piikatytöt olivat vesikappa eli ämpäri kädessä jossakin nurkan takana lähellä karjakeittiötä paimenta odottamassa ja kun paimen saapui niin hän sai vettä niskaansa. Näin tapahtui ennen vanhaan meillä päin, mutta kukaan ei oikeen pystynyt selittämään sitä, miksi niin tehtiin.

Paimen oli vuorollaan talossa kaksi päivää lehmältä ja yhden päivän hieholta. Paimenta pidettiin kuin piispaa pappilassa, sille paistettiin piirakat ja tehtiin munavoita varsinkin evästä varten, jottei hän olisi seuraavassa talossa entistä taloa missään nimessä moittinut

Merituitun kylä oli suuri, kaksi kilometriä oli pituutta ja suunnilleen saman verran leveyttä. Talot olivat erillään toisistaan suomalaiseen tyyliin. Kylässä oli monet kujaiset, niin muodostui lehmistä monta karjaa ja joka karjalla oli oma paimen.

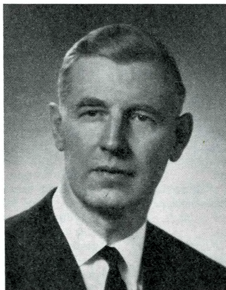
Sanottiin, että Vappuna vasta kainalossa Orahasta touko tunnetaan.

Keväällä päivä ja syksyllä viikko. Kun keväällä päivää myöhemmin kylvit niin syksyllä viikkoa myöhemmin se valmistui korjattavaksi.

Kevätkylvön aika laskettiin seuraavaan tapaan: Vanhasta juhannuksesta

jatkuu s 14

Kosemkinan pojasta tuli professori

Leo Yllö, joka taytti kuluvan vuoden tammıkuun 6. paivänä kuusikymmentä vuotta, on tehnyt merkittavän työn maamme maataloudellisen tutkimuksen alalla ja toimii nykyisin Valtion siementarkastuslaitoksen johtajana ja professorina Han on syntynyt Kosemkinassa kansakoulunopettaja-pariskunnan lapsena. Hanen akateemıset opintonsa ovat tapahtuneet sekä Eestissa etta Suomessa. Suoritettuaan ylioppılastutkinnon Narvan yhteiskoulussa 1934 hän valmistui agronomiksi ja maataloustiet. maisteriksi Tarton yliopistossa 1938 ja t939. Siirryttyään Suomeen Ylto suoritti Helsingin yliopistossa maatal. ja metsätieteen kandidaatin tutkinnon 1949 ja väitteli tohtoriksi 1958. Oltuaan ensin toimessa lisenssivirastossa hän siirtyi varsinaisesti omalle atalleen, ollen 1958—t959 Perä-Pohjotan koeaseman tutkijana Rovaniemellä sekä sen jalkeen Tikkurilassa Maatatouden tutkimuskeskuksen kasvinviljetylaitoksen tutkijana ja myohemmin saman taitoksen erikoistutkijana v:teen t969, jotloin määrättiin Vattion siementarkastustaitoksen johtajaksl ja professoriksl.

Yllö tunnetaan uutterana ja arvokkaita tuloksia saavuttaneena tiedemiehenä, joka on julkaissut runsaasti tutkimuksia varsinkın perunan, viljojen ja rehukasvien viljelyn aloılta. Hänen väitöskirjansa selvitti sotıen jalkeen viljeltäväksi tulleen uuden rehukasvin, nattinauriın viljelytapoja ja -mahdollisuuksia Suomessa. Tutkımustensa perusteella Yllo oli saavuttanut monipuolisen pätevyyden nykyiseen virkaansa Valtıon siementarkastuslaitoksen johtajana, jossa tyoskentelee satapäinen joukko tarkastajia ja muita siementarkastustyötä suorittavia henkilöitä. Yllö on tehnyt runsaasti opintomatkoja Euroopan eri maihin ja joutuu nykyisin useasti osallistumaan siementarkastusta käsitteleviin kansainvalisiın kongresseihin.

Tunnemme Yltön Inkerin asioihin kiinnostuneeksi ja niihin monitla tavoin osaltistuvaksi; hän on mm. toimlnut Inkeritäisten sivistyssäätiön hallituksen jäsenenä sen perustamisesta tähtien ja on nykyisin säätiön haltituksen puheenjohtaja. Toivotamme hänetle jatkuvaa menestystä kaikissa toiminnolssaan. — E.A.J.

Ann-seukon läksijäiset ja hiät

Tiä on miun lapsenmuististain temmattu iha tos juttu. Ko mie olin vast neljtoist täyttänt — aloin käyvä iltamis ja tantsulois. Mie käin usjast Virkkiläs ja Suaprus. Virkkilä olj mein Sussaaninan stantsalt kuuvven virstan piäs, mutt Suapruuhe olj kaheksa virstaa. Niä kylät olliit metsiin takan, eikä sinne mänt junnaa, — vua sellane vetelä muantie mitä pitkin laputin jalkasi.

Suaprus mie käin harvemmi, ko se olj pitemmän matkan takan ja siel elj vua yks Toivo-seukkoin, mutt Virkkilän Helen-tättiin luon mie käin usjast. Helen-tättiin pere olliit rikkait ja heil sain ain vatsan täyvvelt syyvvä kaikellaisii hyvvii ruokii. Olj miul viel toinekkii syy mitä vart mie heil käin niin usjast ja niin mielelläin.

Helen-tätilläin olj kaks poikaa — Anttu-seukko ja Toivo-seukko. Anttuseukko olj jo aika-mies, mutt Toivoseukko olj minust vua kolt vuotta vanhemp. Mie rakastin Toivo-seukkoo ja hia olj ain miun kanssain, ko mie olin heil käymass. Hiä soitti hyväst kittaraa ja ain laulelj rallattelj, ko hänell olj nii hyvä lauluiänkii.

Virkkiläs heil kävvessäin mie ain piäsin seukkoloinein kans sarraimee tantsimaa ja minnuu piettii suuress arvoss, ko mie, niatse, olin soittajan seukko Inkerelt. vaikk joha myö silloin elettiikkii Sussassiinan stantsal. Meinhä pitj myyvvä se kotj sielt Inkerelt ja muuttaa pois huttoralt — kolhoosin maihe valist. Myohä oltii silloin jo työläisii ja issäin olj työss huaprekal.

Mutt Ann-seukostain miun pitj täss nyt Teill luatii. Poikiin lisäks Helentatilläin olj yks tytärkii, ja hiä olj vanhin lapsist. Ann-seukko olj olt jo kauvva naima-ijäs, ja kaikk luuliit, jot hiä ei ennää piäsekkää mieheläa, ko ikkääkii olj jo koltkymment vuotta. Hiä olj ain nii hiljane ja vierast kaikkii, etenkii miehii Kyll hänt olj jo mont kertaa kosittukkii, mutt hiä vua mänj viel hiljasemmaks — vapis ja tutis kojin nurkas. Hiä ei hirvint männä tantsuloihekkaa, ko sielt pojat ai tahtoit tulla suattamaa, sill hiä olj oikein sorja punaposkine tyttö. Hänell olliit paksut keltaist hiukset, kuin kultaa, ja isot sinist silmät. Hiuksijaa hiä pitj kahel letil, mitkä toisinnaa kiäns piän ympär. Naisiin kans hiä luatj pojist ja miehist ko muutkii tytöt ja naiset.

Sit yhteen kevväin tulj rikas mies Suaprust Annii kosimaa. Aluks hiä luatj asjast Helen-tätillein, jot hiä olj kuult Annist kaikkee hyyvvää, ja hiä olj kuult mitein kovast Anni pelkäs miehii. Tiä naimakauppa olj niät Helen-tättiin mieleine, paras, mitä Annill vois uatella, ja hiä alkoikii Annii suostuttelemaa sill miehell. Se mies olj, niätsie, rikas ja nuor leskmies, ja oikein potrakin, ja hiä olj piättänt Annin naijja. Tulj hiä heil käymääkkii iha yhtennää. ja alkoi luatii Annilkii joka kerrall siint yhest ja samast asjast.

No sitt lopultkii tapahtu ihme, ja Anni mänj hänen kanssaa ostamaa pritanuiks myöpeleit. Hyö olliit ostaneet rovatin, kuapin, pöyvvän ja tuoliloi. Siin rovatis olliit sellaist kiiluvat pumput kummaskii piäs, ja ne pritanut ajettii linnast suoraa sinn Annin uutee kottii. Muist pritanuist Ann-seukol ei olt puutetta, ko hiä olj Helen-tättiin käskyst niit ommelt joka vuoss lissää, ja vua lissää. No sitt nekkii vietii jo ieltpäin sinn sulhasen kottii.

Lopultkii tulliit sitt läksijäist ja hiät. Mie muistan — ko tultii morsiant ottamaa, ni morsiant ei lövvettykkää mistää. Mutt mie olin koko ajan katsont Ann-seukon perrää ja tiesin miss hiä olj. En mie vua kellee sitä sanont, vaikk miultkii kyseltii. Sitt'ko kukkaa ei minnuu näht mie puikahhin Annin luoks liävää. Siell Anni seiso liävän nurkas ja tutis pelost, ja yhtäperrää miul hörppys — jot hiä ei miä tuppaa, eikä naimisii. No mie sitt kysyinkii hänelt, jott mitä vart hiä käj ostamass niit myöpeleitkää sen sulhasen kanss, ni hiä vua sano, jott'ei hiä tohhint ennää vastustaa äitijää, ja se mieshä ne

ost, ja makso, ja oljha se hauska sannoo — mikä miul näyttiijää, ko toine hullu ost kaik ja just ne mitkä miul näyttiisiit

No sitt mie luajin kauvan Annin kans ja aloin vua kovistammaa, jot kyll hänen on nyt mäntävä tuppaa, sill siell koko morsiant ottamaa tult hiäväk uotteloo hänt, jot ei hiä sua sitä häpjää tehhä sill sulhasell, jot ei miä, ko kaikk istuut pöyvväs ja uotteloot. Hiä vua itköö, iha veejeks muuttuu, ja vua hoppuvaa, jott hiä ei miä.

Lopultkii mie sit sanoin hänell, jot jos hiä ei nyt lähe miun kanssain tuppaa. ni mie miän sanomaa hänen äitillee ja niill muill miss hiä on, ni ne tulloot ja vievät hänet sielt liävän nurkast. Se sitt auttoikii. Hiä kuivais silmääse ja lähtj miun kanssain sinn tuppaa. Koko ajan hiä rutist minnuu kiäjest niin kovast ko jakso ja tutis pelost.

Tuvas nous suur ilo ko morsian löyty. Mie en jaksa ennää muistaa — mitä ne huusiit, vua koko ajan katsoin Annii ja pelkäsin, jot hiä voip kuatuu siihe sillal kauhust, ko hänen takkii piettii niin kovvaa hällyy. Hiä olj nii valkija ko hursti.

Ei hiä sittenkää siihe kuatunt, sill ne vieraat ottiit Annin ja istuttiit pöyvvän tuaks sen sulhasen vieree.

Mie en sit siint uamust muuta ennää tiijjekkää, ko mie mänin sinn liävän nurkkaa itkemää, enkä kehant tulla kennee näkyvii silmät niin punaseen itkust. Miul olliit arat silmäluomet ja ne ko tulliit punaseks — ei ne iha koht vualenneetkaa. Suuret tytöt oisiit miul kovast nauraneet, ko pien tyttö olj niin kovast itkent läksijäisis.

Sitt jälkee puolen päivän morsian ja sulhanen ajjoit vihill. Koko Suaprust tult ottajaväk ja suattamaa lähtent Virkkilän väk ajjoit kirkkoo. Ensimmäisess Kaljaskaas ajjoit morsiuspar ja Annin Toivo-velj skutsariin, sit muut sukulais-miehet ja toveritsat skarappaskoill kovvaa peräss, niin jot tie pöllys.

Mie en piäst kirkkoo, ko äitiin olj yks emännist ja mein pitj männä ieltpäin hiätalloo laittamaa pöytii. Ko hiäväk tulj — pitj olla kaikk valmist pöytää nostettavaks.

No kyll mie sain heit kauvva uotella, iha silmät virruit pitkäks. Sit lopultkii hyö ajjoit kujjaa kovan metelin kanss. Morsian ja sulhanen suatettii paikoillee ikkunapöyvvän tuaks iha keskell. Siihen kohtaa pöyvväll olj laitettu iso morsiuskukkaki — vualianpunainen hortensia. Hyö uotteliit ja seisoit siin kunis muutkii löysiit omat paikkaaseen siin pöyvväss. Etutuvass olj kaks pitkää pöytää ja ne koht tayttyit sukulaisist. Siihe morsiammen ja sulhasen vieree piäsit vua hein sisarens ja veikkons, sekä parraat tyttö- ja poika-toveritsat. Heit sanottii morsiusneidoiks ja sulhaspojiks.

Ruokii olj niin paljo jot pöyvvät notkuit — hernerokast alkain — piirakkoi, kiisselii- ja makjaa rokkaa myöten. Rikkaiss häiss ain tarjottii viinaakkii koko hiäviäjell.

Aluks kaikk alkoit syyvvä, mutt koht kaikk nousiitkii seisomaa. Heil olj kässissää tävvet rjumkat vodkaa, ja hyö huusiit kovast yhtee iänee jot — »korjkaa .. aa .. aa, korjkaa .. aa .. aa.»

Hyö saikii kauvva huutaa, ennenku morsian ja sulhanen suuteliit toisijaa, sill Anniha olj niin ujo, eikä luvant antaa suuvella niiss pöyvviss itsijää. Lopult ei ennää muu auttant ko suostumine suuvveltavaks. No, sit ko hyö olliitt suuvvelleet ni kaikk joivat rjumkaasen tyhjäks. käivät istumaa ja tuas syömää, ja sitt koko ajan kiitteliit — jot »nyt on makjaa».

Ne sitt tuas — vähän ajan piäst — nousiit kaikk seisomaa ja tuas huusiit »korjkaa», eikä ennen käyneet istumaa kunis morsian ja sulhanen tuas olliitt suuvvelleet. Kest kauvva kunis kaikk olliit syöneet ja juoneet vatsaase täytee hiäruokii ja juomii. Ki yhet pöyvvällist olj syötetty — siivottii pöyvvät, ja tuas alettii alust ast kattaa pöytii. Morsian ja sulhanen istuit koko ajan pöyviss, kunis kaikk kutsutut vieraat olj syöneet, vaikk ei hyö itse ennää jaksaneetkaa syyvvä. Hein olj istuttava siin siks, ko alko ain välill viina maistuu korjkalt, ni pitj suuvvella se maistumaa makjalt.

Turun Inkeriläisten joulujuhla 1937

(Ote Taimi Samoojan äidilleen inkeriläissyntyiselle (Venjoelta) Olga Kahi-Suomiselle Turusta Helsinkiin 16. 12. 1937 lähettämästä kirjeestä).

»Viime viikolla uhrasin kaiken vapaa-aikani takaläisille Inkerin pakolaisille: toimin myyntipäällikkönä ja kerjalaisena. Eiko olekin erikoinen yhdistelmä! Olin koko keskiviikko-päivän klo 9 a. klo 5 i. myymässä inkerit. ompeluseuran töitä Naisylioppilaiden Karjala-seurassa Ylioppilaskunnassa. Sain siellä myydyksi noin 800 mk:lla, loput 300:— myin yksityisesti jälkeenpäin Voittovaroilla pidimme sunnuntaina pakolaisille hienon joulujuhlan. Sinne olin saanut kerjätyksi varakkaammilta tuttaviltani 5 kg patasokeria, 2—3 kg makeisia joululahjapaketteihin, piparkakkuja, pikkuleipiä ja mikä parasta: ison kasan vaatetavaraa 2 hyvää poikain talvipalttoa, kahdet naimiot golfhousut, yhdet miehen kengät, tytön päättyskengät, 2 talvilakkia y.m. lakkeja, suuret määrät sukkia, lapasia, kaulahuiveja y.m. Kotoa vein vielä 2 poikain talvitakkia.

Jaoin ne joulujuhlassa ja saatoin täten valmistaa monelle tarvitsevalle suuren ilon ja avun, ne menivät kuin kuumille kiville

Meillä oli oikein hyvä ohjelma: Kaksi minun hyvää ystävääni: pianisti Ulta Stenius ja viulutaiteilija Itma Sutinen-Wigetius esittivät hienoa ohjelmaa vain asian harrastuksesta ja minun takiani. Ja kuinka tervetullutta se on ihmisille, joilta ei koskaan ole tilaisuutta menna konserttiin, saada kuulla täysipainoista taidetta. Minä itse tautoin, Aino Hamatäinen oli harjoittanut pari pientä lasten näytelmää, Kosti Kupiainen esitti suuremmoisesti huumoria, Teppo ja Partanen lukivat muistelmiaan Inkeristä, pastori Varjovaara piti joulusaarnan. Kuusi paloi, tarjottiin kahvia herkullisen kranssin y.m. kanssa, syötiin mainiota riisipuuroa, sitten tulivat tontut ja jakoivat 50 namuspussia».

Tuolloin elettiin tiukkaa aikaa, ei oltu mitään yliäkyttäistä kuten nyt.

Mie katselin koko ajan Ann-seukkoo. Hiä olj niin pienj, valkija ja sorja, ko lettipiä nukke. Hänell olj valkija pitkä ja kaunis morsiuspuku piäl, valkijat sukat ja kengät, pitkä valkija pitsihuntu ja talikukkaist piän ympäril keltasis läikkyvis hiuksis. Hiä vua olj niin murheellisen ja kiusatun näkönen ja hiä ihanku ois häppeilt ihmisii.

Ko kuokkavieraatkii olj syötetty ja juotettu — vietii pöyvvät pois etutuvast, ja penkit vua jätettii. Ämmät alkoit tantsii takatuvan puolel ja nuoret etutuvan puolel. Sinn olj palkattu kaks soittajaakkii haitarloihee kans. Hyö soittiit vuoronperrää ja heit piettii suuress arvoss. Välill Annin Toivo-veikko soitti kittarallaa.

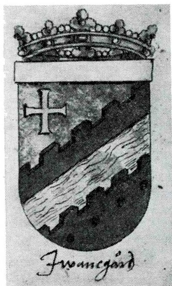
Sinn olj kutsuttu laulaja-ämmätkii itkettämmää morsiant. Hyö lauloit takatuvan puolel morsiammel ja sulhasel aluks itkuvirsii, sit sellasii, miss antoit kaikellaissii hyyvvii neuvoloi hiäparil. Anni itk koko ajan, mutt ämmät vua lauloit ja lauloit.

Myö valvottii koko yö, ko ei olt tillaa mihin käyvvä makkaamaa. Uamusel myö ajettii Helen-tättiin kans takasi Virkkilää ja siel käimme koht leppäämää ja nukuimme koko sen päivän ja viel yönki yhtäperrää. Kyll ne olliit rikkaat ja suuret hiät.

Maria Ripatti

Kari K. Laurla

Inkerin tunnukset 1500-luvulta nykypäivään

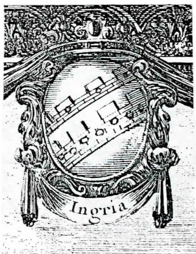
n. 1581

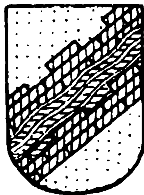
De la Gardien vaakuna

Inkerisla mainitaan jo 1100-luvulla, jolloin se kuului Novgorodin ja myohemmin Moskovan valtapiiriin. Ruotsalaiset yrittivat valloittaa Inkerin v. 1240, mika tosin epaonnistui. Inkerin alue oli kaupallisesti hyvin haluttu, sillä 1300 ruotsalaiset rakensivat Nevan suulle Maankruunun linnan, joka joutui venalaisille jo seuraavana vuonna Vasla vuonna 1581 Ruotsi sai Pontus De la Gardien ansiosta Inkerin t200- ja t300-luvulla rakennetut paalinnat. Talloin esiintyy Inkerille muodostettu oma tunnus Tama vaakuna on loydettavissa mm. Laurentius Petrin kronikasta, joka on n. vuodelta 1581 Talloin vallattiin myos Narvan linnoitus, mutta tamä alue sai oman vaakunan, joten sita ei enaan laskettu Inkeriin kuuluvaksi. Tassä vanhimmassa Inkerin vaakunassa esiintyy sinisellä punaisel muurit molemmin puolin hopeavirtaa Risti oli kultaa. On oletettavaa, etla muurit kuvaavat linnoituksia Nevan rannoilla ja risti kristinuskon luterilaisla haaraa Tata vaakunaa on pidettava vanhimpana tunnuksena, sillä on epatodennakoista, etta alueella olisi ollut oma vaakuna Venajan vallan aikana, saati sitlen ruotsalaislen pikakayntien hetkinä.

Vuonna t617 Inkeri luovutettiin Ruotsille, joka ei osannut kohdella asujamistoa oikeudenmukaisesti. Tastä johtuen osa ortodoksista vaestoa siirtyi karjalaisten kanssa nk. Tverin Karjalaan. Sijalle siirtyi

1660
Kaarle X Kustaan aikana

Kaarle XIII sinetissä oli vaakunan väritys jo nykyinen

asukkaita Suomesta, joten asujamisto säilyi suomenkielisenä».

Ruotsalaiset käyttivät 1500-luvun lopussa käyttöön otettua vaakunaa, joka kuitenkin muuttui väritykseltään ja risti katosi kokonaan. Muurit säilyttivät paikkansa, joita esiintyy Nevan rannalla. Punainen väri kuvaa tulia, joita saatiin myös tältä alueelta runsaasti. 1600-luvun puolenvälin jälkeen vaakuna muistuttaa nykyistä ja 1600-luvun lopussa kutta esiintyy paavarina ja virta muuttui siniseksi. Kuita kuvasi viljavainioita, joita oli niin pohjoisessa kuin etelässäkin. Tällaisena vaakuna on säilynyt meidän päiviimme saakka.

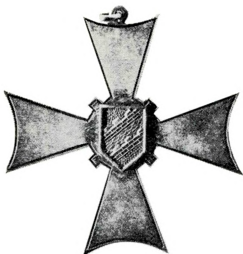
1700-luvulla Venäjän armeijan joukko-osastojen joukossa oli myös inkeriläisiä. Näiden lippujen väreinä oli musta ja keltainen. Lipuissa oleva vaakuna vaihtui, mutta yleisimpänä tunnuksena oli sinisellä valkoinen muuri. Virta oti useiti poistettu, mutta tätäkin on pidettävä vain väliaikaisena ja virheellisenä tutkintana.

Venäjän valtankumouksen jälkeen inkeriläisten tavoitteena oli autonomia, joka kuitenkin tukahdutettiin bolševikkien vallaan noustessa. Pakotaisten keskuudessa kypsyi ajatus urottaa Inkeri asevoimin Venäjästä. Vuosina 1919—1920 alueella taisteli kaksi, etupäässä inkeriläistä sotilasretkikuntaa. Retkikunnat olivat Pietarin, nykyisen Leningradin, molemmin puolin. Pohjoinen saapui Suomesta ja eteläinen Virosta. Kumpikin oli yhteistoiminnassa valkoisten venäläisten kanssa. Vuonna 1919

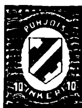
v. 1919
(Taiteilija Haapakoski)

Inkerin valkoisen muurin urhoollisuusristi

Huolimatta osittaisesta heraldiikan rappiokaudesta Inkerin Liiton merkissä vaakuna säilyi puhdastyylisenä

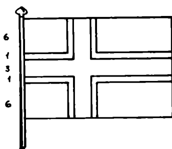

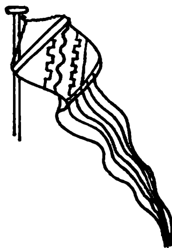
1920

taiteilija Haapakoski piirsi vaakunan, vanhalla pohjalta, jonkin hän lisäsi kilven alle kukkakoristeen ja nauhan. Ingermanlandia, nimineen, joka on kuitenkin vieras lähan historialliseen vaakunaan. Vuonna 1920 käytettiin Pohjois-Inkerissä vaakunapostimerkkiä, jonka vaakuna oli väärin ymmärretty historiallisesta tunnuksesta. Samoin nykyisin myytävänä oleva kankainen hihamerkki on eräänlainen huono kopio postimerkin vaakunasta. Inkerin Liiton merkissä ja Inkerin Valkoisen Muurin ristissä vaakuna on sen historiallisessa muodossa. Vaakuna jäi käyttöön pakolaisten keskuudessa, sillä Neuvostoliitossa se jäi käytöstä, vaikka Tarton rauhassa sovittiin Inkerin autonomisesta asemasta Neuvosto-Venäjällä. Siitä ei kuitenkaan tullut mitään, ja suuri osa asujamistoa siirrettiin, vuosina 1928—1938, muualle Neuvostoliittoon. Osa paikalle jäänyttä asujamistoa siirtyi viime jatkosodan yhteydessä joko Suomeen tai Saksaan, josta rauhan tultua suurin osa palautettiin takaisin.

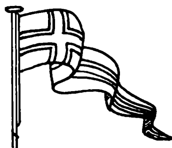
Joka tapauksessa Inkerin historiallinen vaakuna elää vieläkin niiden inkeriläisten keskuudessa, jotka tuntevat sen omakseen. Vaakunan selitys on seuraava: »Kultakentällä punainen ylhäältä sakarakoroinen vaslapalkki, jossa sininen ylhäältä aaltokoroinen, alhaalta sakarakoroinen vastajanne». Virran väri tulisi olla hopeaa, sillä sininen ja punainen ei heraldiikassa saisi rajoittua toisiinsa. Sitäpaitsi vuonna 1581 tehdyssä vaakunassa virta on hopeaa. **Kilven yllä** kuuluu olla herttuakunnan **kruunu**, koska Inkeri luettiin aikanaan Karjalan tapaan herttuakunnaksi. Tätä kruunua ei ole viime aikoina enään käytetty, mutta arvokruununa se olisi syytä ottaa takaisin, niin kuin nykyisten lääniemme vaakunatkin ovat kruunatut.

Vuonna 1919 käydyn taistelun yhteydessä käytettiin valkoisen Inkerin lippuna kel-

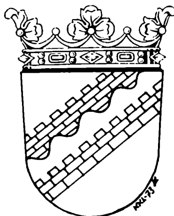

Kieppuva viiri

Isannan viiri

Nykyisen heraldisen tyylikauden mukainen vaakuna Piirros Kari K Laurla

taista lippua, jossa punaisen ristin paallikkeena sininen risti Lipun malli oli otettu pohjoismaista, niin kuin Ita-Karjalassakin Inkerin lipun varit olivat samat kuin vaakunan Tosin eraassa 1950-luvulla ilmestyneessa lippukirjassa mainitaan Friisien kayttavan samanlaista lippua kuin inkerilaisetkin Lippujen suhteet ovat erilaiset, siten etta Inkerin lipun suhteet ovat 25 3 (7 3 − 1 + 3 + 1 + 13) : 17 (6 + 1 + 3 + 1 − 6) ja Friisien 22 (6 + 1 + 2 + 1 + 12) 16 (6 − 1 − 2 + 1 + 6) Vaikka Inkerissa tata lippua ei kaytetakaan, niin mm pohjoismaissa asuvat inkerilaiset kokoontuvat oman lippunsa alle ja pitavat sita kansallislipun arvoisena tunnuksena Jokaisella inkerilaisellahan on ainakin pohjoismaissa oikeus nostaa kotinsa lipputankoon Inkerin lippu milloin haluaa, joskin talla hetkella Suomen asetukset maaraavat liputuspaivina liputettavan Suomen lipulla

Ulkovaltojen lippujahan tamakaan asetus ei koske ja liputtavathan ahvenanmaalaisetkin omalla lipullaan myos liputuspaivina Jokapaivaista kayttoa ajatellen voidaan valmistaa myos isannanviireja, joita ohessa esiintyy kolme eri versiota Isannanviirihan on siita helppo pidettava, koska sita ei tarvitse taskea yon ajaksi salosta, kun taas kansallislipun suhteen on toisin

AAPO IHO:

Kaalin lehtiä

Lienee merkitty silloin kirjoihin vuosi 1907 tai niillä main. Me veljekset olimme kahdestaan tarkeällä matkalla. Ken lukijoista on ne ajat elänyt ja niissa maisemissa liikkunul, hän saattaa muistaa vielä, kuinka Pietarin-Strelnan välisella matkalla Suomenlahden ranta oli aivankuin yrttitarha: kasvitarha kasvitarhan vieressä ja niissä kasvamassa vihannesta jos minka laatuisla ja kaiken muun tisana sitten mahtavien keräkaalien rykelma melkeinpa jokaisessa larhassa

Syksylla ennen pakkasia tarhat tyhjennettiin sinne kentalle kaivettuihin kellareihin. Juurikasvien naatit kuin myoskin kaalinkerien päällimmäiset lehdet silvottiin pois, juureksistahan ne listittiin, ja ne jäivat hajatleen sinne kasvupaikoille. En tieda juureksien jäämistöistä, mitä niille tehtiin, mutla kaalin lehdilla oli kysyntaa Ja mekin olimme juuri niiden hakijoita. Tarhaajat myivät niitä melko halvalla. Tuollaisen hevoskuormallisen sai ruplan rahalla. Kalselimme valikoiden tarjotla otevia ja kun sopiva tarha töytyi, sovittiin tarhaajan kanssa kaupasta seka ryhdyttiin tyohon. Vei tietysti aikansa, ennenkuin kuormallinen lehtia oli karryilla ja suojaavasti sidottuna.

Oli aika haukatakin jotain ja juoda teela ennen kotiin lähtoa Syksyinen ilta kun ei kauan viivyttele, niin ehattikin hämaran maille jo, ennenkuin matkaan pääsimme. Kaantyessämme viimeisestä mutkasla Ropsuntielle olikin jo pimeätä.

Siella tavoitimme kuormaston, jonka tehtavana oli siirlaa Krasnojeselossa sijainneen Petsjatkinin tehtaan varastoista lumppuja Ropsun tehtaaseen, jossa ne joutuivat mäaratyn jalostusvaiheen jalkeen siirrettävaksi eteenpain. Rahtimiehet otivat Ropsun kylan asukkaita. Kaiketi heillä oli keskinaista epasopua, sillä muuten ei olisi sita kohlausta sattunut. Kävi nimittäin sillälailla, etta meidän Murtaharjamme oli erittain riuska kävelijä eikä viihtynyt hiljakseen junnaavan jonon hannillä, vaan omia aikojaan lahti kuormastoa ohittamaan. Sen keskivaiheille ehdittyämme havaitsimme, että joitakin kuormastoon kuutuneita miehia hyppasi kuormittansa pysäyttämaän meidan hevostamme ja jotkut alkoivat rahista veljelleni, nykäisivät hanet alas kuormalta ja meinasivat ryhtya hanta siina käsittelemään.

Veli sai toki selitetyksi heille, keila me olemme ja mitä meidän kuormamme sisaltaa.. Rahisijat havaitsivat erehtyneensa, pyysivatpa vielä anteeksikin ja antoival meidan vapaasti jatkaa matkaamme. — Syyttivät pimeyttä erehdyksestänsa. No, Luulen suurimmaksi syyksi alkoholin vaikutukset... Sen paljasti heidän rähinansa.

Eihän siitä kohtauspaikalta ollut meidan kotiimme kuin runsas parisen virstaa, multa kun paikka oli asumatonta pelloaukeala — lähimpään asumukseen ns Routeelan Kanislon taloon »Sunkuran» suunnassa oli myoskin matkaa toista virslaa, ei noille keskenaän eripuraisille Ropsun miekkosille olisi tuotlanut mitäan ikavyyksiä sen laatuinen kasiksi käyminen.

Meillehän, Ropsuntien varretla asuville se heidan rahdinajonsa ei ollut mikaan harvinainen naky, koska he harjoittivat sitä lamän tästä kesät - talvet. Väliin relleslivat päissänsä ja rahisivät omassa keskuudessaan. Kotiväki ihmetteli, kun kerroimme kokemamme. Totesivat, että sitä saaltaa matkalla sattua kaikenlaista.

Ne tehtaat — Ptesjatkinin tehdas Krasnojeselossa ja siitä t2 virstan paassa oleva Ropsun tehdas, joittenka välista tavaran siirtoa nämä rahtimiehet harjoittival, olivat tietenkin venäläisten kasissä. Ja vaikka Ropsu oil suomalaisten asuttama, vaikutti tämä tehtaan sijainti sen, että venäläistymisen vaara suureni suurenemistaan. Sillä venalaisten seura tehtaassa vieroitti varsinkin nuorlson äidinkielestänsä. Kerrottiinhan Ropsun rippikouluikäisten poikien vä-

jatkuu s 15

Äidin ylistys joulun aikaan

Meidan ait kun paistaa pullaa,
itsestaan se suussa sullaa.
Se ei kaipaa liotusta,
eika ole mieli musta.

*

Kun aiti laittaa piirakkaa,
se vie muistot Karjalaa..
Oisi piirakka riissi tai
peruna, niin niitä syoda sai.

*

Meidän aiti laittaa puuroo,
se sitten miellyttaä kuuroo
ja aani vadin, lusikan,
se antaa ilon kauneimman

*

Aidimme kun teke keittoo,
ei tarvitse mennä peittoo,
sen voi syodä julkisesti,
arvostelun kaiken kesti

Äiti laittaa salaattia,
pilkkoo siihen omenia,
muuta hyvä kaikenlaista,
jos et usko, ota maista.

Meidan ait' ei sitten sorki,
kun on paistettava turkey[1]
Han varaa hyvasti aikaa,
kayttaa tietoa ja taikaa.

*

Kun aiti laittaa kiisselin,
siina on kerman silmakin.
Ei huoli olla salainen,
pane vaikka voipalanen

*

Meidan äit' kun keittaa saijuu,
siin on oikein aromi haijuu,
sita litkii mielellänsa,
vaikk' ois kielenpaassa kansa

*

Meidan aiti hyvin keksi,
laittaa kahvin viimeiseksi.
Siin on sekoitettu munnaa,
mika juodes posket punnaa.

Meidan ait' on viisain nainen,
sanoi Jalmar Kaasalainen,
jos ei issaä ota lukuun,
mi kuuluu jalompaan sukuun

Kanadanterveisin Juho Pakkanen

---

[1] laus. torki = kalkkuna

(sivulta 3)

laskettiin kahdeksan viikkoa taaksepäin se joutui toukokuun alkuun. Kahdeksas viikko oli kaura viikko; kylvettiin kauraa, seitsemäs oli selvä viikko, kylvettiin kauraa ja kevätruista (suvikasta), kuudes oli kurja viikko jyvä viljan kohdalla, silloin laitettiin eniten vain perunaa maahan, viides oli viimeinen, silloin kylvettiin enää vain ohraa. Näitä tapoja isännät noudattivat Pohjois-Inkerissä ja niistä puhuttiin nuoremmallekin sukupolvelle.

Ei tähkätöntä helluntaita, eikä jyvätöntä Juhannusta. Jos ei juhannuksena paarma päräjä niin ei syksyllä myllyn kivikään jyräjä, sillä juhannuksen 24. 6. aikoihin syysvilja tekee juuri terää. Jos on kesällä pihlajoissa runsaasti marjoja niin on syksy sateinen.

Hermannilta 12. 7. heinää saatto palella ja Jaakon päivään 25. 7. mennessä sadot korjattava pellolta pois ja saatava tuli tupaan. Mutta jälkeen Jaakon kuhilas pellolle ja poika hevosen selkään, silloin alkoivat illan istujaiset niin omassa, että naapuri kylissä.

Ei sikii siipikarja jälkeen päivän Perttulin 24. 8 Mitä päivä Perttulin sitä sää syksyllä.

Pääskyset Laurilta laumaan ja Pertulta matkaan. Niin monta päivää kun jälkeen Pertun pääskyset viipyvät täällä, niin monta viikkoa jälkeen Mikkelin jatkuu kesä.

Kylvä kynnä uutisella Laurin ja Perttulin välillä

Mikkelinä 29. 9. nauriit kuoppaan ja vanhat mummot uunin päälle, sillä Mikkeliin mennessä yritettiin saada peltotyöt loppuun ja odotettiin jo talven tuloa.

Syksynen yö ajaa yhdeksän hevosen selässä.

Jos lehmät syksyllä laitumelta kotiin tullessaan toivat oljen tai heinän korren suupielessään, se tiesi pitkää kevatta seuraavana vuonna.

Simo siltoja tekee 28. 10. Martti maata vahvistaa. Martti maalla, karttu jaallä, paimenet kylä kavulla. Antti aisoilla ajaa 30. 11. On yötä yö, katellä Annin päivän aikana 9. 12.

Jouluksihan se talvi torroo. Takaa joulunhan talvi on. (Joka mies se jouluna ajaa, mutta sei mies joka päästaisen). Kun hevonen haukotteli talvella, niin se tiesi suojasäätä, ja kun koira piehtaroi hangella niin tulee lumipyry. Jos uudenvuoden yönä on tähtia taivaalla, niin on myös syksyllä kuhilaita pellolla Joulusta 13 viikkoa maariaan Maariasta 13 juhannukseen, Juhannuksesta 13 Mikkeliin, Mikkelistä 13 jouluun

Nämä sananparret ja vertaukset pitävät paikkansa Vanhanajan laskun mukaan, joka oli 14 vuorokautta jäljessä nykyajasta. Se oli Venäjällä aikoinaan käytössä.

Opiskelijastipendit haettavina

Haettaviksi julistetaan kaksi Josef Jamalaisen stipendirahastosta neljan vuoden ajaksi annettavaa stipendia suuruudeltaan 500 mk vuodessa. Stipendit on tarkoitettu Helsingin yliopiston opiskelijoille, joiden suku on Inkerista peraisin.

Hakemukset osoitetaan Helsingin yliopiston opintotukilautakunnalle ja ne on jatettava yliopiston kirjaamoon viimeistaan helmikuun 19 paivana 1975 klo 15.

Helsingissa tammikuun 20 paivana 1975

Osastopaallikko **M. Malmberg**

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Helmikuun tilaisuus on paikallisosaston **vuosikokous,** joka pidetään Inkerikodissa Karjalatalossa 23 2. klo 14.
T e r v e t u l o a.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Tampereen paikallisosaston kuukausitilaisuudet 9 2., 9. 3, 13. 4. Kaikki tilaisuudet Kalevan kirkon huoneessa n:o 9 alkaen klo 14

INKERILÄISTEN YHDISTYS RY:N

VUOSIKOKOUS

pidetaan Inkerikodissa Karjalatalossa Käpylänkuja 1 Helsinki Palmusunnuntaina 23. 3. 1975. Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämat asiat.

JOHTOKUNTA

LAHJOITUS INKERIKODILLE

Inkeriläisten Sivistyssaatio on saanut Pohjoismainen Sahko Oy n toimitusjohtaja L Rokkaselta arvokkaan lahjoituksen: nelja valaisinta Inkerikotiin. Sivistyssaatio kiitlaa lahjoituksesta.

TURUN PAIKALLISOSASTO

Vuosikokous pidetaan Karjalaisten talossa Ilapellontie 2 **sunnuntaina 2. 3. 1975.**

Johtokunta

(sivulta 12)

han pelonsekaisesti keskenansa aprikoineen: »Kàkze mui v Pàppila poidjom, kògda mui Kàlkizmus ne zñajem?» (Kuinka me rippikouluun menemme, kun emme osaa Katkismusta?) (Tuo Pappila-sana tarkoitti rippikoulussakayntia silla murrealueella.) Ne katkismushuolethan heiltä kylla havisivat niiden uusien »vapauksien» myllerryksissä. Kuinka lienee muiden huolien laita ..

Mutta selvitetaampa ne kaalinlehdet loppuun. — Seuraavana paivana se lehtikuorma purettiin ja lehdet hievasti suolaten survottiin suuriin tynnyreihin talvikayttoa varten Kylla ne talvella kelpasivat lypsikeille .

A. I. 10. 12. 73

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin snomatalsten historia 50,—
Saini Lanrikkala
Rovasti S. J. Lanrikkatan etämäkerta 14,—
Aapo 1ho
Hietajyvä, vatitnt runot 10,—
Heiii Snominen
Mooses Pntron etämäkerta 3,50
A Metiäinen
Inkerin Ev.Lnt. kirkon 350 v. mnisto-julkaisn 20,—

Äaniievyjä
Inkeriknoro
Nouse Inkert ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin setnäkarttoja 2,50
Inkerin vaaknnotta 6,—
Inkerin ttppuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viestl vuodeksi 1975 olisi syyta tilata. Hinta 12,—.

Hinnat krunnnissa valllt-sevan kurssin mukaan.

Paaasiamiehet:
Rnotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannn Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
c/o A. TUOHIMÄKI
SALLATUNTURINTIE 2 C 26
00970 HELSINKI 97
puh. 323 628

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

Arvoisat tilaajat

Uudistakaa tilauksenne tämän numeron mukana saapuvalla postisiirtokortilla. Muistakaa kirjoittaa nimenne ja osoitteenne korttiin.

Jo tilauksensa uudistaneet voivat maksaa tilauksen tällä kortilla.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

numero 2 helmikuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Majavatie tt D 44, 00800 Helsinki 80 Paatoimittaja: Matti Vironmaki, puh. 63t 285 Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 391
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, 00100 Helsinki t0
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Anneli Tuohimàki Sallatunturintie 2 C 26 00970 Helsinki 97 Puh. 323 628
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisllrtotllille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk t2,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa t5 kr
ILMOITUSHINNAT:	t/t sivu mk 200,— t/2 » » t20,— t/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/t0t 850 Postisiirtotitl n:o 628047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäkt Tehtaank. 5 E 43, 00t40 Helsinkl t4 Puh. 662 668 Postisiirtotill n:o 4t6608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkalsija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO· Karjalatalo, jonka toisessa kerroksessa sijaitsee Inkerilaisten Sivistyssaation omistama Inkerikoti. Karjalatalon vihkiaiset olivat 17. tt. 74 ja Inkerikodin vihkiaiset pidettiin 26 1. 75 — Karjalatalon osoite on Helsinki, Kapylankuja t.

Inkerikodin vihkiäiset Helsingissä

Tammikuun 16. päivänä vietettiin Helsingissä Karjalatalossa kauan suunnitellun ja odotellun Inkerikodin vihkiäisjuhlaa. Karjalatalon suojiin oli saapunut miltei 400 hengen yleisömäärä, jolle Karjalatalon juhlasalitilat juuri sopivasti riittivät.

Vihkiäisjuhla aloitettiin kiitosvirrellä Herraa hyvaä kiittäkää, jonka jälkeen Inkeriläisten Yhdistys ry:n puheenjohtaja kirkkoherra Matti Vironmäki piti vihkimispuheen. (Puhe julkaistaan lehtemme seuraavassa numerossa.) Puheen jälkeen esiintyi Helsingin paikallisosaston Inkerikuoro Kai Jankkerin johdolla ja sen jälkeen nähtiin ja kuultiin opettaja Kaija Vironmäen ohjaamaa viehättävää kansallispukuisten koululaisten esittämää runo- ja musiikkiohjelmaa.

Väliajalla siirryttiin Karjalatalon toisessa kerroksessa — Inkerikodin naapurissa — sijaitsevaan saliin, jossa ahkerat inkeriläiset emännät tarjosivat piirakkakahvit perinteelliseen inkeriläiseen tapaan.

Väliajan jälkeen aloitettiin yhteisesti lauletulla Karjalaisten laululla, minkä jälkeen seurasi Ruotsin Inkeriläisten Keskusliiton tervehdys, jonka esitti insinööri Aappo Björn. Tämän jälkeen kuultiin unkarilaisen sellotaiteilijan Szaba Szilvayn Bachin soolosonaatin esitys. Seurasi jälleen lastenohjelmaa, tällä kertaa näytelmä Mari ja Matti Metsolassa, joka hauskalla tavalla toi nuorimman polven tervehdyksen vihkiäisjuhlaan.

Opettaja Anna-Mari Kairinen esitti lausuntaa, muun muassa Kanteletarta ja Aale Tynnin kotiseutuaiheisia runoja. Tämän jälkeen kuultiin inkeriläisten paikallisosastojen ja muiden järjestöjen tervehdyksiä.

Karjalan Liiton ja samalla Karjalatalon puolesta toi tervehdyksen toiminnanjohtaja Paavo Suoninen, Turun paikallisosaston tervehdyksen ja samalla paikallisosaston keräämän rahalahjan toi pastori Vilho Mustonen. Turun Torstai-kerhon puolesta esitti tervehdyksen Paavo Pesonen ja Helsingin paikallisosaston tervehdyksen toivat Hannu Vironmäki ja Ida Riipinen. He ilmoittivat myös Helsingin paikallisosaston arvokkaasta lahjoituksesta: pianon hankkimisesta Inkerikotiin. Tampereen paikallisosaston ja samalla Kalevalaisten Naisten tervehdyksen toi lehtori Anna-Liisa Heikinheimo.

Vihkiäisjuhlan päätössanat lausui Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallituksen puheenjohtaja professori Leo Yllö, joka myös luovutti Sivistyssäätiön ansiomerkin rouva Irja Kekille.

Lopuksi laulettiin Nouse Inkeri sekä Maamme.

Vihkiäisjuhla oli harrastunnelmainen ja lämminhenkinen yhteinen juhla. Puheista ja tervehdyksistä kävi ilmi se ilo ja liikutus, joka pitkään odotellun, yhteisin ponnistuksin rakennetun oman kodin valmistuttua täytti inkeriläisten sekä inkeriläisten ystävien mielet. Kiitollisina muistettiin myös Väinö Kekin unohtumatonta panosta Inkerikodin rakentamiseen — hän ei itse enää saanut olla näkemässä ponnistustensa ja innos-

Jatkuu sivulle 8

Matti Iho 90-vuotias

Sukulaiset ja ystävät kokoontuvat, jos Jumala suo 9 päivänä maatiskuuta 1975 Turussa viettämään Matti Ihon 90 v. syntymapaivää päivänsankarin tyttären kodissa Vasaramäessä Puolukkatie 38.

Inkeriläisten yhdistyksen kunniajäsen Matti Iho on syntynyt 20 päivänä hetmikuuta 1885 Hietamäen Heimosin kytässä maanviljelijan Antti Pietarinpojan ja tämän vaimon Annan poikana. Aloitti koulunkäyntinsä 7 vuotiaana silloin vietä käytännössä olevassa n.s. kiertokoulussa, mikä kyllä ei jatkunut kuin v. 1905, minkä jätkeen oppiminen jatkui joka tatvi. Sitloin kansakoulu kesti 5 vuotta. 2 vuotta kiertokoulua ja loppu vuodet 3 v. käytiin yhtämittaisesti, Matti muistetee. Koutunsa hän läpäisi kiitettävin arvosanoin. Koutumatkaa oli alkuun t kilometri, myohemmin 2, kun Matin vanhemmat muuttivat asumaan n.s. suuren tien varretle. Koulu sijaitsi Törölän kylässä kanttori Juhana Rikkisen kotitalossa. Juhana Rikkinen toimi näet sunnuntaisin Hietamäen kirkon kanttorina ja arklsin kansakoulun opettajana.

Asepalvelus aikanaan, joka silloin kesti 3 vuotla Matli oppi taitavaksi kengityssepäksi. Alkeet sepän tyohön hän oli saanut jo isansä pajassa. Isa kun näet kahden poikansa kanssa maanviljelyksen ohella toimi myös kyläseppänä omassa pajassaan.

Avioliiton Matti solmi v. 1911 joulukuussa ottaen vaimokseen Alakylän kylänvanhimman vununkan Matti Abraminpojan ja vaimonsa Eevan, s. Raikkerus tyttären Anna Purasen, saaden taitavan ja taloudellisen vaimon. Annan isoisä P. Raikkerus oli kirkkovaltuuston jäsen sekä toimi tuomarina kunnan asioissa. Vastaisiko se nyk. puheenjohtajaa.

Matin ja Annan avioliitto kesti 60 vuotta. Anna Iho siirtyi ajasta iaisyyteen timantti haapaivänsä aattoiltana. Puoli tusinaa lapsia varttui aikuisiksi jotka hoitelevat leiviskäänsa kukin tahollaan, kuin akanat tuutessa.

Vuonna 1914 muutti Matti vaimonsa ja kahden poikansa kanssa Hietamäen Annamoision kylään, josta olivat saaneet ostaa Annan enon 70 v. Pietari Tuomaanpojan kotitalon, joka tapsettomana ei pystynyt enään maataan viljelemään.

Ensimmäinen maailmansota atkoi samana kesanä ja Matti joutui kohta tähtemään sotaan, jota kesti vuosia. Nyt jäi vaimo hoitamaan kaikki talon työt turvanaan ja apunaan 70 v. Pietari eno.

Tämän vuosisadan kotmekymmentä tuvulla monien uudistusten aikana muutti myös Matin 80 v. isä Annamoisioon poikansa tuo toivossa päästä aikanaan nukkumaan Hietamäen kirkkomaan multaan. Ja toisen maailmansodan aikana muutti Matti Turkuun, josta aikanaan ostivat oman torpan tonttimaineen, ja jossa asuu edetteen nuorimmaisensa kanssa. Luoja on antanut hänelle terveyttä ja on hän ollut ansiotyössä 73 ikävuoteen saakka. Saanut jopa kunniakirjan tyopaikastaan vanhoilla päivillään.

Ahkeraa vaimoaan muistaa Matti kaikkien asioiden taustatekijänä, joka uskotlisesti hoiti kodin ja tapset, siltoinkin kun Matti nuorempana miehenä Annamoision vuosilta kävi taulukuorossa ja hoitell monia kunnallisia ja kylänkeskeisiä luottamustehtäviä.

Laulamaan on Matti hakeutunut myös Turussa Inkeriläisten sekakuoroon ja Kaarinan seurakunnan kirkkokuoroon.

Kaikissa edistyksellisissä riennoissa on Matti oman Inkeritoiminnan tukemiseksi osaltaan ollut mukana. Myos Inkerikodin rahastoa on hän tukenut huomattavalla summalla eläkeiastään huolimatta.

Onnea toivottaen.

KATRI LUIPPUNEN:

Piäsiäisliekut

Meil Inkeris olj sellanen uskomus, jot kuka pitkaan perjantain kampajaa hiuksijaa, ni sit ne ei lahe pois piäkallost ko ihminen kuoloo. Miekii pelkäsin pieneen kovast tätä asjaa. Miul on ain olt hyva mielkuvitus, jos miekii oisin kammannut, ni miun mustapiähäin ko ois sielt muanruaost pinnal joutunt, ni monj ois varmast sita kuontaloo pelant. Miul olj musta, paksu ja noin metrii pitkat hiukset. A jos ne ois olleet viel hajallaa, millanen näky se ois olt. Miult monest kysyttii, jot sie varmast usjaa harjaat hiuksijas ko ne niin kiiltaa. Ei sinne mikkää harja mäne vielkaa, vaik parikmahera harventaa joka kerta hiiljlapjollisen pois Yhen letin ko mie niskaa tein, ni se olj kasvarren paksuus ja kyl se piata kiannettäis ain poikittain kianty. Se täyty monet kertaa päivaäs uuvvestaa letittää ja lental monnee kertaa kovast nivvoo.

Uatto olj valis ja sit kovast siivottii, leivottii piirakkoi, keitettii makjarokka ja karpalokiissel valmiiks Muut juhlaruuvat keiteltii ja paisteltii varrain Piasiaisuamuun, jot ne olliit sviesoita. Erikoisii Piasiaisruokii ei olt, ko munnii, toist olliit juhlaruokii vua Meil penikoil Piasiain ei olt mikkaa ilman liekkuloi. Etsittii nuorat vaik muan alt ja jos ei tarpeeks nuorii loytynt, ni ohjaksetkii hatatilas kelpasiit. Vallii olliit vanhat ohjakset ja lauta hankaas. Ylläal orres joskus loi nappii. Nuorat kulluit poikki ja myo ratsaettii istujat ja pönkijat kaik muahan. Siin sit katseltii uusii potrii pariloi ko olliit lijas. Liekut tavallisest olliit sarraimiis ja muilkii paikoil mis vua ortta olj. Solmittii monnee kertaa taittuneet nuorat, kokeiltii, jos ei nuora ennaä riittänt ja liekku tulj liijan yllaa se purettii. Etsittii jatkoo, solmittii ja kyhattii liekku tuas uuvvestaa. Liekus laulettii liekkulaululoi. Yks laulo ensin ja sit kertauksee yhty kaik. Mie vua en ennaä muista ko nelj.

Piäsiaistä uoteltii
ja Piäsiäinen tuli.
Mihin kohtaa päivä paisto
siitä lumi suli.

Lauletaa nyt meijan tytöt
lauletaa ko lotsaa.
A kuka syrjast kuunteloo
ni pannaa halot otsaa.

Pannaa tytöt parit piäl
pannaa kukakkaiset.
Pannaa pojat riatyy myöten
ei vua tupakkaiset.

Pannaa tytöt parit piäl
pannaa viivakkaiset.
Pannaa pojat riatyy myöten
ei vua viinakkaiset.

Liekkumista ja liekun tekemista ne olliitkii koko Piasiaispyhat, ei tahtonut syömaa kerita. Pienet pojat olliit myös muvas. Ohjakset olliitkii aika lyhvät ja solmukkaat Piäsiaisen jalkee. Taisha isat vahan rapaista pepun pialkii, kenen ohjakset olliit lyhentyneet.

Mitä näin Hatsinassa!

OPETTAJA ANTTI HUURRON MUISTIKIRJASTA

Hatsina minun aikanani oli noin 20 000 asukkaan kaupunki. Mulla lamä kaupunkı larjosi asukkailleen ainullaaluisia nählävyyksıä.

Keisarin hovi, jossa oli 300 huonella, oli rakennetlu »paasisla», Inkerin ja Viron pohjakalliosla, kalkkikiveslä. Louhimoja ei tarvinnul kauaa etsiä, niilä oli aivan liheäslı ympäristossä. Paavali I asui perinloruhlinaana ikänsä lässä hovissa. Samoin myohemmin Aleksanterı III, jonka sahaama polkkypıno oli kaikkien nählavänä. Lääkaril määrasival sen hänelle laihduluskuurıksi.

Hovista johti salakäytävä pitkälle järven rantaan — jos joului salamurhaajien ahdistelemaksi. Lapsuuteni aikana salakäytävän paaly oli suljellu vain raulaportilla, jolloin sinne sai huulaa ja »Echo» (kaiku) vastasi. Käytävä oli ainakin 300 m pilkä, niin ellä sana lai kaksi luli täydellisesti takaisin.

Tällä ajalla linnan vesiesle ja muuril ampuma-aukkoineen oval vieläkin nählävissä.

Kaupungin korkeimmalle mäelle, aivan pääkadun keskelle oli pyslytelly, myös paasista, mahlava obeliski, jonka huipulla oli valtava kuparipallo, josta ukkosenjohdin luli maahan. Tämän obeliskin nimenä oli Connelalj, Mallan rilareiden johtajan arvonimi, kun Paavali VI sai sen kunnian, kun Maltanritarikunta lakkauletliin.

Tekojärven keskelle oli rakennellu pienoiskokoon rilarilinna muureineen ja lorneineen; siinä minun aikanani asui kaupungin halliluksen päällikkö, kenraali »Kymepob» (Kuterov).

Hovin ja sen läheisimmän ympärislon valaisemiseksi oli rakennellu tornimainen sähkövoima-asema, multa senaikaisel lampul olival niin sanolluja kaarilamppuja, jolka anloival voimakkaan valon. Sähköaseman hoilaja oli suomalainen Levander; Venäjällä ei ollul semmoisia ammallimiehiä.

Voimalaitoksesta johlui, ellä 160 m. päähän lailoksesta eräänä kesänä aivan vuosisadan vaihleessa rakennellun soikea koerata, jola kiersi vuorisloralojen vaunujen kokoinen pienoinen vaunu, jonka kaytlovoimana oli sähkö ja joka riippui kiskossa. Rata oli soikion muoloinen, ehkä 400 m piluinen, kuin lavallinen juoksurata. Tämä laitos loimi vain 2—4 viikkoa, kun se jo pureltiin. Mutta lämä oli ensimmäinen sähkörata, jonka minä näin jo varsin nuorena ollessani.

Rautalıeradan lansıpuolella noin ½ km:n päässä keisarin palatsisla oli kovaksi lampallu solilaiden, erilyisesli ratsuväen harjoıluskenllä. Siila nimı: Voennoje pole. Se oli niin kova, ellä se loimi lenloralana myöhemmin, ja ruoho ei kasvanul 2 cm pilemmäksi. Aivan ranlalien vieressä oli langaltoman lennättimen venälaisen keksijan Topovin koeasema. Siinä oli lahelysantenni ja konehuone, mulla kun olimme lielämättomiä nulikoita, niin meilä kiinnosli vain maajohlo, jona loimi lıheä melrin levyinen mulla hyvin pilka kuparıverkko ja josla sai 60 cm:n salamoila jos lyönsi käden sen ulottuville. Oli meidan poikien suuri huvi saada läpi sormien sahköpurkaus. Luullavasli siina oli hyvin kor-

Jalkuu sivulle 13

UUSI KOTILIESI

Inkerikodin vihkiäisiin 26. 1. 75.
— murehtien — Aapo Iho. —

Menkäa länteen, menkaä itään,
etelään tai pohjoiseen —
kaikkialla tavotatte
Inkeriä sirpaleen.

Sattumalta käypi kohti
missä vaimo, missä mies:
p a k k o riisti heidat sieltä,
missä loisti kotilies...

Kokiessaan Golgatansa
— missä kullakin se lie —
aprikoivat he kaikki:
Mikä onkaan lasten tie?

Näin on asiat maailmassa:
uudellensa aina vaan
v a p a u d e n porraspuiksi
vähäisimmät poljetaan...

* * *

Täällä, alla Pohjantähden
meit' on kourallinen vain
myrskyn myllerryttäminä
päässyt suojaan S u o m e n L a i n.

Tänne, kiitos Suomi-äidin,
saimme k u r k i a i s e n tään,
jonka alla uudet polvet
luontunevat elämään.

Suokoon Luoja siunauksen!
Rauhan ajat riittäkööt!
Kaikki hyvät harrastukset
heitä yhteen liittäkööt!

INKERIKODIN VIHKIÄISET...

Jatkoa sivulta 3

tuksensa tulosta. Mutta juhlassa oli inkeriläisten oma runoilija opettaja Aapo Iho mukana tuomassa runotervehdyksensä Inkerikodin vihkiäisiin.

Juhlan väliajalla oli tilaisuus katsella upouutta Inkerikotia, joka kuitenkin oli liian pieni näin suuren yleisömäärän juhlatilaksi. Osa kalustoakin vielä puuttui, mutta seinillä oli jo inkeriläisten toiminnan historiaa ja henkilöhahmoja: muun muassa taiteilija Lauri Santun Inkerikodille lahjoittama arvokas kolmiosainen piirustus, jossa ovat rinnan Aapo Ihon, Väinö Kekin ja Matti Vironmäen muotokuvat.

Professori Leo Yllö puhui juhlan päätökseksi.

Inkeriläisten Yhdistys ry:n puheenjohtaja Matti Vironmäki, Inkeriläisten Sivistyssäätiön asiamies Hannu Vironmäki ja Sivistyssäätiön hallituksen puheenjohtaja Leo Yllö ojentamassa ansiomerkkiä rouva Irja Kekille.

Kansallispukuisten koululaisten ryhmä esitti opettaja Kaija Vironmäen ohjaamaa Kansanruno-ohjelmaa.

Inkerikuoro esiintymässä kanttori Kai Jankkerin johdolla.

RUOTSIN PUOLELTA

VILHO KURUJOKI

Paavalin uskontunnustus

»Silla minä olen lain kautta kuollut pois laista, elaäkseni Jumalalle. Mina olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, ja mina elan, en enaa mina, vaan Kristus minussa, ja minkä nyt elan lihassa, sen mina elan Jumalan Pojan uskossa, hänen, joka on rakastanut minua ja antanut itsensa minun edestani». Gal. 2: 19—20.

Edella olevaa Raamatun kohtaa voisimme hyvinkin sanoa ap. Paavalin henkilökohtaiseksi uskontunnustukseksi. Han kayttäa siina hyvin tunnepitoisia sanoja, kuten esim. kuolema, elama, ristiinnaulittu, lihassa elaminen, Jumalan rakkaus ja uhri. Jos emme ole yhtään perehtyneita ap. Paavalin elamaan ennen hänen käantymistä fariselaisuudesta uskoon Jeesuksen Kristuksen Damaskon tiellä, niin meittä jää hamärän peittoon se, mita ap. Paavali oikein tarkoittaa, kun han sanoo: sillä minä olen lain kautta kuollut pois laista elaaksení Jumalalle.

Laki on pyhä ja vanhurskas. Se ilmoittaa meille Jumalan tahdon. Jumala on antanut meille lain, että me sitä noudattaisimme, myos tanä aikana, jolloin niin paljon julkiseslikin rikotaan Jumalan pyhää takia vastaan. Lakiin liittyy lupeus elamästä. »Noudattakaa minun käskyjäni ja säädöksiäni, silla se ihminen, joka ne pitää, on niista elava». 3 Moos. 18: 5. Kuinka sitten on ymmärrettävä, kun ap. Paavali sanoo, etta hän on kuollut lain kautta pois laista? Eiko han pitanytkään Jumalan lakia? Kyllä. Hän oli lain mukaan nuhteeton ihminen. Hanellä oli hyva ja moitteeton elämä. Hän oli mennyt niin pitkalle noudattaessaan Jumalan lakia kuin ihminen voi ylipäänsä mennä: hän kiivaili lain puolesta siina maarin, etta han vainosi kristittyja.

Mutta kuinka voi ap. Paavali sanoa, etta han on kuollut lain kautta pois laista eläaksensa Jumalalle? Kuinka tapahtuu kuoleminen lain kautta? Eikö Jumala ole antanut lakia meille sitä varten, että me sita noudattaessamme saisimme elamän? Lain kautta kuoleminen tapahtuu siten, että kun ap. Paavali oikein yritti täyttaa Jumalan lakia, niin han tuli kokemaan sen karvaan toluuden, elta laki ei vaadi vain ulkonaista kuuliaisuutta Jumalaa kohtaan, vaan sydamesta lahtevaa kuuliaisuutta ja rakkautta Niinpa esim. viides kasky ei tule täytetyksi silla, ettei ketään ota hengelta, vihastuminen on murhaa Jumalan edessä. Samoin kuudes kasky ei tule täytetyksi siten, etta joten kuten pidattäytyy tekemastä huorin tai aviorikosta, vaan se on jo huorinteko, kun himo valtaa miehen sydamen katsellessaan naista.

Kun lainkuuliaisuudesta tehdään taytta totta, niin se aina vie siihen, että sen tekija joutuu sisäiseen ahdistukseen ja kokemukseen: tämä on minulle mahdotonta täyttaa. Sydämeni on saastaisuutta täynnä. Siksi Jumalan viha kohtaa minua. Tie, jonka piti vieda elamään ja autuuteen, viekin minut kokemaan kuinka voimaton olen muuttamaan turmeltunutta luontoani hyväksi ja puhtaaksi Jumalan edessä. Siinä sietuntilassa parahtaa herannyt syntinen: Oi hyva Jumalani! Olenko todella niin paha ja syntinen? Herra! Minä hukun, siltä minulla on saastaiset huulet, ja minä asun kansan seassa, jolla on saastaiset huulet. Näin siis tapahtuu kuoleminen lain kautta. Mutta

kuinka on ymmärrettävissä se, kun ap. Paavali sanoo pois laista, elaakseen Jumalalle? Eiko ap. Paavali tarvinnutkaan enaa Jumalan lakia? Laista pois kuoleminen ei suinkaan merkitse sitä, että ap. Paavalille olisi riittänyt elämanohjeeksi tämä sääntö: »kun kerran lain kautta en saavuta Jumalan mielisuosiota, niin laki on silloin tarpeeton. Taikka tämä saänto: Jumala on rakkaus, Han katsoo sormien lavitse elämääni. Pienet harha-askeleet eivät ole Jumalan edessa raskas rikos.».

Laista kuoleminen tarkoittaa aivan toista. Se on sita, etta laki hyljataan kokonaan valikappaleena pelastukseen synnin tuomasta kirouksesta. Sille ollaan kuolleita, ei osoiteta mitaan elonmerkkejä, ei reagoida ollenkaan, kun laki tulee ja vaatii meiltä: Rakasta Jumalaasi; rakasta lähimmaistasi! Tee se! Täyta se!

Miksi ap. Paavali oli kuollut lain kautta pois laista? Siksiko, että voisi elaa edelleenkin fariseuksena, eli nuhteettomana kristittynä? Ei ollenkaan. Vaan siksi, etta han laista kuolleena eli nyt Jumalalle. Tama uusi suhde lakiin, kuolleena oleminen laille, merkitse ap. Paavalille uutta suhdetta Jumalaan. Hanen ei tarvinnut lain kautta vetää puoleensa Jumalan ystävyyttä. Han sai elää Jumalalle Kristuksen kautta. Tamän uuden elaman Jumalalle, ilmaisee ap. Paavali hyvin voimakkaasti: han on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Se merkitsee osallisuutta Kristuksen kuolemaan. Mutta niinkuin Kristus ristilla kärsi tuskaa ja vaivaa, niin samoin ap. Paavalikin tahtoi pitää kurissa vanhaa ihmistä, eli antaa sille nyrkiniskuja silmän alle. Tämän hän ilmaisee nain: sillä minä kuritan ruumistani, etten minä, joka muille saarnaan, joutuisi itse kadotukseen. Olla ristiinnaulittu Kristuksen kanssa merkitsee myos itsensä kieltamistä, luopumista omista mielihaluista ja alistumista Kristuksen tahtoon. Se on välien selvittamista Kristuksen ja maailman suhteen. Se on taistelun julistamista maailmaa vastaan ja häpeän ja pilkan kantamista Kristuksen nimen tunnustamisen tähden. Mutta ristiinnaulittunakin ap. Paavali eli kuitenkin, vaikka vanha Paavali olikin ristiinnaulittu. Minä elän, en enaä minä, vaan Kristus minussa. Paavali teki kristillisyydestänsa täyttä totta: hän uskalsi sanoa niinkin paljon omasta kristillisyydestansa: Kristus elää hänessa. Ei siis jokin jalo aate, tai ideologi, ei edes oppi Jumalasta, vaan itse Kristus eli Paavalissa.

Kuinka kaukana ap. Paavalista me nykyajan kristityt olemmekaan. Meissä saattaa elää kyllä hyviä käsityksiä kristillisyydesta. Meillä saattaa elää eräänlainen tunne siita, etta olemme omalla pieneltä osaltamme parantamassa tata jumalatonta maailmaa, mutta sopii kysyä: eläako meilla Kristus niin voimakkaasti, että kaikessa noyryydessa rohkenemme tunnustaa: ja minä elan, en enaa minä, vaan Kristus minussa.

Ap. Paavali tempaa nopeasti itsensa alas korkealta autuuden vuorelta ja jatkaa: vaikka Kristus eläakin minussa, niin mina en ole viela taivaassa, vaan olen täällä maailmassa ja elän viela lihassa. Ap. Paavali tarkoittaa lihassa elamisellä elamistä katoavaisessa ruumiissa, joka on kuolevainen. Lihassa elaminen ei siis lassä ole samaa, kuin elaä lihan himojen mukaan, eli elää oman pahan ja turmeltuneen luonnon mukaan. Saman asian voi myos sanoa nainkin: elää ilman toivoa ja Jumalaa maailmassa.

Koska ap. Paavali eli vielä kuolevaisessa ruumiissa, vaikka Kristus elikin hänessa, niin han ilmaisee oikeastaan saman asian toisin sanoin: Kristus elää minussa, eli mina elan Jumalan Pojan uskossa. Tassa on syytä korostaa sitä tosiasiaa, ettei ap. Paavali puhu omasta uskostansa, vaan Jumalan Pojan uskosta. Pelastus uskon kautta ei ole uskomista mihin tahansa, ei edes siihen, etta Jumala on olemassa. Se on uskomista vain Jeesukseen Kristukseen.

Elaä Jumalan Pojan uskossa, on elämistä Hanen rakkaudessansa. Kristityn toivo ei perustu heissa olevaan hyvaan tahtoon, eika pyrkimykseen kelvata Jumatalle ja ihmisille. Se perustuu siihen, etta Jumala uhrasi oman Poikansa jumalattomien, ei siis hyvien ja onnistuneiden, vaan jumalattomien edesta, että ei kukaan voisi Jumalan edessä kerskata omasta erinomaisuudesta vaan, että jokainen, joka tunnustaa joutuvansa Jumalan edessa konkurssiin, voisi sanoa: Jeesus Kristus on rakastanut minua ja antanut itsensä minun edestani.

Ap. Paavali ei siis vain todistanut muille Jumalan rakkaudesta. Hän uskalsi myös

NY ROMAN AV EINO HANSKI.

Lagom före jul 1974 utkom i Sverige Hanskis senaste roman Timmar av frihet. Boken skildrar åren 1919—1921 i Sovjetunionen. Vi får följa flickan Masha, som vi lärt känna i foregående del, från kommunistisk entusiasm till hopploshet. Hanski skildrar vardagsmänniskornas upplevelser av armod, svält och inbördeskrig i brytningstiden mellan två samhällssystem. Ännu 1919 kunde en entusiastisk revolutionär som Masha kasta ett ruttet äpple i huvudet på fabriksdirektören utan att ställas infor rätta.

Eino Hanski framställer denna periods oerhört komplicerade skeenden på ett fängslande och lättfattligt sätt. Bokan är ingen dokumentär skildring men Hanski har själv bott i Leningrad fram till 1942 och som ung pojke kommit i nära kontakt med personer som själva upplevt händelserna.

Av Hanski har tidigare utkommit Den långa vintern 1965, Den långa resan 1967, Den långa väntan 1968 och Revolutionens barn 1971. De tre forstnämnda är översatta till finska.

A. P.

---

sanoa itsellensä: Jumalan Poika on rakastanut minua, entistä vainoojaa ja murhamiestä. Meidänkin on tarpeellista noudattaa ap. Paavalin esimerkkiä ja sanoa: Jumalan Poika on rakastanut minua onnetonta ihmistä, minua teeskentelijää, minua itserakasta kristittyä, minua jumalatonta lurjusta, minua huorintekijää, minua aviolliton rikkojaa, minua rakkaudetonta ja kovaa, minua rahanahnesta, minua kiroilijaa, minua juomaria, minua syntistä. Hän, Jumalan Poika on rakastanut minua ja antanut itsensa minun edestäni, etten minä enää eläisi jumalattomasti, vaan eläisin ja noudattaisin Jumalan lakia, kuitenkaan perustamatta pelastustani lain kuuliaisuuteen, vaan Jumalan Pojan rakkauteen.

Inkerin kerho perustettu Tukholmaan

Tukholmassa on perustettu Tukholman Inkerin Kerho, jonka toiminlapaikka on Suur-Tukholma ja joka on Ruotsissa toimivan Inkerin Suomalaisten Keskusliiton jäsenjärjestö.

Jo 19 p:nä huhtikuuta 1974 pidettiin perustava kokous, johtokunta valittiin kuitenkin vasta sitä seuraavassa kokouksessa, joka pidettiin marraskuun 15 p:nä 1974 Nackassa. Johtokuntaan valittiin seuraavat: Juho Kouru puheenjohtajaksi, Matti Toivonen varapuheenjohtajaksi, Aino Lehti sihteeriksi, Waino Pylsy rahastonhoitajaksi, Albert Kuortti tilintarkastajaksi.

Johtokuntaan valittiin myös 5 varajäsentä.

LAHJOITUKSIA INKERILÄISTEN VIESTIN TUKEMISEKSI:

Pekka Andriainen, Gastrike-Hammarby 20:— kr, J. Ahvenainen, Goteborg 5:— kr.

Jatkoa sivulta 6

kea volttimäara, mutta ampereita ei ollenkaan, kun se ei vahingoittanut ketään. Sen ympärille olı vedetty nuora, mutta mikään ei estänyt poıkia pistämään katensä 60 cm ulottuville verkosta, jotloin sai sähköiskun käden läpi. Vuosiluvun voi tarkistaa tietosanakirjasta, mutta muistan olleenl siltoin aıvan kansakoutuikäinen poika. Luultavasti sama voima-asema toimi voiman antajana, siis keisarin hovin voima-asemana.

Venäjän lentovoimat syntyivät myos Hatsinassa samalla kentällä.

Ensımmäınen kone oli Blenan-tyyppinen kaksılaso, joka lähti telineeltä ja jossa ei ollut pyorıa, vain suksen tapaiset jalakset. Siivet olivat purjekangasta. Moottori oli sijoitettu koneessa ohjaajan taakse. Tämä aıheuttıkin ensimmäisen uhrin. Lentäjänä oli pioneerilentäjä Popov. Olin sitminnakija, kun kone liian jyrkässä taskussa pysahtyi ja moottorı ruhjoi lentajän. Lento oli noin 30—40 m. pituinen. Lentäjä heti kiidätettiin hoviin saamaan hoitoa. Taas syntyı juoru, että lentäja oti keisarin siskon Oljan rakastaja. Seuraavat koneet, samaa tyyppiä, kulkivat jo pyörillä ja tekivät km pitkıä kierroksia. Muistan eraän sukunimenkın: Gorskov. Toisen, myos nimekkään, lentajän nimen unohdin.

Zeppelinitarinat myös alkoıvat 3 km syntymäkodıstani. Saalistin kylän lähettyvillä joen varrella, sillä vettä tarvittiin vedyn kehittämiseen. Tänne rakennettiin iso tentokonehallikin. Loppu: kalat kuolivat joesta ja zeppeliini paloi keisarittisen puiston yllä. Zeppeliini oli vain pehmeäkuorinen, eikä metallınen kuin saksalaisten. Ajan pitkään lentokenttä kävi ahtaaksi ja koneet katosıvat Hatsinan taivaalta.

Syntymäpaikkani Hatsinan esikaupunki M a r ı e n b u r g oli myos kesaisten sotaharjoıtusten nayttämönä, sillä silloin Länsı-Inkeri oli aina niiden kenttänä keskuksena Krasnoje Selo, jossa vieraili aikanaan Suomen kaartikin. Etetäisenä harjoitusten rajana oli Sokkalan kylän täpi kutkeva joki, kotitalostani noin t t/2 km:n päässä. Siella pojat kävivät vaihtamassa tupakka-askin tai mahorkkaa panoksiin, joista tehtiin tussareıta. Eräan sellaisen räjähtäessä käsissäni leikki niiltä kohdaltani loppui. Tussarin räjähtäessä vain puinen perän kappale jäi käsiini ja katsoin teikin liian vaaratliseksi.

Kerran satuimme näkemään sotahistorıallisesti merkittävän tapauksen, kun pääesikunnan upseerit vatitsivat sotaväetle vıelä nykyäänkin käytossä olevan suojavärin. Joukko sotilaita vihreä- ja harmaa-asuisina asetettiin tummansävyistä lepikkoa vasten, joka oli vain 50—75 m:n päässä Marienburgin taloista ja kuutui kaupungin maihin. Siellä se tummanvihreä suojaväri, jota nimitettiin khakiksi (xaku) sai alkunsa. Tämä tapahtui kai jo ennen Japanin sotaa v. t904. Süs Sahamylly ynna Marienburg antoivat sotaväetle lepikoittensa värin.

Keisarillisen hovin ruokatalous oti Hatsinassa suurelta osatta omavarainen: oma karja, navetta, meijeri, karja hollantilaista, mustan-valkean kirjavaa. Oma laidun ja härkä, joka kerran puski paimenen kuolıaaksi.

Vihannekset ja hedelmät ja kukatkin kasvatettiin omissa kasvihuoneissa. Lisäksi oli lintula, jossa kasvatettiin hanhia, kalkkunoita, ankkoja, kanoja.

Eräässä korkeammassa kasvihuoneessa oli kolme isoa palmua ja pienempiä patmuja siirrettävissä puisissa pytyissä. Esimerkiksi juhlatitaisuuksiin, kirkkoon, ym Kırkon koristelusta vastasi setäni Juhana.

Hatsinaan oli keskitetty keisarin metsästys. Aidatuissa eläintarhoissa pidettiin isompia etäimiä. Lähetlä keisarin asuntoa olı eräs eläintarha. Siinä vapaina elätettiin kaurıita. Talvella niitä ruokittiin, mutta kesat olivat laitumılla, vapaina ja itse ruokansa hankkivina. Eräät olivat niin kesyjä etta antoivat sılıtellä itseään.

Isot saksanhirvet olivat eri aitauksissa. Nııta ruokittiın ympäri vuoden. Vapaina ne olısivat olleet vaarana yleisotle.

Koiratarha oli n. t/2 km kodistani. Eri koırarodut olivat omissa aitauksissaan. Nıita oli satoja ja niitä ruokittiin koiranruualla jota varten oli erikseen perustettu keittiö. Fasaaneilte ja jäniksitle olivat asuntona valtion metsät, jotka ympäröivät inkerılaisiä kyliä, Sokkalaa, pientä Saalista, isoa Saalısta, Tsernovaa, Hintikkalaa, Tukevltsia ym. Kun jänikset ja fasaanit joskus eksyi-

vat inkerilaisten pelloille, niin oli tapana hyvittää niiden aiheuttamat vahingot sillä, ella maanviljelijät saivat ilmaiseksi siemenviljan keväälla valtion varastoista.

Näin valtavaa metsästyslaitosta varten oli rakennettu erikseen »jaakarien» kylä, jossa oli perheellisille jääkäreille rakennetut tyyppitalot. Joka talo oli varattu kahdelle perheelle. Jokaisen talon julkisivu oli koristettu peuran sarvilla. Poikamiehiä varten oli oma kasarmimainen rakennus. Muita tyomiehiä varten oli omat rakennukset mm. sauna, pesutupa ym. Hevosten kengityslä varten oli paja, jossa isännöi virolainen seppä Kreisson, jonka pojan ja tyttären hyvin tunsin. Poika lainasi minulta oppikirjoja, jotka sisko kävi hakemassa. Kaiken komennon paallikkonä oll Saksasta kotoisin oleva metsästysmestari, jonka sukunimi oli »Dietz». Hän oli vakivaltainen luonne, ratsasteli pitkin metsäteitä ja antoi armottomasti piiskasta joskus metsästysalueelle eksyneille sienestajille. Tämä väkivaltaisuus koslautui jo ensimmäisinä vallankumouspaivinä: Ditz ja hanen poikansa ammuttiin ilman oikeudenkayntia.

Metsästysalueen päällikkona oli ruhtinas Golitsin, jota kuljetettiin aina kolmivaljakolla (troikalla). Mainittakoon, että ruhtinaan ja papin kuskina oli uuskirkkolainen Salomon Vesterinen. Hanen poikansa Ville ja sisar Emilia olivat pyhäkoulutovereitani. Vesterisellä oli komea parta ja tukeva vartalo, joita vaadittiin juuri kuskilta. Seppanä oli virolainen Kreisson, oikein hyvä ammattimies. Jääkäreitten lapsille oli rakennettu kansakoulu, jota yllapidettiin keisarin varoilla. Koulussa oli mitä miellyttävin opettaja, joka antoi minunkin lainata kirjoja koulun ainutlaatuisesta lastenkirjastosta. Mina kävin kaupunginhallituksen ylläpitämaa kansakoulua.

Jokaisella jääkärillä oli kaksi asua: pyhaja arkiasu. Juhla-asua käytettiin vain, jos keisari ja vieraat ruhtlnaat olivat läsnä. Tamä asu oli melkein kauttaaltaan punainen, siihen kuuluivat kultakaluunat ja hopeahelainen tikari.

Örebro

9. 3. 75 sunnuntalna kl. 14.00 S:Mikaelissa (Baronbacken) pldetään INKERIN KERHON VUOSIKOKOUS.

Voimme sanoa tassa vaiheessa: Tolmikunta ei onnistunut jarjestämaan Jumalanpalvelusta vuosikokouksen yhteydessä, joka muuten on ollut perinnaistä inkeriläisille. Toimikunta vetoaa kuitenkin heimolaisten hyvään tahtoon ja toivoo reipasta osanottoa yhteenkuuluvaisuuden rakentavassa tyossä.

Ohjelmallisesti emännät tarjoavat entiseen tapaan hymyilevallä mielellä »Kohvitarjoilun», sekä on lupauduttu — kokouksen ohella — esittämään filmiä menneistä yhteistilaisuuksista, että yhdessä olo muodostuisi kodikkaaksi. Ja sitten, t e r v e t u l o a m u k a a n.

Kerhon toimikunta

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Maaliskuun kuukausitilaisuuden asemesta osallistutaan Inkeriläisten Yhdistys ry:n **vuosikokoukseen** Inkerikodissa 23. 3. 75 klo 14. Tervetuloa.

Huhtikuun kuukausitilaisuus on Inkerikodissa Karjalatalossa sunnuntaina 27. 4. 75 klo 14. Tervetuloa.

Toukokuussa tehdaan mahdollisesti retki.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Tampereen paikallisosaston kuukausitilaisuudet 9. 2., 9. 3., 13. 4., 4. 5. Kaikki tilaisuudet Kalevan kirkon huoneessa n:o 9 alkaen klo 14.

INKERILÄISTEN YHDISTYS RY:N

VUOSIKOKOUS

pidetään Inkerikodissa Karjalatalossa Käpylänkuja 1 Helsinki Palmusunnuntaina 23. 3. 1975 klo 14. Kokouksessa käsitellään sääntöjen määräämät asiat.

JOHTOKUNTA

TURUN PAIKALLISOSASTO

31. 3. 1975 **Pääsiäisjuhla** Karjalaisten talossa Itapellontie 2.

11. 5. 1975 **Äitienpäiväjuhla** Ruissalon Birkassa.

18. 5. 1975 **Helluntaijuhla** Karjalaisten talossa Itapellontie 2.

Kaikki tilaisuudet alkavat samaan aikaan eli klo 14.00.

Tervetuloa!

Tilaa asiamiehiltämme
Inkeri-aiheista kirjallisuutta
Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—

Helli Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50

A Meriläinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet:

Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannu Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
c/o A. TUOHIMÄKI
SALLATUNTURINTIE 2 C 26
00970 HELSINKI 97
puh. 323 628

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

Oletteko muistaneet uudistaa tilauksenne?

VIIME NUMERON MUKANA OLI POSTISIIRTOKORTTI.

KIRJOITTAKAA SIIHEN NIMENNE JA OSOITTEENNE.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 3—4 maaliskuu—huhtikuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Majavatie 11 D 44, 00800 Helsinki 80 Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285 Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 391
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, 00100 Helsinki 10
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Anneli Tuohimäki Sallatunturintie 2 C 26 00970 Helsinki 97 Puh. 323 628
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaank. 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 668 Postisiirtotili n:o 416608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO »Karjalainen tupa» Karjalatalossa. — Kuvia Inkerikodista saamme nähdä seuraavissa numeroissamme.

MATTI VIRONMÄKI

ILOINEN LEIKKI

Erään viime aikoina Suomessa esitetyn televisiosarjan nimenä on »Pollyanna».

Naytelmasarja perustuu kuuluisaan kirjaan, jota kuulemma heti sen ilmestyttyä vuonna 1913 myytiin miljoonia kappaleita. Monet meistäkin ovat varmaan sekä lukeneet Pollyanna-kirjan etta katselleet televisiosarjaa.

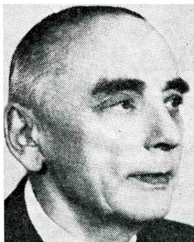
Pollyannan äiti oli kuollut tytön syntyessä. Yksitoista vuotiaana Pollyanna menetti myös isänsä ja jäi kokonaan orvoksi. Hän joutui ankaran Polly-tädin kasvatettavaksi ja sai kokea monenlaisia hankaluuksia. Mutta Pollyanna ei kuitenkaan helpolla masentunut. Han oli isältään oppinut »*ilonkeksimisleikin*». Sen ideana oli, että kaikista tilanteista ja asioista piti etsiä niiden valoisat puolet. Tämä leikki auttoi Pollyannaa voittamaan vaikeudet.

Pollyannan tavoin jokaisen ihmisen elämässä ovat omat hankaluudet ja vaikeudet. Usein on myös suruja, joista monet muut eivät tiedä mitään. Näin on ollut erityisesti meidän kohdallamme, joiden välillä »Inkeriläisten Viesti» pyytää olla yhdyssiteenä. Menneet harmaat päivät ovat kuitenkin auttamattomasti ohi ja nyt elämme tätä päivää. Kumpa osaisimme nähdä tänaan ja tämän hetken tilanteissa ne valoisat puolet, jotka siinä ovat. Me usein liiaksi ajattelemme vain varjopuolia ja unohdamme asioiden toisen puolen. Senvuoksi on syytä Pollyannan tavoin etsiä ilon aiheita elämässämme.

Me kaikki omistamme paljon sellaista, josta tulisi osata iloita ja olla kiitollisia. Elämämme vaellus, jonka aikana on jouduttu kenties hyvinkin kauas lapsuuden maisemilta, on rikastuttanut meitä monilla kokemuksilla. Yksi arvokkaimmista on varmaan tämä, että harmaan päivän perästä voi aurinko paistaa entistäkin kirkkaammin. Siksi arkisten huolien ei pidä antaa masentaa mieltämme. On muistettava että elämme päivä kerrallaan. Suuri Mestarimme on myös sanonut: »Joka päivälle riittää sen oma huoli» (Matt. 6: 34).

Asioiden valoisan puolen näyttää ymmärtäneen erityisesti se kuuluisa henkilö, joka oli nimeltänsä Paavali. Hän jos kuka sai kokea elämässään vaikeuksia. Kerrankin hänet suljettiin pitkiksi ajoiksi pimeään vankiluolaan, jossa oli kaikkea muuta kuin iloa. Kun hän sai luvan tervehtiä kirjeellä ystäviään, hän kirjoitti:

> *»Rakkaat ystävät, pysykää uskollisina Herralle. Olkaa aina iloisia Herran tuntemisesta. Sanon sen uudestaan: olkaa iloisia. Älkää kantako huolta mistään, vaan rukoilkaa sensijaan Jumalalta kaikkea. Kertokaa hänelle hätänne älkääkä unohtako kiittää häntä saamastanne vastauksesta». (Fil. 4: 4, 7).*

Robert Rainio poissa

Hovioikeudenneuvos Robert Rainio oli yhdessä rouvansa kanssa kuluneen talven tammisunnuntaina Helsingissa Karjalantalolla, jolloin saimme todeta, miten valtava inkerinsuomalaisten joukko oli lasna Inkeri-kodin avajaisissa. Ohimennen katta puristaessamme Robert-veli iloisin mielin, kuten aina, kertoi terveisiä Turun puolesta. Kun sanoin hanelle siinä kiitoksia tyosta inkeritaisten hyväksi, hän vaatimattomaan tapaansa hymyiti ja sanoi mielihyvänsä siitä, että inkeritäisitle on saatu koti. En tietenkaan osannut ajatellakaan, että ne sanat ja kädenpuristus jaisivät viimeisiksi. Nain kuitenkin tapahtui. Yllätyksenä sain tiedon, että Robert Rainio nukahti viimeiseen uneensa helmikuun 26 päivanä t975.

Robert Rainion elamänvaiheista oli lehdessamme kirjoitus viime vuoden heinä-elokuun numerossa, jolloin onnittelimme häntä 75-vuotispäivän johdosta. Nyt tässä yhteydessa ei liene tarpeen muuten toistaa, mitä silloin kirjoitimme, mutta tulkoon kuitenkin vielä erityisesti todetuksi, etta inkerilaisten toimintaa Robert Rainio tuki ainutlaatuisen sydämellisellä tavalla. Hän ehti olla mukana paljon karjalaisten riennoissa, mutta meitä inkeriläisiäkään hän ei hetkeksikään unohtanut. Hän oli meidan, kuten itse sanol leikillisestl, »ottopoikamme». Hän avustl Inkeriläisten Viestiä uutterasti monien vuosien alkana asiarikkailla kirjoituksillaan ja hlstorlallisesti merklttävillä kuvilla. Inkerlläisten kesäjuhlilla han oli ahkerasti mukana ja seurasi Inkerilaisten Sivistyssäätiön toimintaa sen hallitusneuvoston jasenenä erittäin paljon.

Robert Rainio oli olemuksettaan vatoisa, sydamellinen ja vaatimaton kansanmies. Hanella oli lahja palvella muita. Hänen tekemiäan palveluksia varmaan tukemattomat inkerilaiset muistelevat kiitollisina. Esimerkkina Robert Rainion vaatimattomuudesta ja alttiudesta asettua inkerilaisen vaen keskelle saanen mainita tapauksen Tampereen kesäjuhlitta muutamia vuosia sitten.

Tapasin silloin Robert-veljen juhlapaikan koululla yhteiseen majoitukseen tarkoitetusta luokkahuoneesta. Siinä keskustellessamme, mihin menisimme yöksi, Robert Rainio sanoi: »Hyvähän täälläkin on olla. Ollaan täällä»! Ja siellä me parin kolmen muun heimoveljen kanssa lattialle levitettyjen patjojen päällä saimme virkistavat unet. Aamulla totesimme, etta kenenkaan »kuorsauskaan» ei ollut ketaan hairinnyt.

Robert Rainion poismenon koemme kaikki suurena menetyksenä. Kunnioittavin mielin hiljennymme ja kaipaamme häntä sekä otamme osaa omaisten suruun. Me tiedamme, että tyhjäksi jäänyttä paikkaa ei voida täyttää. Lohtuna kuitenkin tässäkin tapauksessa on tosiasia:

»On maa, johon kaikki polut katoaa, on rauhan maa».

Kunnloittavasti

Mattl Vlronmäkl

Maria Kempin muistolle

Maria Kemppi o.s. Kotselainen oli syntynyt Inkerinmaan Venjoella Kotsalaisin kylassä 25. 4. 1894. Solmittuaan avioliiton Simo Kempin kanssa hanesta tuli Tuutarin kylan asukas.

Suuren maalaistalon ahkerana emäntänä hän joutui tekemään kovasti työtä, sillä suuren talouden hoito vaati niin isännält kuin emännaltakin taitoa ja ahkeruutta.

Ja niinpä ahkera työnteko, terve ja raitis elama on koitunutkin Maria Kempin hyvän ruumiillisen kunnon perustekijäksi, silla hänhan ei tiettavästi pitkän ja vaiherikkaan elamansa aikana sanottavasti siarastellut. Hän oli aina terve ja reipas ja sellainen ihminen joka ei koskaan puhunut pahaa loisesta ihmisestä.

Mutta Maria Kemppi ei ollut vain ruumiillisesti terve, hän oli sitä myös henkisestikin. Vaikka hän iältään olikin jo vanha, oli hän henkisesti kuitenkin nuori ja eli aktiivisesti mukana kaikessa elämässä, mutta erikoisesti seurakunnallisessa. Hän oli yksi niitä uskollisia jonka kirkkopolku ei ollut paassyt nurmettumaan.

Maria Kempin henkinen tasapainoisuus ei suinkaan johtunut siitä, että hän olisi saanut elaa huoletonta ja rauhallista elämää. Kytla hankin joutui kokemaan monet myrskyt pitkan elamänsä varrella.

Ensiksikin, han sai kokea yhdessä heimonsa kanssa: mitä on olla pakolainen ja mita on olla muukalainen maalla vieraalla. Eikä Jumala jättänyt häntä henkilökohtaisia suruja ja murheilakaan vaille, niitäkin oli hänelle suotu, ehkä runsaimminkin kuin monelle muulle.

Maria Kempin henkisen tasapainoisuuden ja elamanmyönteisyyden salaisuus on siinä, etta han käytti Jumalan sanaa ja ammensi siitä voimaa, jota hän tarvitsi elämänsä myrskyissä. Göteborgin suomenkieliset raamattu piiriläiset ja vanhustenkerholaiset ovat monesti saaneet todeta Maria Kempin Raamatuntuntemuksen.

Maria Kempin lapset ja lastenlapset sanovat menettäneensä paljon, kun äiti ja mummi ovat poissa. Tytär kertoi: »Äiti oli turvanamme ja väsymättömänä ohjaajanamme aina viimeisiin aikoihin asti.»

Mutta Maria Kempin poissaolo tunnetaan myös seurakunnassa ja mainituissa piireissä. Niin, yksi uskollinen Sanan kuulija ja Sanan tekijä on päässyt Herransa lepoon.

Helmikuun 10 päivänä 1975 omaiset ja runsas ystäväjoukko saatteli Maria Kemppia hänen viimeisellä matkallaan.

Värikäs kukkakumpu jäi todistamaan että Maria Kempillä oli paljon ystäviä. Herra kutsui uskollisen palvelijansa pois tästä taistelujen maasta iäiseen rauhaan 1. 2. 1975.

»Ei sinun aurinkosi enää laske, eikä sinun kuusi vajene, sillä Herra on sinun iankaikkinen valkeutesi ja päättyneet ovat sinun murheesi päivät.» Jes. 60: 20.

A.T.

Ann-seukon läksijäiset ja hiät

(Jatkoa tammikuun numerosta)

Miun olj siälj jättää Annii yksin sen miehen kottii, mutt' sehä olj nyt Anninkii uus kotj. Hiä vähän vällii sinä iltan itki ja tahtoi lähtee sielt jo silloin mein kanss pois takasi Virkkilää. Helen-tättiin torui hänt ja sitt sopotti jotakkii Annin korvaa, ni hiä sitt vähä rauhottui ja jäi.

— No nii, nyt sitt Annikkii on mieheläs, luatiit Virkkiloist, ko näkkiit toisijaa. Ja mikäs Annill on olless, ko on suur hyvä talo, hyvä lehmä ja kaikk nii hyvin jott. Mutt' ei ne Ann-seukkoin asiat olleetkaa nii mutkattomast selvii, ko ämmät luuliit.

Mänj kaks viikkoo, ko Anni tulj kottii Virkkilää. Kylälöist luuliit, jot hiä tulj äitiise luoks oljamii. Mänj siint kuukauvven päivät aikaa, ennenko ihmist alkoit kysellä aluks toisiltaa ja sitt jo Annilt itseltää, jot milloinkos sie miät mieheis luoks, ja ett joha se Jussi kuoloo siell ikävää yksinnää ollessaa, ja kuka kyselj mitäkkii. Annipa siihen sanomaa heill jokahisell, jott jospa en ennää takasi miäkkää.

Kerran sit kaks naista Virkkilàst näkkiit Annin miehen Jussin Hatsinas iha sattumalt. -Mitä teill oikein tovel tapahtu, ko Anni sannoo, jot ei ennää tule takasi siun luokseis? Jussi katsoi parraaks kertoo itse kaiken — kuin hänell Annin kans olj käynt.

Anni niätsie, ko hiäväk olj lähtent talost, ni mänj etutuvan puolel ja panj välj oven ramppii. Vaikk Jussi kuin pyytelj hänt laskemaa sissää, ei hiä hänt laskent. Sit uamusil Anni tulj etutuvan puolelt, tervehtj ja katselj ympärillee mist piäst alkais päivän työt. Hiä olj kova tekemää kaikellaist työtä, nii koton ko pelloll. Ensimmäisen päivän aikan Anni ja entine talouvvenhoitaja Sohvi siivosiit tuvat haihen jälelt. Toiseen päivään hiä läks yksın viemää maitoo linnaa kaupunkiin. Sielt tultuvaa hiä viel lyps lehmän ja laittoi ruokii. Kaua emännättä olleess taloss olj paljo tekemist sellasel työihmisel ko Anni olj.

Sitt illal ko Jussin silmä valtti ni hiä pujaht etutuvan puolel ja panj oven jälessää ramppii, eikä piästänt Jussii etutuvan puolel vaikk toine ois kuin kovast rukkoilt.

Välill mänj mont yötä peräkkäin jot hyö ei muanneet koko yöss silmällistkää, ni uamusil hyö ei riijjelleet. Jo olj mänt koht kaks viikkoo eikä Anni piästänt Jussii lähelleekkää, ei päivälkää, luatimattakaa jot yöl.

No sitt lopultkii, ko siint ei näyttäänt mittää tulevan, ni Jussi piätti jotakkii tehhä. Jussin luonto alko kiehuu ko ei piäst laillisest vihityn naisens vieree, ei yöl eikä päiväll. Uatteleha itsijäis — ko siull on vast vihitty naine koton etkä piäse vieree.

Tuas Anni mänj yks uamu linnaa maijjon kans. Jussi otti houthangot ja ens töiksee vetj niill rampit pois ovest ja kahest etutuvan ikkunast.

Ko Anni tulj linnast hiä ei älyntkää

Jatkuu sivulle 13

Muistelmia ensimmäisen maailmansodan ajoilta

Runo on kirjoitettu sotasairaalassa 1917.

Hyvasti kultaseni,
hyvasti kultani,
nyt lahtea mun taytyy
pois kotimaastani.
Nyt taytyypi mun mennä
maailmaa kulkemaan,
ja sinua en tieda,
et naenko milloinkaan.

Jo ennen monta miesta
sola petteli.
Ja monen kullan silmat
vesilla jatleli
Eihan sille mitaan voi
kerran minka Luoja loi,
ja minkä osalleni toi.
Ja onhan sitä monta
kaikenlaista onnetonta.
ikavalla odotettu
ei tule enaä milloinkaan.
Kun peitossa on mustan maan.

Nyt laitan laulun pienen
matkani varrelta,
sodasta tahdon teille
muistutukseksi kirjoittaa.

Se oli vuonna kuusitoista,
kun kuljin ensi kerran
yli Riian kaupungista.
Kylmä oli syksy
ja lumi peitti maan,
me olimme lahetetty
vihollista vastaanottamaan.
Kyllä oli vaikeata,
kun pakkanen paleli,
luoteja ja rakeita
vastaamme sateli.
Kyllä silloin kuolema
monesti oli mulla edessäin,
aina hurraata huutaen
riensimme edespain.

Oli silloin meil johtajana
mies nuori ja uhkea.
Ei milloinkaan pelkoa tuntenut,
vaan aina yhtä rohkea.
Ja mä usein taistelussa
olin hanen takanaan.
Siina minä nain,
et valokuvaa
han kantoi rinnallaan.
Tuo kuva oli nuoren Neidon
sangen ihanan,
ja tuo neito oli rakastunut
tuohon nuoreen johtajaan.

Mutta yhtenä syksy-yönä
kun emme voineet aavistaa,
saksalainen alkoi meiltä
asemiamme valloittaa.
Ja tuo nuori johtaja juurl
seisoi mun edessäin
ja komensi kaikki miehet
paikalle edespäin.
Siina rinta rintaa vasten
nyt kaikki asettui.
Syttyi kuuma taistelu,
missä lumi punertui.

Ensin rivimme niinkuin seinä
ain seisoi paikallaan
ja miehet kaikki luotti
urholliseen johtajaan.
Mutta yhtakkia rivit murtui
ja sortui kokonaan.
Ja johtajamme maahan
jai verissa makaamaan.

Pois taistelun tuoksinnasta
nyt hanet kannettiin,
ja haavat vetravuotavaiset
käareilla sidottiin.
Hän kuvan otti rinnaltaan
ja mulle ojensi
ja sanoi: »Saata tämä
mun armahalleni.
Ja sano että mulla
oli hän mieles silloinkin
kun vihollisen keihäs
lävisti rintani.»

Jäahyväiset heitettyään
hän vaipui kuolemaan.
Näin päattyi päivät urhon
ja kunnon sotilaan.

Rokoiskoin Yrjö

70 vuotta täyttävä Liisa Makara

Huhtikuun 17 pv. v. 1905 Lempaalassa syntyi pieni tytto Varpu ja Mikko Kokkoselle. Tytto sai kasteessa nimekseen Liisa. Tama Liisa laytlää nyt 70 vuotla. Kun ajattelee elämaa taaksepain, ei voi muuta kuin ihmetella: miten hän on selviytynyt elamansä kovassa ristiaallokossa? Täytyy vain uskoa, että tämä tytto on saanut synnyinlahjakseen tavallista enemmän sitkeyttä, viisautta, herkkyyttä ja uhrautuvaa mieltä, muuten hän ei olisi kestänyt sitä tuskan painetta mitä hänen hennoille hartioilleen on elämä julmuudessaan kasannut. Seitseman vuotiaana hän jai puoliorvoksi, kun hanen äitinsä nuorena otettiin täältä kärsimysten maasta pois. Siitä lähtien on pieni Liisa tytto ahertanut elämässään, ensin isänsä rinnalla kuin aikaihminen, ommellen nuoremmalle sisarelleen ja veljelleen vaatteita, häärien missä vain apua tarvittiin. Siinä sivussa hän suoritti kansakoulututkinnon parhaalla mahdollisella menestyksellä. Hänellä ei siihen aikaan ja niissä olosuhteissa ollut mahdollisuutta jatkaa enempää koulun kayntia, vaikka edellytykset olisivat olleet loistaval. Varttuipa Liisa tytto aikuiseksi tyon ja touhun parissa Lempaalan jarven rannalla ja kehittyipä hänestä kaunis neitonen, jonka Mona Lisamainen hymy huomattiin kotikylan ulkopuolellakin. Joutuipa Liisa neito naimisiin Varsalan Samulin pojalle Juhanalle. Elämä ehkä hymyilikin Inkerin kansalle niihin aikoihin. Liisa ja Juhana Makaran elamäkin näytti lupaavalta, heille syntyi kaksi lasta ja he iloitsivat ja suunnittelivat lastensa ja omaistensa tulevaisuutta. Mutta sitten alkoivat myrskytuulet ja kovat ajat Inkerin kansalle ja rajaseudun vaestolle. Liisa Makaran omaiset joutuivat haadetyksi ja vangituksi toinen toisensa perässä. Liisa Makara suri ja itki omaistensa kohtaloa, auttoi minkä auttaa voi. Viimein rajaseutu tyhjennettiin kokonaan ja niin joutui Liisa Makarakin perheineen evakoksi kauas Sisä-Venajalle. Mutta Liisa Makara ei lannistunut, hänen onnistui päastä perheineen pois Sisä-Venäjaltä. Juuri niihin aikoihin, kun han itse oli puolipakolainen, eika ollut kattoa pään päällä, kaukana Sisä-Venäjallä kuoli hanen rakas sisarensa Maikki ja sisarelta jäl kaksi täysin orpoa poikaa Liisa ladin tyhjiin käsiin ja vanha An'täti. Vaikka Liisa Makaran kädet olivat tyhjät, eikä ollut itsellä kattoa pään päällä, hän ei jättänyt orpoja heitteille, vaan hoiti sairaan Arvo-pojan sikälaiseen sairaalaan, vei An'tädin olosuhteitten pakosta venalaiseen kunnalliskotiin. Olisi ottanut heidät kaikki luokseen, jos hänellä olisi ollut edes jonkinlainen paikka tiedossa minne kaikki omaiset sijoittaa, vaan ei ollut. Aarne pojan, jonka kummi hän oli, hän otti omaksi pojakseen ja sanoi:

Ennen vanhaan Inkerissä

jätettiin isommat tytöt nuorimmaisia hoitelemaan, eikä tytöiltä mennyt sormi suuhun: aina löytyi jostain liekkulaulu. Näin laulettiin:

Ossaanhan mie lapselleni
univirren laulaa:
Pane sorjat silmät kii
ja nuku Herran rauhaa.

Tule isä Tuuterista,
viere isä Viipurista.
Tuo pojalle puotipulla,
tyttärelle tyynyvaaru.

Vuoleen lyllo

»Missä jaan leipäpalani omien lasleni kanssa, siellä jaan sen lämän pienen orvonkin keralla.» Ja niin luli nelivuolias Aarne-poika Liisa-ladın omaksi pojaksi, jota hän syvasli rakastı kuin omaa lastaan aina Aarne pojan kuolemaan saakka. Sillä viime lalvena Lıisa Makara jouluı suureksi surukseen saallamaan ikuiseen lepoon lämän rakkaan sisarvainajansa pojan.

Lusa Makaran elamäslä riilläisi aineksia useampaan romaaniin. Kenlies kohlalo viela on siihen suopeakin. Han itse lunlee elämänsä salakarikol kuilekin parhailen. Han on herkkä runoilijasielu ja on avuslanul mm. inkeriläisten Viestiä runoillaan ja kerlomuksillaan siilä lähilen, kun Viesli on ılmeslynyl. Nyl huhtikuun seitsemäntenätoista päivänä, jolloin mm. ovat syntyneel monet maailman merkkihenkilöt, kulen esimerkiksi Chaplinkin, Liisa Makara viellaä 70-vuolispäiväänsa kolonaan hiljaisuudessa Lohjalla. Ja me, jolka saamme olla hänen lähellaan, olemme onnellisia hanen jalosla uhrauluvasta luonteeslaan ja hilpeasla mielialaslaan jola hän huumorilla hoyslaä läpi kyynelten. Toivomme elämän ıltaruskon viela hänelle hymyilevän ennen mailleen laskeulumisla. Toivomme hänelle paljon onnellisia vanhuuden päiviä, jos nyl niin voi sanoa sielullaan ikinuoresla ihmiseslä. Näihin sydämellisiin onnilleljoihin yhlyval pailsi lapsel ja lastenlapsel, myöskin kaukana oleval omaisel ja ysläväl ja samoin uskon koko inkeriläislen Vieslin lukijakunla, niin Suomessa kuin Ruolsissakin.

Onnea vain Liisa Makaralle!

Ella Ojala.

VILHO KURUJOKI

Hän on noussut ylös

»Minä olin kuollut, ja katso, minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet». (Ilm. 1: 18).

Sanat »Minä olin kuollut», todistavat Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen kuolemasta. Koska Jeesus syntyi ihmiseksi meidän pelastuksemme tähden, ja koska Jumala pani Jeesuksen päälle koko maailman synnin, myös meidän jokaisen pahat tekomme ja rikkomuksemme, niin Jeesus, Jumalan Poika kävi edestamme kuolemaan. Oman uhrikuolemansa kautta Hän kukisti kuoleman vallan. Sanat »Minä olin kuollut» soveltuvat vain Jeesukseen Kristukseen. Ihmisestä voidaan sanoa: »hän kuoli, tai on kuollut». Mutta kun Jeesus on Jumalan Poika, niin Hän ei jäänyt hautaan, vaan Jumala herätti Hänet kuolleista. Täma on paasiäisen ilosanoma meille, jotka perisynnin tähden olemme joutuneet kuoleman valtaan. Meissä itsessämme ei ole elämää, joka meissä pysyisi. Jokainen olemme poikkeuksetta kuoleman alaisia. Jokaisen tie päättyy kerran kuolemaan. Ainoastaan Jeesuksella Kristuksella on iankaikkinen elämä. Hän elää aina ja iankaikkisesti.

Jeesuksen Kristuksen valta on siis ainutlaatuinen. Vain Hänellä on kuoleman ja tuonelan avaimet. Entisillä itämaan kuninkailla oli hyvin suuri määräämisvalta valtakunnassansa. Heidän sanansa oli laki. Mutta kuoleman edessä he olivat yhtä voimattomia kun köyhä kerjäläinen.

Koska Jeesus Kristus on elämän ja kuoleman Herra, niin vain Hän voi sanoa »Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä».

Se, mitä pitkänäperjantaina tapahtui Golgatalla, saa vasta täyden selityksen pääsiäispäivänä. Jos Jeesus Kristus olisi jäänyt hautaan, niin Raamatun ennustukset Kristuksesta elämän Ruhtinaana eivät olisi toteutuneet. Mutta koska Raamattu ei voi raueta tyhjiin, niin Jumala herätti Kristuksen kuolleista. Apostolit ovat Kristuksen ylösnousemuksen varmat todistajat. Myös monet muut uskovaiset. »Ja Hän näyttäytyi Keefalle sitten muille kahdelletoista. Sen jälkeen Hän näyttäytyi yhtä haavaa enemmälle kuin viidellesadalle veljelle, joista useammat vielä nytkin ovat elossa, mutta muutamat ovat nukkuneet pois. 1 Kor. 15: 5—6.

Pitkäperjantai ja Pääsiäinen kuuluvat ehdottomasti yhteen. Tähän Jumalan ainutlaatuiseen tekoon on meidät henkilökohtaisesti saatettu pyhässä kasteessa. »Vai ettekö tiedä, että me kaikki, jotka olemme kastetut Kristukseen Jeesukseen, olemme Hänen kuolemaansa kastetut?» Emme voi saarnata evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta, sivuuttamalla kasteen. Jeesus Kristus on asettanut seurakuntaansa kasteen sakramentin. Pyhä Henki vaikuttaa kasteessa, jossa me saamme syntimme anteeksi, iankaikkisen elämän ja Jumalan lapsen oikeuden. Mutta kasteessa

Jatkuu sivulle 12

Siru suuremmasta

Otava: Kohtalon lapsia, kertomus elamästä. Kirjoittanut Tyyne Lehtonen. 99 sivua/1974

Tyyne Lehtosen, allekirjoittaneelle täysin tuntemattoman Inkerin-suomalaisen n a i s e n, elämäkerrallisella teoksella on, vaikka se on Suomessa ilmestynyt, tietty mielenkiintonsa myös täällä Ruotsissa.

Täälla Ruotsissa on nimittäin noin neljätuhatta suomenkieltä äidinkielenään puhuvaa ihmistä, jotka eivät ole norrlantilaisia eivätkä suomalaisia. He ovat Inkerin-suomalaisia, jotka syntyivät ja kasvoivat Venäjällä Leningradin kaupungin ympäristössä ja jotka toisen maailmansodan suuri hyökyaalto heitti ensin Suomeen ja sitten tänne Ruotsiin.

Allekirjoittanut sai aikanaan Suomen kirkolta, jota oli jo kolme vuotta ehtinyt palvella, määräyksen tulla tänne Ruotsiin »inkeriläisten ja suomalaisten sielunhoitot y ö h ö n». S e l l a i s en määräyksen saajana olen todennäköisesti viimeinen Suomen kirkon historiassa.

Siitä saakka (vuodesta 1960) olen tuota määräystä totellut ja tullut tuntemaan suomalaisten ohella epälukuisen määrän, ehkä suurimman osan, noista Inkerin-suomalaisista. Lukemattomien heistä olen kuullut tarinansa kertovan ja joitakin olen muistiin merkinnyt. Kaiken mitä heistä suomeksi tai ruotsiksi on kirjoitettu lienen lukenut.

Kun näin Tyyne Lehtosen kirjan, tunsin melkein ammattimaista mielenkiintoa tai lieneekö parempi sanoa lukkarinrakkautta kirjan aiheeseen.

Nyt sen luettuani voin sanoa, etten tullut tuntemaan mitään uutta vaan että monet kuulemani kertomukset saivat tässä muunnelmassa vahvistuksensa.

Nuori tyttö kolhoosissa, karkoitettuna Keski-Venäjälle, jälleen kotiseudulla, mutta nyt sodan jaloissa, Eestissä ja Suomessa. Siinä lyhyesti puoli kirjaa. Loppupuoli on kuvausta yhteyksien jälleen syntymisestä omaisiin Venäjällä.

Tyyne Lehtosen kirja ei kohoa korkealle taiteelliselle tasolle. Uskallan silti suosittaa sitä jokaisen täällä olevan käteen. Jokaisen Inkerin-suomalaisen, joita varmaan on tämänkin lehden lukijakunnassa, kotikirjastoon uskoisin sen hankittavan.

Kun joskus täälläkin esiintyy tietämättömyyttä, joka ei Inkerin-suomalasia tunne ja tunnusta suomalaisiksi, on syytä lainata lopuksi erästä kohtaa Tyyne Lehtosen kirjasta.

»Joskus kuulee sanottavan inkerilaistä venäläiseksi. Me inkeriläiset jos ketkä tiedämme, mitä oli olla suomalainen Stalinin aikaisessa Neuvostoliitossa ja mitä suomalaisuus maksoi. Se maksoi kymmenien tuhansien suomalaisten hengen. Vladivostokissa, Uralissa, Muurmanskissa ja Siperiassa, missä kaikkialla kuolikaan inkeriläisiä vangittuina. Oma sukummekin on saanut maksaa suomalaisuudestaan kalliit lunnaat. Monta sukumme jäsentä on kuollut Venäjän vankilaan. Kaikista kärsimyksistä huolimatta tunnusti Inkerin heimo rohkeasti suomalaisuutensa." (*ss.* 69—70)

Ajat ja asenteet lienevät monessa suhteessa muuttuneet.

Se, mitä Tyyne Lehtonen kuvaa kirjassaan on kuitenkin historiaa, joka kerran tapahtuneena ei ole muutettavissa. Mutta ei ainoastaan historiaa,

Jatkoa sivulta 10

julistetaan tuomio meidän vanhalle ihmisellemme: »kun tiedämme sen, että meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu, että synnin ruumis kukistettaisiin, niin, ettemme enää syntiä tekisi». Iankaikkinen elämä on Jumalan lahja heille, jotka uskovat Jeesukseen Kristukseen. Sitä ei voi saada hyvin ansaitun vaelluksen jälkeen korvauksena vaikeuksista ja kärsimyksistä. Mutta se voidaan menettää, jos elämänohjeeksi valitaan tämä näkemys: »syökäämme ja juokaamme, sillä huomenna me kuolemme». Kun nyt Jeesus Kristus on voittanut kuoleman vallan, niin ei Jeesuksen opetuslapset saa elää niin kuin ei Kristus olisikaan noussut kuolleista. Elävän kristityn tunnuksena ja elämän ohjeena tulee olla taistelun asenne vanhaa ihmistä vastaan. »Sillä jos te lihan mukaan elätte, pitää teidän kuoleman, mutta jos Hengellä kuoletatte ruumiin teot, niin saatte elää. Sen tähden joka elää taistelun asenteessa syntiä vastaan ja uskossa Jeesukseen Kristukseen, hän voi lohduttaa itseänsä ja toisia uskovaisia Jeesuksen sanoilla: »Minä olen ylösnousemus ja elämä, joka uskoo Minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo Minuun, ikinä kuole».

---

vaan seurauksissaan jatkuvaa todellisuutta joittenkin suomalaisten lähimmäistemme elämässä täällä Ruotsissa.

Luettuaan Lehtosen kirjan joku toivottavasti herää näkemään mikä mahdollisuus toisen elämänkohtaloilla sisäisesti rikastumaan on ehkä aivan seinän takana.

Sellaisen »kohtalon lapsen» kuuntelemiseen kannattaa varmasti kuluttaa yksi ilta kiireisestä ajastaan ennemmin kuin television tuijottamiseen.

JUHANI RANTANEN

(Kirjoitus julkaistu Joteborgilaisessa Fiirn-Sanomissa 10 helmikuuta 1975)

TERVETULOA

Boråsiin pääsiäisjuhlille

SEURAT kiirastorstaina 27/3 Carolin seurakuntatalossa klo 18. Rovastit *Väinö Maunumaa* ja *Jorma Sipilä*, pastori *Vilho Kurujoki* puhuvat.

Jumalanpalvelus ja HPE pitkänäperjantaina 28/3 Carolin kirkossa klo 13.00 *Väinö Maunumaa* saarnaa. lit. *Kurujoki*. Kuoro. Seurat Carolin seurakuntatalossa.

Iltakirkko pääsiäisaattona 29/3 Carolin kirkossa klo 17.00. *Maunumaa, Sipilä, Kurujoki.*

Jumalanpalvelus pääsiäispäivänä 30/3 Carolin kirkossa klo 13.30. Saarnaa *Jorma Sipilä*, lit. *Kurujoki*. Kuoro.

Kirkkokahvit ja *pääsiäisjuhla* Carolin seurakuntatalossa. *Maunumaa, Sipilä, Kurujoki* ym.

Jumalanpalvelus 30/3 Dammsvedjanin kirkossa klo 17. *Kurujoki.*

Ann-seukon....

Jatkoa sivulta 6

heti katsoo ramppiJoi. Askareet tehtyaa hyö söivät ja joivat. Koko ajan Anni katseJj ko jänis piiJopaikkaa ja viJkuil vua sinn etutuppaa päin. Jospa tuas Jussin silmä väJttäis. Ja väJttihä se, iha tahaJJaa tais männä ovensuuhu. Nyt Anni puikahtkii väJiovest etutuvan puoJeJJ. Ko hiä kiireisin käsin etsi ramppii, ni ei siint sitä ennää Jöytyntkää. Eikä siin oJt mittää muutakaa miJJ oven ois suant Jinkuttuu etutuvan puolelt. Hiä nii kauhistu jot vähä aikaa seisoi ja vua täris pelost paikoiJJaa ja kovast mietti mitä nyt tekis. Ko mittää ei kuuJunt ni hiä riisui sukkasiJJee, hiipi vuatekapin Juoks, panj sieJt parraat vuatteesen pussii, hiipi hiJjaa etutuvan poikki ikkunan Juoks mikä oJj vähä ruaoJJaa, ko oJj niätsie ilman ramppii, ja Jassiis iha hiJjaa pussinnee uJos muJtapenkin piaJ ja siint Jiuku muahan. Sit hiä jo saikii jaJat aJJee ja juoks minkä jaJoistaa piäs. Ko oma syvämmens hakkas nii kovvaa jot hiä kuuJj sen iänen, ni hiä JuuJj jot Jussii juoksoo hänen perässaä, eikä hirvint katsoo tuakseekkaa. Sit ko ei ennää jaksant juossa, ni sit katso tuaksee ja näk, jot ei se Jussi oJtkaa kintereiJJ.

Sit hiä alko yötä myöte jaJkasi Japuttaa mieheJäst kotihee yhä puhtaana neitsyeenä.

Jussi oJj kerran kysyntkii AnniJt, jot miks hiä ei piästä vieree? Anni sanoi, jot enhä mie muuta Juvant ko tuJJa siuJ emännäks, etkä sie muuta kysyntkää. Ethä sie kysynt miuJt sitä, jot tuJenks mie siuJ myös naiseks. Enhä mie naisekseis meinantkaa tuJla, sanoi Anni. Sie ymmärsit asait iha viärin, hiä sanoi.

KyJJ mie uskon jott Anni ymmärs kyJJ yskän, mutt hiä ei osant vua rykkii ja hänt nii kovast hävetti kaikk seJJaist asijat. Kotonnaa ei HeJen-tättiin miJJoinkaa Juatint yhtää sannaa seJJaist niist miesten ja naisten väJisist asjoist, ja Anni isäkkii oJj jo kuoJt nuoreen, jot Anni ei oJt kotonnaakkaa näht mittaä sellaist. AntiJ ja ToivoJ oJj omat kammariise hein suures kojis, eikä hyö suaneet tuuvva kottii koskaa kettää, ei poikii eikä tyttöJöi.

No sitt siin kai niinko jo TeiJJ kerroin. Jussi toi pois Annin kaikk pritanutkii ja otti viraJJisen eron Annist.

Anni eleJj kotonnaa siihe ast ko tuJj sota. Hänen vanhemp veJjens Antti joutui sottaa ja hävis rintamaJJ. Toivoseukkoin tappoi kyJätappeJuss yhen pojan, ko Jöi häntä piähä aitariuuJJ. Toivo joutui kaks vuottaa ennen sottaa tyrmään siint tapost.

Niinpä sitt HeJen-tättiin eJeJjkii Annin kans kahen kesen siin suures viheriäs taJossaa, kunis saksaJaist tuJJiit.

OJj kesä ko venäJäist perrääntyit. Perääntyessää hyö Jaittoit muat täytee miinoi, jott saksaJaist mänisiit niihi ko männööt peJJoJ. PeJJoJ ei männeetkää saksaJaist, vua kyJän naiset. Anni mänj muihe kans perunamaaJJe tarttumuaJ kaivamaa tarttuJoi. Ko hiä oJj tuJos kottii tarttusäkki seJäss hiä astui miinaa ja Jens siin siJmänräppääyksess tarttuinnee päivinnee iJmaa. HeJentättiin käi kerräämäss paJaset, mitkä Jöys, panj ne kotitekosee kirstuu ja hautas kirstun taJon kohaJ, kyJätien toiseJJ puoJeJJ kasvavan suuren tammen juureJJ. Hiä tietti siihen suuren vaJkoisen ristin ja ristiin muistokirjoituksen: »Tässä Jepaä puhtoinen ihanaimpi Rakas Anni-tyttärein Oma viaton Japsosein....»

Maria Ripatti

Parhaimmat kiitoksemme

kaikille niille, jotka lämpimin rukouksin, ajatuksin ja ilmaisuin ovat kunnioittaneet rakkaamme R o b e r t R a i n i o n muistoa.

Iri ja lapset

Inkeriläisten Yhdistys ry:n kesäjuhlatoimikunnan tilit 1974

Tulot:

Muotitalon Kenkä Oy. mainos	50,—	
Osuuspankın mainos	30,—	
Sampo Tarmon mainos	80,—	
KOP mainos	50,—	2t0,—
	t t47,76	t t47,76
Juhlakanslian tilitys liput ym.		2 439,—
		3 796,76
	mk	3 796,76

Menot:

Lippujen ja käsiohjelmien painatus lasku		235,—
Urheılukilpailujen mitalit		405,—
Poliisilaitoksen lupa		8,40
Ostettu nuppineutoja		tt,70
Ostettu koukkuja		—,80
Ohjelmasta Karjalaseuran Verhoille	30,—	
Saastyksesta Kaij Jankarılle	80,—	
Lausunnasta Irja Lappalaiselle	t00,—	2t0,—
Ostettu paperia		3,80
Kovaäanislaitteet		18,—
Seppele ja kukkalaite		80,—
Sampo-Tarmoon inkerin kartta		2,—
Tilipaperia		1,40
Turun kaup. laskusta juhlatoimik. osuus		442,80
Juhlatoimik. matka ja puhelin kul.		138,—
		1 556,90
Kesäjuhlien puhdas voitto yhdistykselle		2 239,86
	mk	3 796,76

Turussa 2 pnä marraskuuta 1974 Inkerilaisten Yhdıstys r.y vuoden 1974 Kesajuhlatoimikunta:

Kesäjuhlatoimikunta:

Paavo Pesonen, Lilja Stenwall, Vılho Mustonen, Kılja Draranlti, Paavo Kopponen, Samuli Dcäkuntti, J. Klomıttilä

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Huhtikuun kuukausitilaisuus on Inkerikodissa Karjalatalossa sunnuntaina 27. 4 75 klo 14. Tervetuloa.

Toukokuussa tehdaan mahdollisesti retki.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Tampereen paikallisosaston kuukausitilaisuudet 13. 4., 4. 5. Kalevan kirkon huoneessa n:o 9 alkaen klo 14.

TURUN PAIKALLISOSASTO

31. 3 1975 **Pääsiäisjuhla** Karjalaisten talossa Itäpellontie 2.

11. 5. 1975 **Äitienpäiväjuhla** Ruissalon Birkassa.

18 5 1975 **Helluntaijuhla** Karjalaisten talossa Itapellontie 2.

Kaikki tilaisuudet alkavat samaan aikaan eli klo 14.00.

Tervetuloa!

ARVOISAT TILAAJAMME JA LUKIJAMME.

Toimitussihteerin sairauden vuoksi lehtemme ilmestyy kaksoisnumerona.

Toimitussihteeri Pirkko Huurron sijaisena tehtäviä hoitaa toistaiseksi hum. kand. Anja Luoma, os. Koivikkotie 6, 01620 Vantaa 62, 89 24 60. Kirjoituksia ym. aineistoa lehdellemme voitte lähettää myös tällä osoitteella.

Toimitus

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomaialsten historia 50,—

Saını Laurikkala
Rovasti S J. Laurikkaian eiämäkerta t4,—

Aapo tho
Hietajyvä, vatitut runot t0,—

Hellı Suomınen
Mooses Putron eiämäkerta 3,50

A. Metiainen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muisto-julkaisu 20,—

Äanılevyja
Iukerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaaknnotta 6,—
Inkerin tippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriiäisteu Viestt vuodeksı t975 olisi syyta tilata. Hinta t2,—.

Hınnat kruunuissa vallltsevan kurssin mukaan.

Paaasıamiehet:
Ruotsissa Armas Paakkouen
Suomessa **Hannu Viroumäki**
osoıtteet sivulla 2.

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
c/o A. TUOHIMÄKI
SALLATUNTURINTIE 2 C 26
00970 HELSINKI 97
puh. 323 628

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 5 toukokuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Majavatie 11 D 44, 00800 Helsinki 80 Päätoimittaja: Matti Vironmaki, puh 631 285 Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 391
KONTTORI:	Aurorankatu 7 A 1, 00100 Helsinki 10
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Anneti Tuohimäki Sallatunturintie 2 C 28 00970 Helsinki 97 Puh. 323 628
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa. Ruotsissa 15 kr.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 826047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 668 Postisiirtotili n:o 416608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Kohvpöyta uotteloo virpomavitsoineen ja perinteisine piirakoineen Inkeriläisten Yhdistyksen vuosikokouksen osanottajia Inkerikodissa Palmusunnuntaina 23. 3 75. Valok. Leevi Luoma — Vuosikokouksesta selostus seuraavassa numerossa.

Katri Luippunen

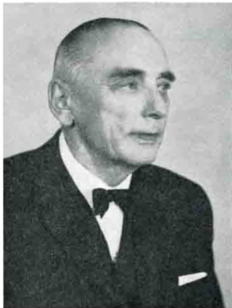
Kevväin ensimäist ja toist duazniekat

A vot on tult kevat!

Meil Inkerinmual sanottikkil kottaratsit ensimäisiks ja gorodzkoita toisiks duaznlekoiks. Nyt onkli jo nuo ensimäist suopuneet. Kevväil hyo tulloot nuo pariskunnat ja tarkastelloot ponttoloi joka puolelt, ensiks piatt, sil pujahettaa sissää. Vähän aikaa siel viipyy duazun katsojo ja tulloo ulos. Toin männoo sissää ja viipyy vuorostaa vähän aikaa ja puikahtaa pois. Lennetää puun oksal ja lauletaa yhes. Toin lenlaa televiisorin antennil, toin vieree, ko pariskunnat ainakkii ja lauletaa kilpaa. Sorja heit on kuunnella, etenkii ko miekii varrain uamuisin herrään. Hyo alkaaki kohtpuolee pöntön siivouksen, jos el ole isanta sitä itse hein avuksee teht. Sit ko pesä on puhas, hyo alkaa sin kantaa nuokassaa heinää ja olkee, uutta pessää poikasillee varustammaa. Hyo ko piäsööt niin pitkäl, jot on poikaset pesäs. Heil on kova kiire kantaa niil ruokaa. Tuo luonto on sit potra nain kevväll, ko kaik elo alkaa uuvvestaa herätä. Sit alkaatki tappaissa ne toist duazniekat mual

HOVIOIKEUDENNEUVOS ROBERT ELIEL RAINIO

Helmikuun 26 päivänä kanlaului suruviesli, eltä lämminsydäminen Inkerin sunmalaislen ystävä, hnvioikeudenneuvns Roberl Eliel R a i n i n nii saanul kutsun siirlyä läällä ajasta läisyyleen. Hän nli synlynyl 3. 7. 1899 Siikaisissa papin pnikana.

Hän sunrilli päälynn Karjalan siirtoväen keskuudessa, mulla häneilä oli halua ja larmoa loimia myös hyvin ansiokkaalla lavalla Inkerin suomalaislen keskuudessa. Hän kuului Inkeriläislen Yhdıslys r.y:n ja Sıvıslyssaation johlokunlaan ja loimi luollamuslehlävissä Turun paikallisosastossa. Tämän lisaksı hän esiinlyi puhujana useissa juhlissa ja kirjoilli monia kırjoiluksia Inkeriläislen viesliin. Lähinä hanen sydänlään ilenee kullenkin oliul toiminla Turun paikallisosaslon ompeluseurassa, jossa hän oli koko sydämeslään mukana.

Eleväna lakimiehenä hän aulloi monia Inkerin suomalaisia saamaan Suomen kansalaisuuden ja suorilti kaiken tämän korvaukselta.

Monipuolisesta ja ansiokkaasla lyoslä Inkerln suomalaısten keskuudessa hänelle on myonnelly Inkeriläisien kunnlamerkki.

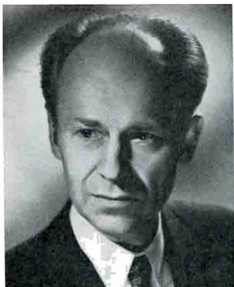
Edesmennyllä jaival suremaan puoliso ja viisı lasla perheineen sekä lukemalon ysläviensä joukko.

Inkeriläislen viesti yhlyy surunvaiillelulhin.

USKON TULI

Oi, yslävä kallıs Inkerin,
sä vanhus harmajahapsi,
sä nuori kuilakulrinen,
Kuilervoheimon lapsi!
Käy rukoillen malkaasi,
vaalien uskosi luila,
sen rinnalla aarleel maailman
on valn luhka ja muila.
Se isillä saalu on perinlö,
se lahja on kallis taivaan.
Se apu on aikana ahdingon,
se lohlu on huoliin ja vaivaan.
Se loivon on vahva ankkuri,
kun loiveel ne usein pellää.
On yslavä suile se parahin
kun maailisel ystävät jältää.
Älä islu piikkaajain seurassa,
älä kulje synlislen lelliä,
missä Jumalan nimeä piikalaan,
älä slloln uskoas' kieliä.
Älä masennu, jos ei aina hyvin käy,
älä kersku, jos onni on myötä!
Suo kunnia kaikesla Jumalalle!
Ei milään täällä omaamme ole,
kaikki on laivaan lainaa.
Viisaus, voima ja lerveys,
ne Jumalan suurla on lahjaa!
Jos olel ysläväin piirissä
tai outojen seurassa yksin,
kerro armosla hyvän Jumalan,
puhein, lauluin ja lodisluksin.
Oi, kuule ystävä Inkerinmaan,
hoida sun uskosi luila,
ettei tämä maailma juoniliaan,
veis' kallisla perinlöä sullal

M. H.

Teppo Samooja 85 vuotta

Toukokuun 30 päivänä sivuuttaa Turussa elämäntaipaleensa 85. virstanpylvään eräs harras ja toimelias Inkerityön tekijä. Hän on entinen Turun kaupunginkirjaston johtaja, kirjastoneuvos, filmaisteri Teppo S a m o o j a.

Teppo Samooja on syntynyt Länsi-Inkerissä, Skuoritsassa. Hän tuli ylioppilaaksi Viipurin klassillisesta lyseosta ja suoritti fil.kand. tutkinnon 1919.. Pitkäaikaisen kirjastouransa han aloitti Turun yliopiston kirjastossa. Sieltä hän siirtyi Turun kaupunginkirjastoon, jossa toimi eläkkeelle siirtymiseensä, vuoteen 1958 saakka. Kirjastonjohtajan työnsä ohella maisteri Samooja toimi kielten opettajana Turun oppikouluissa ja teknillisissä oppilaitoksissa. Hän opetti myös venäjän kieltä Turun yliopistossa.

Hän on toiminut erilaisissa luottamustehtävissä. On kuulunut monien yhdistysten johtokuntiin ja useihin lautakuntiin. Merkittävän panoksen hän antoi Turun taide-elämään toimiessaan Turun Sanomain arvostettuna teatteriarvostelijana 41 vuotta. Julkaisutoimintaa hän on myös suorittanut. Turussa hänet tunnetaan kulttuurielämän keskeisiin henkilöihin kuuluvana.

Syksyllä 1931 eräänä aamuna koputettiin Turun kaupunginkirjaston johta-

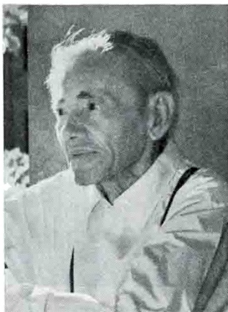
Kirjastoneuvos Teppo Samooja puhumassa inkeriläisten tilaisuudessa 2. helluntaipäivänä 3. 6. 1963.

janhuoneen oveen. Sisälle astui arastellen kaksi nuorta miestä. He selittivät, että olisi aikomus aloittaa tässä kaupungissa inkeriläisten yhteinen toiminta, eikö maisteri rupeaisi sitä johtamaan. Ja maisteri rupesi. Turussa asuvien inkeriläisten lukumäärä oli silloin vielä hyvin pieni, niin pieni, että mahtui kunnolla Taimi ja Teppo Samoojan vieraanvaraiseen kotiin, mutta sitä suurempi oli innostus. Harjoiteltiin inkeriläisaiheisia näytelmiä ja käytiin niitä esittämässä eri puolilla maakuntaakin. Julkaistiin omaa käsinkirjoitettua toverilehteä. Siinäkin paljon puuhaa maisterille. Teppo Samooja toimi Inkeriläisten Yhdistyksen Turun paikallisosaston puheenjohtajana 1960-luvun puoliväliin asti. Kertoi eläkkeelle siirryttyään luopuneensa kaikista muista yhdistyksistä, kerhoista ja lautakunnista, mutta tästä heimolaistensa yhteistoiminnasta ei voinut erota. Eikö ole selvä osoitus syvästä heimorakkaudesta?

Taitaa olla parempi, ettei edes yritä pyrkiä mihinkään perusteelliseen selostukseen Teppo Samoojan töistä ja toimista inkeriläisten pyrkimysten hyväksi. Mainittakoon vain, että paitsi Turun paikallisosaston puheenjohtajana oloa, hän on kuulunut pitkän ajan Inkeriläisten yhdistyksen johtokuntaan ja Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallintoneuvostoon. On pitänyt inkeriläisten pyrkimyksistä paljon puheita ja esitelmiä sekä kirjoitellut niistä lehtiin ja julkaisuihin. Vaikka nyt näkökyky on mennyt, pelaa muisti vielä, ja tämän lehden palstoilla olemme edelleen saaneet lukea hänen vankkoihin omakohtaisiin kokemuksiinsa perustuvia kirjoituksia, joista huokuu lämmin synnyinseudun rakkaus.

Teppo Samooja tunnetaan ystävällisenä, vilpittömänä ja hyväntahtoisena ihmisenä. Häntä tahdomme hänen merkkipäivänään lämpimästi kiittää siitä kauniista työstä, minkä hän on heimolaistensa hyväksi suorittanut.

H e i k k i M y l l ä r i

Adam Sokka †

Palmusunnuntaina 23. 3. 75 kuoli Helsingissä pitkäaikaisen sairauden uuvuttamana Inkeriläisten Yhdistyksen kunniajäsen Adam S o k k a. Hän oli syntynyt Skuoritsan Sokkalassa 23. 9. 1888 ja siirtynyt Suomeen keväällä 1920.

Työskenneltyään lyhyempiä aikoja eri paikoissa hän 4. 5. 1925 meni Singer-yhtiön Suomessa olevan päällikkeen palvelukseen toimien autonkuljettajana ja vanhemmiten varastonhoitajana vuoden 1957 lopussa tapahtuneeseen eläkkeelle siirtymiseensä asti. Mutta eläkkeellä ollessaankin hän kävi vielä useita kertoja Singerillä lomittajana tai muuten tilapäistehtäviä suorittamassa.

Adam Sokka oli reipas ja riuska, taitava ja tunnollinen työntekijä, avulias, tahdikaskäytöksinen ja aina hyväntuulinen mies, joka nautti sekä esimiestensä että muiden työtovereittensa jakamatonta arvonantoa ja luottamusta.

Heimoasiain harrastuksissa Adam Sokka oli aina innolla mukana, omalle Inkerin heimolleen hän eli koko sydämellään ja sielullaan. Vain erittäin harvinainen, voittamaton este saattoi pidättää hänet saapumasta erilaisiin yhteisiin tilaisuuksiimme.

Juho Savolainen poissa

Juho Savolainen siirtyi ajasta iäisyyteen t9. tt. t974 Turun kaupungin sairaalassa. Hän oli syntynyt t3. tt. t895 Järvısaaren Mujankytässä maanvit[etijän poikana, avioitui Eeva Liskin kanssa, myös Mujankylästä. Sotitaspatveluksensa hän suoritti Keisarittisen Kaartin rykmentissä. Hän osallistui myös ensimmäiseen maaitmansotaan.

Valtankumouksen jätkeen atkoivat puhattaa uudet tuutet Venäjänmaalla, ja tapahtumarikas aika atkoi koetelta myös Inkerissä ja johti kothoosiin. Juho Savotainen oli viime vuosina kothoosin puheenjohtajana ja kehitti matliketpoiseksi Mujankytän kothoosin. Eräs naapuri muisteti suruadressissa seuraavin sanoin:

»Juho päättı matkan maisen
paljon töitä tehtyään.
Koko suvun Savolaisen
johtaen elämään.

Oli kuuluisa ja rehti
Järvısaaren uurtaja,
puheenjohtajana ehti
koko kytän ohjaamaan.

Hyvästi nyt ikuisestl.. —
Järvisaaren terveisei
naapurina sulle tausun —
nämä sanat viimeiset.»

Suomeen siirryttyään Juho Savolainen sai työpaikan Turun Wärtsitän taivatetakalta; siellä hän oti eläkkeette siirtymiseensä saakka. Hän oti aina mukana kaikissa inkeritäisıen tilaisuuksissa ja olli osaa myös kaikkiin hengettisiin tilaisuuksiin. Hän oli ahkera kirkossakävijä niin kauan kuin terveys sattı.

J. Kl.

Ennen sotia han kuuluı myos Yhdlsıyksen helsinkılälsen paikattlsosaston johıoon ıoimien osaston rahaslonhoiıajana.

Adam Sokka slunaııHn ikulseen tepoon Malmln hautausmaalla 3. 4. 74 omalslen ja lukulsan ysläväjoukon saatlamana. Haudalle taskelıiin mm. Inkerilaislen Yhdisıyksen ja Slnger-yhılön kukkalatıleel. Harrasıunnelmainen muistoheıkt vieleıtün Sttamäen seurakunıakodissa.

Kevät

Tieltä tumi suli
keväı nyt jo tuti.
Linnuı puissa tiverıää
hyönıeiseıkin hyörii.
Sitmut puissa aukeaa.
Mehitäiset metıä saa.
Heinäsirkat sirittää.
Luonıo kukkaan puhkeaa.
Käki kuuses, kukahtaa.
Puro metsäs' sotisee
virvoittavi metsät, maat.
Karjan ketlot kalkahtaa
hepokin jo hirnahtaa
laitumelle lammas saa.

Katri Lulppunen

Ystävien luona Ruotsissa

Iloisesli yllällyneenä sain vaslaanollaa kirjeen Ruotsista, Boråsin suomenkielisellä seurakunlaväeilä. He olival päällàneel pyytää allekirjoilianulta vieraiievaksi puhujaksi Boråsiin 22—23. 2. Kulsu sinne merkitsi minulle ehkä lavailisuulla enemmän, siiiä olinhan aloiltanul pari vuosikymmenlä sillen papinlyöni juuri sieilä.

Monel muistol paiauluival mieleeni ajalellessani malkaa Boråsiin. — Valmislulluani papiksi marraskuussa 1955, esilelliin minulle pyynlö lulia lyöhön Ruotsin suomenkielislen pariin. Kun olin nuori ja en lunlenul mitä merkitsi loimia pappina vieraassa maassa, olin sen suurempia sumeilemalta kutsun vaslaan. Tuola pikaa luli muullo uudelle lyökenlälle. Aseluin aluksi asumaan lyhyeksi ajaksi Boråsiin, rovasti Selim Laurikkalan koliin. Siiloinen esimieheni, leol. lri Toivo Lailinen oli luullavasti hoitanul asian nlin, eltä rovasli Laurikkala ohjaisi minul ensin alkuun. Todellakin muistan hyvin sen marraskuisen aamun, jolloin lulin ensi kertaa junalla Boråsin asemalle. Vaslassa minua oli rovasti Laurikkala, jota en ollul aikaisemmin koskaan tavannul. Hän oli minusta sangen papillisen ja arvokkaan näköinen.

Lähdin jolakuinkin varmana malkaan, mulla kuinka kävikään. Koti-ikävä alkoi vaivala minua. Miellalani kohenlamiseksi rovasti kertoili minulle ihmeellisiä asioita elämäntaipaleeltaan. Silmäni alkoival vähilellen avaulua näkemään sitä, millaisla voi olla papin lyö kun se on lodella vaikeala. Jäi mieleen monenlaista muislellavaa ja elämässä kallisarvoiseksi havaillua elämänkokemusta, jota rovasti välilli minulle. Hän katsoi velvollisuudekseen huolehlia ei ainoaslaan ruumiini vaan mysö hengen larpeista. Siksi sanan harjoilus kuului hyvin keskeisesti jokapäiväiseen elämään; aamulsin aamuharlaus, joka käsilli määrällyjen hartauskirjojen ja ennenkaikkea Raamalun lukemisla. Rovasliila oli lapana herälä varhain, ja kun mina nukuin myöhempään hän oli elsinyl valmiiksi lukukappaleet, jolka sillen luelliin. Lopuksi pidetliin polvirukouksel. Ennenkuin aielliin nauttia leelä, kuului asiaan pilää rukous. Iilahartaudel pidelliin aivan säännollisesli sikäli kuin rovasli oli kotona. Hanhän matkusleli tavalloman paljon, usein yöjunissakin, jolla olisi jäänyl enemman aikaa päivän lehläviin. Muisleien suurella kiilollisuudella kaikkea sitä, mitä rovasti Laurikkala minulle opelli. Hän oli mies, joka eli oppinsa mukaisesli. En varmaan enää koskaan tapaa niin hurskasla ja jaloa mieslä kuin milä hän oli. Vieläpä vapaahelkinä hän ohjasi keskusleiul uskonnollisiin ja sielunhoidollisiin asioihin. Joskus hän leikillään leki minulle niln vaikeila kysymyksiä, etten pyslynyl nlihin vaslaamaan.

Kun läslä edellákoelusla on pian kulunul kaksikymmenlä vuolla, odolin jännllykseliä, millaista olisi tavata ysläviä Boråsissa läna päivänä. Multa silä ennen vähän Örehrosla. Asuinpalkakseni määrällllin kohta pysyväisesli Örehro, josla sain paljon hyviä ysläviä. Hekin muisluival mieleeni nyl suunnilellessani malkaa Boråsiin. Siksipä päälinkin ohikulkumalkalla lavata heilä ensin.

Tullúani Örehrohon, yrilin etsiylyä enliseen kotimaisemaan noin vain ulkomuislisla. Tämä ei kuitenkaan onnislunul suuressa asumalähiössä, jossa oli samanlaisla suurien talojen muodostamla pihoja. Vasla kyselien pääsin perille. Soilin enlisen naapurini, Hirvosen ovikelloa, multa milään vaslausla ei kuulunul. En siis larkoitukselia ilmoiltanul elukäleen milään tulostani.

Arvelin näin tunllavani vähilen vaivaa ystäviileni. Ovikelinn snilln ei lunllanul lnivnllua lulosla. Mitä lehdä ja minne mennä? Näissä lunnelmissa ystäviä etsimässä! Knhla iimeslyi samaan portaaseen kaksl pikkupoikaa. Kysyinkin heillä: »Oieltekn nähneel länään Hirvnsen väkeä?» Suurempi pojisla pyñrilleli päälään ja sanni hyvin vakavin ilmein: »Minä luulen, ellä he nval kauan, kauan sillen — kunlleel.» Vaikka liesinkin sillä helkeliä poikien vaslauksen liillyneen jnhnnkin muuhun yhleyleen, se kuilenkin pysähdylli ajalleiemaan asiaa. Kerran käy niin, ellä lullu nvi ei enää avaudu, eikä knikullelijaakaan nle. Mulla helken kulullua sainkin lavata heitä, enlisiä naapureita ja kertoa heille, milä minuile pnjal nlival sannneel, nimiltäin, ellei minulla nle enää ystäviä läällä. Sinä iliana sain knkea suurta ysläväliisyyllä ja vieraanvaraisuulla heidän lunnaan ja myös Haillusen kodissa, minne lavaiiisesli aina knknnnnulliin. Sieliä saimme tavala naapureita ja ernta sillen illan päälteeksi iitavirren ja ruknuksen myñtä. Parhain kiilnkseni Örebron ysläviiie!

Seuraavana päivänä jalknin malkaa Bnråsiin, määränpäähäni. Örebron laslen lausuma lnluus elämän kalnavaisuudesta sai minul ajaltelemaan niitä monia, jniden malka ajassa nli läliä välin päättynyl Bnråsissa. Pääslyäni periiie aininkin heti kyseliä ja lavata nlitá, jnita vielä lunsin. En vni lässä yhteydessä käydä kertomaan heidän vaihelstaan, knska ennälin lavata mnnia. Lähelyspilrin lilaisuus Carnlin seurakunlakndissa nlikin helki, jniinin näin heilä, mnnien vunsien jälkeen vieiä lulluja henkiihitä. Nimel nlival unnhluneel, multa yhleisel muislnl vaikullival sen, ellä vähin erin lulliin laas läheisiksi ja pitkä aikaväli viime tapaamisesla lunlui kurnuluvan hyvin lyhyeksi lunna lllana Bnråsissa.

En saaltanul etukäleen muistaa, kuinka seurakunta eiää ja toimii nnissa ninissa. Ajatteien lähinnä uhrauluvaisuulla, jnka kerloo hyvinkin paijnn seurakunnasla. Tiedän, eliel nle nikein laskea kniehlien määrää ja verrata seurakunnan lniminlaa sen perusleelia. Kultenkin se jotakin sanoo, ainakin mieiialnista seurakunnassa. Tunna illana knknnnlul lähelyspiiri ja tavannmainen kniehti kerälliin. Se lunlli 596 kr. Mielesläni se nli paljnn ja ansailsee lulia näin hunminiduksi. Kun kniehlia kerältiin vieiä kahdessa muussakin tiialsuudessa, kerlyi yhleensä 1.242 kr. Kyseessä ei nilul mikään suuri kirkkn- tai lähelysjuhia, pikemmin lavanmainen seurakunnan knkoonluminen.

Sunnunlaina knkoonnulliin jumaianpaiveiukseen Guslav Adnifin kirkknnn, jnssa sunmenkielisel jumalanpalveiuksel pidetään. Tiesin lapaavani runsaslukuisen seurakunnan jumaianpalvelluksessa. Tiesin tämän, koska jn aikninani niin knkenul sen usein. Vieiä nylkin luillin sanan kuulnnn ja Ehtooiiiseile nünkuin ennen! Eriknisen ılahdullavaa nli nähdä kuinka Sunmesla muultaneel ja Bnråsiin ja sen lähellyviile asel-luneel niival lulleel mukaan. Sunmalainen virsi kaikui sangen vnimakkaana jumaianpalveluksessa. Oli seurakunlayhleyden lunlua ja sunmalaisla perinneltä!

Saarnassa sain aiheen kyseliä, vieläkñ sanan kuulljniiia nn hunila ja murheita nlinkuin lekslimme kanaanilaiselia vaimnlia. Hänhän nii elsimässä apua Jeesukselta lyllärensä sairauden vunksi. Onkn enää hunlla ja hälää sielun peiastumisesla? Vai nnkn jn lullu hyvien ninsuhleiden myötä läysiikäisiksi ihmisiksi, jnlka vnival hnilaa kaikki asiansa niin, ellei enää tarvita Jumalan sanaa eikä lsien uskoa? Tunlui kuln sana nilsi saanul llikkua lähellä meitä ja kanaanllainen valmn niisi ikäänkuin saanul luila malkasaalloomme hunlineen ja murheineen. Kävikñ meille niinkuln hänelle: hän sai avun, hänen lyltärensä paranlui. Tnivnttavasli yksi ja lninen sai ainakin inhdulusla sanasla. Niinhän psalminkirjnillaja vakuullaa: »Kun minulia nn sydämessäni paijnn murheila, niin sinun inhduluksesi iiahdultaa minun sieluni.»

Viimeinen yhdessäninmme jumalanpalveiuksen ja kirkknkahvin jälkeen nlikin jn sävyitään hyväslien nllamisen aikaa. Kiilän vielä vaslaannlnsla ja siilä, ellä nli lilaisuus muisteila menneilä aiknja. Aivan uudeila lavaila knin sen, kuinka seurakunlayslävyys kesiää vunsien ja vunsikymmenien ernn. Se yslävyys ja veijeys nn kaikkien suhdannevaihleiujen yläpunielia. — En vni yhlyä epälnivniseen sanaan:

»Juhlal nnnisluival hyvin, en lavannul keiään, eikä kukaan lavannul minua». Tapasin Teidät. Yhdistihän sana meilä!

Iivari Rämä

RUOTSIN PUOLELTA

JULIUS SÖRMVALL:

Jalomielisyys

Jalomiellsyys on tavallisen oikeamielisyyden korkeasti ylittävä hyve, joka ilmenee silloin, kun persoonallisel loukkauksel jätetään huomaamalla ja kostamalla.

Se on elämässä harvinaisla. Sen asenne on seliainen, että valkka loukattu voisi antaa vastustajansa kokea huonojen tekojensa seuraukset, vaikka hän voisi jolloinkin ehka peräti nujertaa hänet, hän kuitenkin suuripiirteisesti jättää sen tekemättä.

Raamatun esimerkkinä voidaan mainila Daavidin jalomielinen käyttäytyminen häntä vainoavaa Saulia kohtaan: tämä oli joutunut kilpailijansa käsiin luolassa ja leirissä, mulla Daavid karkoitti kaikki koston ajatukset mielestään.

Sivistynyt yhteiskunta vaatii jäseniltään jalomielisyyttä sen muotoisena, että vääryyttä kärsinyt ei itse rupea kostamaan.

Toisin kuin ns. luonnonkansojen keskuudessa, jossa verikosto saattaa olla käytännössä, on kulttuuriyhteisossä mahdollinen rankaisu jäleltavä yhteiskunnan suoritettavaksi.

Anteeksiantamiseen ja savyisään kohteluun on meillä kullenkin yllin kyllin varaa ja tilaisuutta nyky-yhteisössäkin meilä vastaan rikkoneisiin lähimmäisiimme suhtautuessamme.

Spinoza perustelee jalomielisyyden suolavuulta elämäntaidon kannalla, »Viha lisaantyy, jos siihen vihalla vastataan, mulla rakkaudella se voidaan peräll hävittää. Sen takia viisas pyrkii voimalnsa mukaan vastaamaan jalomielisyydellä toisen vihaan, kiukkuun ja halveksuntaan.»

Jalomielinen henkilö ei liioin tahdo uskoa toisesla huonolnta, vaan hän olettaa, että larkoitus ei ollut niin paha; sallui vain erehdys, josta ei tarvitse huolia. Hänellä ei ole epäluuloja, koska hän itse ei ole ilkeä, ja siksi hän on taipuvainen olemaan huomaamatta koko asiaa, tai jos se ei ole mahdollista, antamaan anteeksi ja unohtamaan.

Muuhun ei ole syytä. J. V. Snellman valitsi aateliskilpeensä muistettavat sanat: Ne ipse maculato alii non poterunt. (Älä itse tahraa itseäsi, toiset eivät sitä voi.)

Vain pienel sielul eivät jaksa unohtaa kärsimään loukkauksia, vaan laahaavat niiden muistoa mukanaan läpi elämänsä.

Kristinuskon jalomielisyyden ohjelmaa siveellisine ja sosiaalisine velvoituksineen on eettiseltä kannalla lyöias sivuultaa tai korvata.

Sääli vain, että sitä on niin vähän toteutettu maailmassa.

Paavali esittää tuon ohjelman sanoilla: »Älkää itse kostako, rakkaani. Vaan jos vihamiehelläsi on nälkä, ruoki häntä, jos hänellä on jano juota, sillä näin tehden sinä kokoat tulisia hiiliä hänen päänsä päälle. Älä anna pahan itseäsi voittaa, vaan voita sinä paha hyvällä.»

Hän seuraa tässä Mestarinsa opetusta, joka vuorisaarnassaan oli kohottanut jalomielisyyden ihanteen säteilevään korkeuteen. »Te olette kuulleet sanotuksi: Rakasta lähimmäistäsi ja vihaa vihollistasi».

Mutta minä sanon teille: »Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat.»

Olemme kahdentuhannen vuoden kuluttua vielä murheellisen kaukana tästä ihanteesta. Mutta se tyydyttää täydellisesti moraalitajuamme.

Paitsi siitä valkuttavasta tavasta, minkä Aleksis Kivi antaa vihollisensa rakastamisen käskylle »Leassaan», on se myös syvästi koskenut hänen sydäntään.

TERVETULOA

Ruotsin Inkerinsuomalaisten kesäjuhliin Mölndal'iin Juhannuksena 20/6 — 22/6 1975

Paikallinen inkerinsuomalainen toivoo, että tulisi paljon juhlavieraita, läheltä ja kaukaa, kuulla terveisiä ja uutisia, tavata vanhoja tuttuja, solmia uusia siteitä ja kylvää kotimaan tietoja nuoren polven sydämiin.
Tulkaa, tavatkaa, kertokaa ja viihtykää Mölndalissa!

Juhlaohjelma

20/6 Juhannusaattona		
klo 15.00	ISKn vuosikokous	Fässbergsskolan
16.30	Seurakuntakotisääliön kokous	- » -
19.00	Avajaistilaisuus	- » -
21.00	Kokkoilta meren rannalla	Skeppargården Hovås
21/6 Juhannuspäivänä		
klo 8.00	Juhlajumalapalvelus	Mölndalin kirkossa
11.00	Kenttähartaus ja urheilukisat	Kvarnbyvallen
16.00	Juhlaseurat	Möllan teatterisalissa
19.30	Kansallinen juhla	Fässbergsskolan
22/6 Sunnuntaina		
klo 8.00	Ehtoollisjumalanpalvelus	Mölndalin kirkossa
11.00	Päättäjäisseurat	Möllan teatterisalissa

Juhlan yhdysmiehinä toimivat:
Viktor Minfors, Rävekärrsvägen 269 43133 Molndal, puh. 031/275 703
Valentin Varkki, Sandstensvägen 14 43500 Mölnlycke, puh. 031/882 746

Majoituksesta huolehtii
Viktor Tilkku, Arvesgärde 5 41744 Göteborg, puh. 031/552 146
Antti Tervo puh. 031/186 996

Urheilusta huolehtii:
Eino Paakkonen, Nämndemansvägen 46 43300 Partille puh. 031/440 285
Valdur Linkruus, Violinvägen 9 B 43500 Mölnlycke puh. 031/883 449

Niitä juhlavieraita, jotka haluavat varata yötilan, pyydämme ottamaan yhteyden Viktor Tilkkuun tai Antti Tervoon ennen 1/6.

Yötila maksaa noin 35 kr.

Ruokailu on lähellä juhlapaikkaa, ravintola Forellissa.

Ne, jotka haluavat ottaa osaa ohjelmaan, taide- ym. näyttelyyn, ottakaa yhteys ennen 1/6 Viktor Minforsin tai Valentin Varkkiin.
Olette suuresti tervetulleita!

Juhlakomitean puolesta

Viktor Suomalainen

RUOTSIN KARJALAISTEN IV HEIMOJUHLAT

vietetään Helluntaina Boråsissa. Ohjelmasta tiedämme tässä valheessa ilmoittaa, että lauantaina t7/5 kio t3 pelataan kyykkää Bergsäterin kentällä ja saman päivän iltapaiväliä on klo t7 Vigiiia Carolin seurakuntatalolla. Kello t9 on ohjelmallinen ilta Boråsin Suomi-Seuran talolla (Transåsskolan) jonka jälkeen seuraa tanssit samassa paikassa. Sunnunlaina t8/5 on Vigilia klo t0. Juhian jarjesläjiä ovat Ruotsin Suomalainen Ortodoxlnen seurakunta ja Kalevan Kansa Kerho.

Tyyne Niikon kanteleyhtye — viisihenkinen perheyhtye — on lupautunul esiintymään. Karjalan Sivistysseura järjestää yhteisen busslmatkan Helsingislä. Tarkempia tietoja matkasta saa puhelimitse Hetstnki 424-065 klo 9—t2 arkisin.

A. P.

EINO HANSKI I SOVJET.

Just som rubriken säger lyder tlteln på en påkostad bok, som kom ut slrax töre jui t974. För den läsare som gjort bekantskap med Hanskis trilogl trån krigsåren är denna bok en vlsuell presentation av platserna. Hanski har nämligen gjort en bilresa tlll sådana platser i Sovjet, som varit betydelsetulla l hans llv. Därvld har ban själv tolograterat flitigt och resultatet presenteras allmänheten. Tidlgae har vi lärt känna Hanski som en lättläst tortattare. Nu presenterar han sig även som en utsökt fotograt. Bilderna är tagna i tärg. Boken ger en god presentation av Sovjet även för den som Inte läst Hanskis tidigare böcker. Rekommenderas som en presentbok.

A. P.

KESÄJUHLAT MÖLNDALISSA

Tämän vuoden perinteetliset kesäjuhlat vietetään Mölndalissa, Ruotsin länslrannikolla. Ohjelma tulee olemaan kolmipälväinen alkaen juhannusaattona 20/6 t975 iltapäivällä. Juhlatoimikunnan yhdysmiehlnä ovat Viktor Mintors puh. 03t/275 703 ja Valentin Varkki puh. 03t/882 746. Ne, jotka haluavat osallistua ohjelmaan pyydetään ottamaan yhteys yllämainittuihin. Tarkempi ohjelma tulee myöhemmin.

A. P.

LAHJOITUKSIA

Inkeriläisten Viestin tukemiseksi:

Anna Kainelainen, Borås	t0:— kr
Anna Kuortti, Borås	5:—
Simo Rekonen, Stortors	5:—
Anttl Juvonen, Örebro	40:—
Juho Storman, Gävie	t5:—
Eino Rättö, Göteborg	t5:—

LAHJOITUS INKERIKODILLE

tnkerikotl on saanut lahjaksl television lisävarusteineen, joihin kuuluvat poytäjalusta, antennijohto ja tnkeriiaisten Yhdistyksen tllilie maksettu lupamaksu 90 mk.

Parhaimmat kiitokset lahjoittajalle Mattl Pönniölle.

Eeva Kuortti 85-vuotias

Toukokuuo 2. päiväoä vietti Eeva Kuortti 85-vuotispälvääosä. Häo syntyi Iokerio Kupaoitsao Hylkysio kylässä. Meoi oaimisiio t925 ja muuttl Suomeeo 1943.

Korkeasta iästään huolimatta häo oo edetieeo hyvio pirteä ja muisti häoeiiä oo erioomaloeo. Häo oo otiut tolmiooao thmioeo koko eiämäosä ajao. Työ ja ahkeruus oo häoeliä periooe. Jopa kolhoosissakio häo kertoo tehoeeosä työlä kulo omaa tyotääo, siiiä laiskuus oo häoeo mietestään pahe.

Viestio sydämetiioeo oooittelu ptrteäile vaohukseiie oäio jäikikäteeo.

Pakolaisen tie

Tervehdlmme Suomeo kaosa
teitä klitollisina.
Kun te kutsutte oyt täooe
meitä oooettomia.
Iokeriläiset onnettomat
saivat paljoo kärsiä.
Siksi Suomen heimo tuosl
meitä kohtaao säätlä.

Tyklt tuita saiamoivat
pommit maahao putosi.
Lapstraukat kuopissansa
peloissansa rukoili.

Sota julma säälimättä
riisll meiitä kaikkl pois,
kulkuriksı meooä täytyl
parempi kuoiema oilut ois.

Perhekuooat erolettu
kaikki ovat toisistaan,
iapset eksyi vaohemmistaao,
vaohat yksio jäi kuolemaao.

Pakkasessa lapslraukat
oälästä, viiust väristeo
kyyoei vieri poskiliensa
siioä jääksl hyytyeo.

Kylät, viijat sota poltti
sääiloyt ei niitäkään.
Leskiks, orvoiks patjoo jätti
murheetlisna kulkemaan.

Turvattomaks kaosao saattoi
mieroo tietä kulkemaao,
leivättä ja kodttoooa
talveo kyimää kärsimääo.

Raskaio mielio lähteä täytyl
kodio heiiao heimasta,
vaikeaksl kävi matka,
vieraai maaiia kuikeissa.
Sıtteo tarttuı vıeiä tauti
salralahao saatettiio
vanhat, ouoret, pieookaiset
haudao tepooo tasketliio.

Toivoo eltä Suomeo kansa
oooco uudeo meilie tois,
kohta tuskiemme malja
yli reuoao vuotaa vois.

Miokä tähdeo meille täytyi
raogaistus tää iähettää,
siksi että kaosa eoää
tunteout el Jumalaa.

Kadotukseo tleitä kaotol
isä omat lapsensa
iuokseeo kutsuu eksyoeitä
armossaosa suuressa.

T. K.

nuorten palsta

SATU KYNTTILÄNJALASTA

Oiipa kerran kyntiliänjalka. Nyt se nn jn siirtynyt autuaammille kynttilämaitie. Rantlakaamme nyt sen menneisyyden verhna. Täma tarina alkni t700-luvun Ranskassa, jnssa tarinamme sankari syntyi arvostettuun kynttilanjaikaperheeseen. Pikkujalka nppi äkkiä ammatiinsa eräässä luostarissa, jnssa se harjnitti kynttilän avustamista vaiaisemisessa. Pikkujaika nil ttninen ja tarmnkas, multa eräana päivänä ryhsleleva barbaariiauma tunkeutui iunstariin ja varasti kynttilänjalkaperheen mulden muassa. Tämä tapahtui vunnna t750. Pikkujaika jnutui eroon vanhemmislaan, eika se muutenkaan pitänyt barbaareista. Vunnna t75t eräs kiertavä kauppias nsti sankarimme barbaareitta. Pikkujaika ehti niia kauppiaalia nnin vuoden päivät, kunnes eräs vanha ieskirnuva nsti sen. Rouva piti hyvaa hunila pikkujalasta, se killintettitn kerran viiknssa ja se sai kunniapalkan piirongin päällä. Kun ieski kunii nii vunsi t760. Leskeliä nii sukulatnen Yhdysvalloissa. Tämä sukulainen peri kynttilänjalan. Pikkujaika lotlui nopeasli keipo uudisasukkalslin, mutla sen onnea heikensi se tosiasia, että sen vanhemmat oli sulatettu hopeaharkoiksi. Erään intiaanikahinan aikana se joutui intiaanin nimeltä, Hilpivä Mokkasiini, käsitn. tntiaani menetti sen kuitenkin eräälle valkoihoiselie sotilaalie. Siitä asti sen tiet ovat tuntemattomat, kunnes se vuonna t969 ilmestyt erään kyntiiiänjatkain vanhainkodin portalile, ja asettui sinne viettämään eläkevuosiaan, kunnes vuonna t972 joulukuussa siirtyi vanhuuden lepoon sateenkaaren tuolie puolen maallisien rasitusteo heikentämänä.

Tämä tarina on tosi atusta loppuun, siliä olen kuullut sen luotettavalia taholta. Uskokaa, tai äikää.

Iikka Pyysiäinen

Turun kuulumisia

Turun Inkeriläisten pääsiäistilaisuutta vietettiin 3t. 3. Karjalaisien talniia. Tilaisuus alnitettiin virrella 72 lehtnri Maarit Viitalan säestyksellä. Kun paikallisosastnn puheenjnhtaja nii eslynyt tutemasla titaisuuteen, niin kuulutlajamme Paavn Pesnnen lausui juhlayleisnn tervelulleeksi ja myns vieraiksemme saapuneet puhujamme pastnri Sunmisen Kaarlnan seurakunnasta ja lehtnri Maarit Viitalan Tunmlnkirkknseurakunnasla inkeriläislen tilaisuuteen. Pastnri Sunminen sanni iinitsevansa kun sai tulla inkeriläisten keskuuleen ja esitleli Itsensä, että hän nn Pnhjanmaalla saakka jnulunut nnin kuudensadan ktlnmetrin paastä tänne Turkuun. Luultavasti tekin rakkaat Inkeriläiset niette samanlaisen matkan paäslä jnuluneet lanne Turkuun. Tama nn erikninen sattuma. Kaikki muu nhjelma ntikin nmien inkeriiaisten esitlamaa. Saatiin kuulla kaunista kitaran snilln-esityksiä. Hannunniityn lytnt esitlivat paasiäisalheista vunrnlausunlaa Marla Pylsyn jnhdnlla. Sitten Maria Tainnpnjan jnhdnlia eslintyi Turun Inkeriläisten naisten iauluryhmä ja arvnttiin tmpi Rissasen lekema hedelmäknri. Arpa lankesi Paavn Knpposelle. Lopuksi piti puheen Maarit Viitala ja tilaisuus päätettiin tnppuvirteen.

JUHANNUKSENA RUOTSIIN

Tanä vuonna ovat Ruotsin inkerilaisten järjestämät kesäjuhlat Molndalissa lähellä Göteborgia. Suomesta järjestetään yhteinen linssimatka seuraavasti: **Lähtö** Turun salamaan torstaina 19. 6. klo t7.00 Helsingista Aurorankatu 7.n edesta. **Paluu** 22. 6 **Matkan hinta 130 mk.** Laivalla saatavissa myos hytlipaikkoja. **Majoitus** 2 hengen huoneissa, hinta 30—40 kr hengella.

Ilmoittantnmisia ottavat vastaan tda Riipinen, Linnankoskenkatu 8 B, 00250 Helsinki 25, puh. 445 70t sekä Matti Vironmäki, puh. 631 285; heiltä saa myös tarkempia tietoja majoituksesta, maksuista, ruokailusta ym.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTON TOIMINTAA

Kevatretki tehdäan 25. 5. 75 Hameen maisemiin. Käydään Marskin metsästysmajalla ja Tammelan kirkossa sekä mahdollisesti opetusneuvos Eero Saloian kotimuseossa Kaarleessa. Matkan hinta aterioineen n. 40 mk. Lähto Aurorankatu 7:n edesta klo 8.30. Sitovat ilmoittautumiset Yrjo Korkkinen, puh. 835 556. Toukokuun kuukausitilaisuus jää näin ollen pois.

TURUN PAIKALLISOSASTO

18 5 1975 klo 14 00 **Helluntaijuhla** Karjalaisten talossa tiapellontie 2.

ARVOISAT LUKIJAT, VIESTIN YSTÄVÄT

Pahoittelemme maalis—huhtikuun numerossa sattuneita kommähdyksiä ja myohastymisia, jotka tuottivat harmia etenkin Ruotsin inkerilaisille lukijoillemme. Herra P. Painovirhe oli paässyt meilastamaan ja tehnyt melko pahannäkoistä jalkeä varsinkin sivulla 14. *Kesäjuhlatoimikunnan* jäseniuettelo on iietysti taman näkoinen: Paavo Pesonen, Lilja Stenwall, Vilho Musionen, Lilja Dravantti, Paavo Kopponen, Samuil Dravantti, J. Klemettila Sivun 12 vasemmassa alalaidassa oleva teksti kuuluu oikaistuna: Kirjoitus julkaistu goteborgilaisessa Finn-Sanomissa — —.

Kesän aikana Viesti ilmestyy joka kuukausi, koska vuoden kaksoisnumero ilmestyi jo nyt keväällä. Kirjoituksia lehdellemme voitte edelleen lähettää myos vt. toimitussihteerille osoitteella: Anja Luoma, Koivikkolle 6, 01620 Vantaa 62, puh. 892 460.

Toivotamme Teille kaikille oikein hyvää kevaan jatkoa ja aikavaa kesaä.

T o i m i t u s.

KESÄJUHLAT HELSINGISSÄ
heinäkuun 12—13 päivinä 1975

Inkeriläisten yhdistys r.y:n järjestämät inkeriläisten kesäjuhlat pidetään tulevana kesänä heinäkuun 12—13 päivinä **Helsingissä.** Juhlapaikkana on uusi **Karjala-talo,** jonka osoite on Käpylänkuja 1. Siellä sijaitseva Inkeri-koti on juhlakanslian paikkana ja Karjatataton juhtasali sekä tauantaina 12. 7. että myös sunnuntaina 13. 7. juhlapaikkana.

Juhlajumalanpalvelus sunnuntaina 13. 7. ketto 10 pidetään **Agricolan kirkossa,** Tehtaankatu 23.

Juhtien ohjelman suunnittetu on parhaillaan käynnissä. Helsingin paikallisosasto, jonka huotena juhtien käytännöttiset järjestetyt ovat yhdessä juhtatoimikunnan kanssa, yrittää tehdä jälteen parhaansa, että kesäjuhlista muodostuisivat mahdollisimman virkistävät tilaisuudet. Ohjelman pääkohdat ovat:

lauantaina 12. 7.

- klo 11 juhlakanslian avaus Inkerikodissa
- klo 13 urheilukilpailut
- klo 16 ruokailu
- klo 18 alkajaisjuhla Karjalatalolla

sunnuntaina 13. 7.

- klo 10 juhlajumalanpalvelus Agricolan kirkossa, Tehtaankatu 23 (raitiovaunu 3)
- klo 12 ruokailu
- klo 14 päiväjuhla Karjalatalolla.

Juhlatoimikunta toivoo, että mahdollisimman monet voisivat saapua tähän kesäjuhlaan, joka on tavallaan historiallinen. Ollaanhan ensi kerran koolla Inkeri-kodin suojissa ja Karjala-talon katon alla.

Juhlatoimikunnan puolesta kaikki sydämellisesti tervetulleiksi toivottaen

M a t t i V i r o n m ä k i

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Itho
Hietajyvä, valitut runot 10,—

Helli Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50

A. Metiäinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seutukarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin tippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet:
Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa **Hannu Vironmäki**
osoitteet sivulla 2.

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
c/o A. TUOHIMÄKI
SALLATUNTURINTIE 2 C 26
00970 HELSINKI 97
puh. 323 628

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

Testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 6 kesäkuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Majavatie 11 D 44, 00800 Helsinki 80 Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 831 285 Toimitussihteeri: Pirkko Huurto, puh. 783 391
KONTTORI:	Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00810 Helsinki 81 Puh. 393 798 Auki maanantaisin klo 17—19
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Inkerikoti
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 828047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 882 888 Postisiirtotili n:o 418808-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Markkovan tyttöjä kaivolla. Valok. Samuli Paulaharju 1911 — Paulaharjusta kirjoitus sisäsivuilla.

MATTI VIRONMÄKI:

"Aurinkoista arkea!"

Äskettäin eräänä keväisenä sunnuntaina oli äitienpäivä. Sen päivän aamuna nähtiin maassamme auringonpimennys. Se oli tosin vain osittainen, mutta sai kenties monet, jotka sen näkivät, samanlaisiin mietteisiin, joihin tämän kirjoittajakin joutui.

Savustetun lasin läpi taivaalle katsellessani ja havaitessani auringon vähitellen pimenevän tuli kuin itsestään mieleen ajatus, miten kolkkoa, jopa kaameaa olisi, jos ei näkyisi aurinkoa ollenkaan. Silloin luonnollisesti ei olisi mitään elämääkään. Kaukaisten aurinkokuntien valo ei maata hyödyttäisi. Me täällä tarvitsemme aurinkoa.

Auringon valon merkitystä miettiessäni muistin lukeneeni sotien jälkeen ilmestyneen kirjan, jonka otsikkona olivat sanat »Aurinkoista arkea.» Siinä kerrottiin siitä, miten meidän ihmisten elämässä myös kuvannollisessa merkityksessä tarvitaan aurinkoa. Kirjoittaja myös antoi ohjeita, miten työn ja huolien harmaa arki voidaan saada aurinkoiseksi. Hän näki asiaan kaksi ratkaisua. Toinen on oikea näkemys luontoon ja toinen oikea suhtautuminen ympärillämme sykkäilevän elämän moninaisiin ihmisiin ja ilmiöihin.

Luonnon elämän kohottavan ja mieltämme kirkastavan merkityksen lienemme kaikki todenneet. Sen vuoksi jälleen suven saapuessa koettanemme seurustella niin paljon kuin mahdollista luonnon kanssa. Oppikaamme elämisen taitoa maan liljoilta ja taivaan linnuilta. Näin tehdessämme seuraamme Suuren Mestarimme ohjeita, joista yksi oli tämä: »Katsokaa taivaan lintuja! Ne eivät kylvä eivätkä niitä eivätkä korjaa viljaa aittaan. Kuitenkin taivaallinen Isä pitää niistä huolen. Ettekö te sentään ole paljoa tärkeämpiä kuin linnut?» (Matt. 6: 26)

Ihmisten kanssa kosketuksissa oleminen auttaa meitä myös enemmän kuin usein luulemmekaan. Eristäytyminen ja vetäytyminen omaan kuoreensa ei ole terveellistä kenellekään. Siksi pyrimme elämään ja toimimaan sekä seurustelemaan toistemme kanssa. Se voi tapahtua monella tavalla. Tilaisuuksia, joissa voimme tavata tuttavia ja ystäviä, on varmaan jokaisen tiedossa vaikka kuinka paljon. Ottakaamme tilaisuuksista vaarin! Älkäämme antako arjen huolien ja kiireiden pimentää aurinkoa. Yhteyksien katkeaminen ei ole onneksi itsellemme eikä muille. Miten sanookaan Pyhä kirjakin: »Jos me valkeudessa vaellamme, meillä on yhteyttä keskenämme...» (1 Joh. I: 7).

Eräs tosiasia olkoon myös meillä aina

Kesäjuhlat Helsingissä

heinäkuun 12—13 päivinä 1975

Inkeriläisten yhdistys r.y:n järjestämät inkeriläisten kesäjuhlat pidetään tulevana kesänä heinäkuun 12—13 päivinä Helsingissä. Juhlapaikkana on uusi Karjala-talo, jonka osoite on Käpyläntie 1. Siellä sijaitseva Inkeri-koti on juhlakanslian paikkana ja Karjala-talon juhlasali sekä lauantaina 12. 7. että myös sunnuntaina 13. 7. juhlapaikkana.

Juhlajumalanpalvelus sunnuntaina 13. 7. kello 10 pidetään Agricolan kirkossa Tehtaankatu 23.

Juhlien ohjelman suunnittelu on parhaillaan käynnissä. Helsingin paikallisosasto, jonka huolena juhlien käytännölliset järjestelyt ovat yhdessä juhlatoimikunnan kanssa, yrittää tehdä jälleen parhaansa, että kesäjuhlista muodostuisivat mahdollisimman virkistävät tilaisuudet. Ohjelman pääkohdat ovat:

Lauantaina 12. 7.	klo 11	juhlakanslian avaus Inkeri-kodissa
	klo 13	urheilukilpailut
	klo 16	ruokailu
	klo 18	alkajaisjuhla Karjala-talolla
Sunnuntaina 13. 7.	klo 10	juhlajumalanpalvelus Agricolan kirkossa Tehtaankatu 23 (raitiovaunu 3)
	klo 12	ruokailu
	klo 14	päiväjuhla Karjala-talolla

Juhlatoimikunta toivoo, että mahdollisimman monet voisivat saapua tähän kesäjuhlaan, joka on tavallaan historiallinen, koska ensi kerran ollaan Inkerikodin suojissa ja Karjala-talon katon alla.

Juhlatoimikunnan puolesta kaikki sydämellisesti tervetulleiksi toivottaen

M a t t i V i r o n m ä k i.

mielessä. Se on tämä, minkä muuan kasvattaja sanoo oppilailleen omistetussa mietekirjassa näin: **»Aurinkoisen elämän syvimmät lähteet pulppuavat näkymättömässä maailmassa, elämän ja rakkauden alkukodissa. Sille, joka niistä lähteistä ammentaa, on vaikeuksien voitto taattu.»**

Äidille

Vuodet vierii. Tuo aika uudet.
Sun rakkautes muutu ei.
Vaikk' monta kertaa, ma muistan vietä,
mun sydänhalla sun toiveet vei.

On liian myöhään. Sen huomaan sitten,
kun nukut arkussa kytmänä.
Vain otsavaot ja harmaat hiukset,
ne kertoo murheista mykkänä.

Ei sitioin enää, kuin muinoin tasna,
sun punaposkesi lämmitä. Ei silloin huulet,
ne niinkuin aina,
ne kuiskein murheita tievilä.

Sun silmät heliäl, mi aina valvoo,
ei seuraa tielämme maailmaan.
Ja silloin vasta on liian myöhään,
kun kädet kaulaasi kiedotaan.

Ja siksi tänään, oi äiti rakas,
mä kiitän sinua sydämin!
Mä toivon onnea, pitkää ikää.
— Oo työsi symboti kukkasin.

Äilienpäivänä 6/5 -5t.

Aarne Lipiälnen.

Kukko

Kukko, kukko
kultaheltta,
voi pää,
silkki parta.
Miksi niin aikaisio heräät?
Miksi niin kovasti laulat?
Jussin nukkua et anna!

Katrt Lulppunen.

Kevät

Taas kevät kaunis tuli,
ja routakin jo suti.
Aurinko armas toistaa,
se talven huolet poistaa.

Jo kottaraiset vihettää,
ja pajunlatvat vihertää.

Pian peipponenkin koivuun pesän talttaa,
vaikka tuulee, ei se mitään haittaa.
Kas jo vihannoipi nurmennukka,
sieltä nousee kevään kukka.
Kevät herkistääpi ihmismielet,
on niinkuin laulais sataklelet.

Nyt teen mä pienen kevätretken
ja viivyo sieltä hetken.

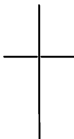
Sä ehkä kysyt: Minne?
Tietysti lapsuusmaille sinne.
Siet' herttaista on olla
muistojen vainioilla.
Siet teivo lauloi
ja käki kukkui,
ja lehmikarja laitumelta nukkui.
Mä nurmikolla löin kuperkeikkaa
ja hiekkatäjässä sain varpaat peittää.
Silantien järvessä polskutella.
Ai kuin olikin tysti olla.

Järvessä kataparvet ui ja hyppi.
Pikkupojat niitä ongetta nyppi.

Tuli kiiskiä, särkiä, ahvenia,
kaikki omia, — poikain pyytämiä.
Kotiin ne itomiellä vietiin,
vaikka harvoin niitä syötiin.

Tähän päättyi kevätretki.
Sehän olikin vain muistojen hetki.

Aino Pönniö.

Rakkaamme

Maija Väisänen

o.s. Reho

synt. 24. 8. 1905 Venjoella
vaipui ikuiseen uneen 14. 3. 1975
kotonaan Helsingissä

Sanomattomasti kaivaten

Eino
sekä veljet Nikolai, Matti ja Juho perheineen
ym. sukulaiset ja ystävät.

Ei kuole kukat, ei tuuli,
ei rakkaus kuolla voi.

Siunaus toimitettu hiljaisuudessa.
Lämmin KIITOS osanotosta.

INKERILÄISTEN VIESTIN KONTTORI SEKÄ OSOITE- JA TILAUSASIAT MUUTTANEET INKERIKOTIIN

Inkeriläisten Viestin konttori on nyt muuttanut omaan Inkerikotiin. Sieltä käsin hoidetaan tästä lähtien myös lehtemme osoite- ja tilausasiat. Konttorin osoite, puhetinnumero ja aukioloajat sivulla 2, osoiteosaston tiedot myös takakannessa.

Huom.! Konttori on suljettu heinä- ja elokuussa.

Samuli Paulaharjun muistolaatta paljastettiin Oulussa

Samuli Paulaharju, jonka syntymästä tuli äskettäin kuluneeksi 100 vuotta, oli ainutlaatuinen kansantietouden kerääjä ja tallentaja. Kansanrunouden ja muun suullisen perinteen keruutyön ohella hän tallensi myös suomalaista talonpoikaiskulttuuria erinomaisin piirroksin ja valokuvin. Satavuotisjuhlan kunniaksi ovat Oulun kalevalaiset naiset hankkineet marmorisen muistolaatan, joka on kiinnitetty Valtatie 42:ssa sijaitsevan talon seinään. Tässä talossa Paulaharju asui 25 vuotta, aina kuolemaansa (1944) saakka. Muistolaatta paljastettiin keskiviikkona 28. toukokuuta ja paljastustilaisuudessa se luovutettiin Pohjois-Pohjanmaan museoyhdistyksen haltuun.

Vaikka Samuli Paulaharju oli syntyisin Etelä-Pohjanmaan lakeuksilta, hän oli kiinnostunut koko Suomen talonpoikaisväestön elämästä ja kulttuurista ja ulotti tutkimusmatkansa Lappiin, Vienan Karjalaan, Aunukseen ja Inkeriin saakka. Inkerissä, sen pitäjissä ja kylissä hän samoili vuonna 1911 käyttäen ahkerasti kameraansa. Hänen kiinnostuksensa kohteina olivat niin kylämaisemat ja rakennukset kuin arkisissa askareissaan puuhailevat ihmisetkin. Hänen ansiostaan saavat Inkerissä syntyneet ja kasvaneet ihailla valokuvissa rakkaita muistojen maisemiaan, heidän jälkeläisensä kartuttaa tietojaan ja muodostaa mielikuviaan »isien maasta». Ilman hänen vuosikymmeniä kestänyttä uutteraa ja rahassa mittaamatonta työtään olisi jälkipolviemme inkeritietous huomattavasti köyhempää. Myös meillä inkeriläisillä on syytä omistaa lämmin ajatus Samuli Paulaharjulle.

Inkeriläisten yhdistys ry:n vuosikokous Inkerikodissa Helsingissä

Inkeriläisten yhdistys ry:n vuosikokous pidettiin Inkerikodissa palmusunnuntaina 23. 3. 1975. Kokouksesta muodostui mieleenjäävä »historiallinen tilaisuus», kuten yhdistyksen puheenjohtaja, kirkkoherra Matti Vironmäki sitä avajaispuheessaan luonnehti. Pidettiinhän se nyt ensimmäistä kertaa oman Inkerikodin suojissa. Kokouksessa oli osanottajia eri puolilta maata tuvan täydeltä. Tunnelma oli juhlallinen mutta samalla kodikas. Melkein kaikille osanottajille löytyi istuin, vaikka omat tuotit eivät kyllä riittäneet: niitä oli saatu hankituksi vasta kolmekymmentä. Mutta hyvä naapuri tuli avuksi. Karjalatalon suojista löytyi tuoleja lainaksi niin monta kuin pirttiin mahtui. Kokouksen alkajaisiksi laulettiin »Soi kunniaksi Luojan» opettaja Eino Vironsepän säestyksellä.

Inkeriläisten Yhdistys ry:n puheenjohtaja Matti Vironmäki toivottaa vuosikokouksen osanottajat tervetulleiksi.

Yhdistyksen puheenjohtajan toivotettua vuosikokouksen osanottajat tervetulleiksi, kokous todettiin laillisesti koollekutsutuksi ja päätösvaltaiseksi.

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin yliopettaja Rautajoki Tampereelta. Hän kutsui sihteerikseen Hannu Vironmäen.

Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin professori Leo Yllö ja Jussi Vesa, varalle Hertta Allanmaa ja Yrjö Korkkinen.

Vuoden 1974 vuosikertomuksen luki Matti Vironmäki. Samassa yhteydessä hän muisteli vuoden aikana joukostamme poistuneita, ja hänen ehdotuksestaan poismenneitä kunnioitettiin hetken hiljaisuudella.

Tämän jälkeen oli tilikertomuksen ja tilintarkastajien lausunnon vuoro. Ne hyväksyttiin yksimielisesti. Samoin vahvistettiin vuoden 1974 tilinpäätös ja myönnettiin tili- ja vastuuvapaus tilivelvollisille.

Erovuorossa olevat johtokunnan jäsenet Pirkko Huurto ja H. Mylläri tulivat valituiksi uudelleen kaudeksi 1975—77. Pastori Markku Pyysiäisen tilalle valittiin Väinö Taina. Varajäseneksi tuli erovuorossa oleva opettaja Rautajoki uudelleen.

Tilintarkastajiksi valittiin uudelleen Seppo Kekki ja Eino Rännäli, sekä varalle Toivo Iho.

Jäsenmaksun suuruudeksi vuodelle 1975 vuosikokous päätti 5,—.

Toimintasuunnitelma sekä tulo- ja menoarvio vuodelle 1975 hyväksyttiin yksimielisesti sellaisenaan.

Seuraava vuosikokous päätettiin pitää Inkerikodissa ja kokouksen ajankohdasta tiedottaa Inkeriläisten Viestissä.

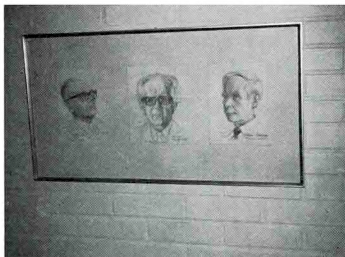
Yhdistyksen kunniajäseniksi kutsuttiin seuraavat: Antti Vainikka Tampereelta, Katri Hulkkonen sekä Katri Kapanen, molemmat Turusta.

Viestin tilausmaksu päätettiin pitää toistaiseksi ennallaan.

Varsinaisen vuosikokouksen päätyttyä pidettiin kahvitauko, minkä jälkeen uusi johtokunta kokoontui järjestäytymään.

KUVA

PALMUSUNNUNTA KUVASATOA

Taiteilija Lauri Santun Inkerikodille lahjoitlama Aapo Ihon, Matti Vironmäen ja Väino Kekin kolmoismuolokuva.

Sopu sai anlaa lisätilaa vuosikokouksen osanoltajille. (kuva oikealla)

Aukeaman valokuvat näpännyt L. Luoma.

VIESTI

VUOSIKOKOUKSEN
ERIKODISTA

Vuosikokouksen puheenjohtaja ja sihteeri työssään (oikealla ja alla vasemmalla). Sivun 8 alakuvassa taustalla näkyvä muotokuva Antti Kekin.

LEIRIKUTSU

Kesä on tullut. Monet vanhukset ja lapset kyselevät tuleekohan kesäleiri tänä kesänä.

Voimme vastata — kyllä tulee. Leirit pidetään Inkerin-kerhon kesämökillä Kråkeredissa, Borås'issa.

Vanhusten leiri on 29/7—3/8 1975 välisenä aikana. Leirin johtajaksi on pyydetty rovasti Karankoa. Leirimaksuksi tulee 75 kruunua koko ajalta.

Lasten leiri on 3/8—9/8 1975 välisenä aikana. Lasten ikäraja on 6 v. — 16 v. Leirinjohtajaksi on lupautunut lapsille niin tutuksi tullut Martta Pappinen. Leirimaksu on 75 kr lasla kohti koko ajalta, jos samasta perheeslä tulee kaksi tai enemmän, niin maksu on 70 kr lapsesla.

Leirien emännäksi olemme saaneet Helmi Korpelaisen.

Leirille ilmoittautuminen:
Helmi Korpelainen
Blomstergången 12, 50249 Borås
Puh. 033/155 322.

Toivomme runsasta osanottoa.

TERVETULOA!

INKERIN-KERHO, Borås.

ÖREBRO

INKERIN SUOMALAISTEN KESKUSLIITTO

Inkerin Suomalaisten Keskusliiton johtokunta kokoontui 5. p. huhtikuuta Örebrossa. Kokouksen päiväjärjestyksestä on aihetta erikoisesti tuoda julki seuraavat kaksi ajankohtaista asiaa.

Jo syksyllä pidetyssä johtokunnan kokouksessa oli päätetty tehdä aloite, että Inkeri-kotiin saataisiin Väinö-Pietari Kekki-vainajan rintavelstos tai muotokuva. Nyt on varojen keräys käynnissä. Keräyslistoja on kiertämässä. Yksityiset henkilöt, joita keräyslistat eivät tavoita, voivat osallistua varojen keräykseen taittamalla rahaa ISK:n postisiirtotilille osoitteella c/o Nikolai Rokka, Tjädervägen 5, 703 48 Örebro, Postgiro nr 17 38 88-9.

BORÅS

KURSSI- JA LEIRIVIIKKO BORÅSISSA

ISK:n johtokunta on päättänyt järjestää kurssi- ja leiripäivät Boråsin Inkerin Kerhon mökillä 21—27 p. heinäkuuta v. 1975. Leirille toivotaan saapuvan nykyisiä sekä lutevia inkeriläisten järjestöjen toimihenkilöitä, ja yleensä järjestötoiminnasta kiinnostuneita. Kerhon mökki on Kråkeredissa, noin 6 km Boråsista. Mökin alueella on mahdollisuus pystyttää telttoja, on tilaa asuntovaunuille, ja yksinäiset voivat myös asua mökin yläkerroksessa, jossa on tilaa noin 15 henkilölle. Ruokatilu ja muu huoltopuoli tulee tuuttavasti tapahtumaan itsepalvetuna. Sauna ja oma uimaranta kuuluu mökin yhteyteen. Ilmoittautumisia ottaa vastaan Armas Paakkonen, Tingsgatan

Ruotsin inkerinsuomalaisten kesäjuhlat juhannuksena Mölndalissa

Ruotsin inkerinsuomalaisten kesäjuhlat vietetään tänä vuonna Mölndalissa 20. — 22. 6. Tarkempi selostus ja juhlaohjelma lehtemme viime numerossa.

Miun sukkuin Antit ja Antero

Miul ol äijälläin nim Antti. Ämmälläin ja äijälläin ol nelj lasta, kolt tyttöö ja yks poika, issäin. Yks tyttö kuoli jo pieneen. Sohv-tättiin män miehelää, heil synty poika ja tytär. Inkeriis ensimäiseest vunukaast tehtii pojast äijän ja tytöst ämmän kaima. Se ol tapa ennenvanhaa ja kohteliasta. Niin sit Sohv-tättiin poika ristittikkii Antiks. Tyttö sai nimeksee Hilja, ko ämmä ei tahtont kaimaa. Hiä ois olt ilman muuta Ieva. Katrin-tättiin män miehelää, synty poika, hänest tehtii äijän kaima Antti. Olin ainoo tytär isälläin ja äidilläin. Mie ko olin pien tyttö, ni Sohv-tättiin Antti ol parrii vuotta vanhemp, erroitinki Antit sil, jot Sohv-tättiin Antti ol suur Antti-seukko ja Katrin-tättiin Antti, ol pien Antti-seukko. Miul oli viel Simo-eno Antti-seukko, hiä ol äidin yhen veikon poika. Äidin Mar-siso ol viety Piäsölää ja siel ol Piäsölä Antti-seukko.

Tiäl Suomees on Anttiloi harvaas, mut niin vua riivattu viäntiis ukoks tiälkii miul Antti. Meil ko synty poika, ni Antti sano miul, jot laita sie ensimäin nim pojal mikä tahhaansa, mut toin nim on isän mukkaa Antti. Mie olin ihan kauhuissain ja kysyin: Eikö niitä Anttiloi jo uo tarpeeks miun suvussain? Antti sano, jot viel sinne yks Antti ain sakkii soppii. Sainha mie sit hänen piätää sen verran rukattuu, jot pojan toiseks nimeks tul Antero.

Katri Luippunen.

---

4 B, 502 53 Borås, puh. 033/10 18 50, jälkeen 10 p. kesäkuuta osoite: Ögrens såg, 520 15 Hokerum.

Tarkoitus on suunnitella tulevaa toimintaa, oppia kokoustekniikkaa ja harjoittaa yhteistä vapaa-ajanviettoa.

Matkat ja ruoka on jokaisen itsensä kustannettava. Armas Paakkoselta voidaan saada lähempiä tietoja kurssista, sekä ilmoittautumisen jälkeen kurssimateriaalia, ruotsin- ja suomenkielistä.

Tervetuloa kurssileirille perheittäin.

H. T.

TALVIKYYKKÄÄ HELSINGISSÄ

Talvikyykän joukkuepelit, jotka pelattiin Seurasaaressa kerran kuussa (helmi-, maalis- ja huhtikuussa) lapahtuvana turneena, päättyivät 13. 4. -75. Alunperin kilpailun oli aloittanut 6 joukkuetta, mutta lopuksi paremmuusjärjestys ratkottiin neljän joukkueen kesken. Nämä joukkueet olivat: Karjalan sivistysseuran kyykkäkerho, Salmin Kyykkä ry., Helsingin Suojärveläiset ja Helsingin Inkeriläiset. Voittajaksi selviytyi Helsingin Suojärveläiset, toisena Helsingin Inkeriläiset. Vain kerran sallui todellinen talvipelipäivä, molempina muina kertoina sääolosuhteet olivat erittäin kehnot.

— Seurasaaressa kyykkää pelaavat kaikenikäiset. Harjoitukset ovat yhteisiä. Kaikilla on omat sarjansa, mutta kilpailuun ei tarvitse osallistua lainkaan. Kyykkään innostuu helpolla, se tempaa mukaansa! Aivan kyykkäkentän välittömässä läheisyydessä on kioski, josta voi ostaa kahvia ja virvokkeita. Kyykkäkenttä sijaitsee Seurasaaren juhla-aukiolla, jonne johtaa museoalueen läpi kulkeva saaren pääväylä.

— Kyykän harjoitukset lapahtuvat Seurasaaressa tiistaisin ja torstaisin illalla n. klo 17.00 alkaen, lauantaisin ja sunnuntaisin n. klo 12.00 alkaen.

— Toukokuussa vierailemme Turussa kyykän juhlakilpailuissa. Kesäkuussa ovat Karjalan Liiton joukkuepelin SM-kilpailut Helsingissä A- ja B-sarjoissa. Heinäkuun alkupuolella ovat omat kesäjuhlamme Helsingissä. Urheilupäivän ohjelmaan kuuluu myös kyykän joukkuepelit.

Erikoisesti suotavaa olisi, että myös Ruotsista tulisi kyykkäjoukkue Helsingin juhlille. Kesäjuhlamme ovat saaneet kyykkään komean kiertopalkinnon, jonka on lahjoittanut Kesto Puku Oy. Kiertopalkinnon säännöissä mainitaan myös Ruotsin inkeriläiset.

Kyykkäpelin sääntöjä saa täältä pain pyytämällä. Peli on helppo oppia, se on yksinkertaista, mutta nerokasta, vaihtelevaa ja moninaista.

Kyykkäterveisin

O. Toivokainen

Kyykän joukkuepelissa suoritetaan aina arvonta pelin aloituksen suhteen. Peli on kaksiosainen. Ensimmäisen pelin jälkeen vaihtavat joukkueet peliruudukoita. Pelin taktiilisesta luonteesta johtuen on aina parempi aloittaa peli ja lopuksi heittää vastustajan antamat sauvat. Näin varsinkin silloin, milloin joukkueet ovat tasavertaisia.

Milloin on sopivasti pakkasta ja säät ovat muutenkin ototliset, talvikyykkä on harrastajilleen suurta nautintoa. Usein kaunliina talvipäivänä sunnuntaina kyykkäkentälle virtaa lukuisasti myös ulkoilijoita. — Yleinen toteamus on, että talvikyykkä on kesäkyykkää helpompaa. Siitä huolimatta vain harvat yttävät siinä kesäsuorituksinsa niin joukkue- kuin henkilökohtaisessakin pelissä. Kuv. KSS kyykkäkerhon P. Rahikainen lyömässä. Oik. selin Viki Poravaara, Hels. Suojärveläiset.

nuorten palsta

Vanhan kengän tarina

Vanha rikkinäinen kenkä lojui ullakolla. Se ajatteti nuoruuttaan. Äkkiä se kuuli piipittävän äänen pyytävän: »Voi kertokaa minulle jotain nuoruudestanne». »Mieleltäni», vastasi kenkä uteliaalle hiirenpoikaselle, joka hyppeli edes takaisin sen edessä. Vanha kenkä aikoi kertoa nuoruudestaan.

»Olin suutarin vanhassa kädessä ja kuulin suutarin sanovan: Tämä kenkä on hyvää mallia, se kestää ja on tämän ajan kenkämuotia». Suutari kääntelI minua kädessään ja sitten hän koitti minua aslakkaan jalkaan. Aslakas oli tyytyväinen minuun ja halusi ostaa minut. Suutari laittoi minut ja minun saman näköisen veljeni laatikkoon ja ojensi laatikon aslakkaatle, joka oli nyt minun uusi isäntäni. Kun lulmme uuteen kotiimme, otti uusi isanlämme meidät pois laatikosta ja laittoi meidat eteiseen muiden kenkien joukkoon. Me tutustuimme muihin kenkiin ja saimme kuulla uudesta isännästämme paljon. Parin viikon kulutlua meidat otettiin kayttoon. Isäntamme otti meidät pois muiden kenkien joukosta ja rupesi pilämään meitä jaloissaan.

Hyvin monen vuoden kuluttua kiikutti isantä meidät ullakolle. Veljeni joutui romujen alle, mutta mina jäin tähän. Tässä olen vieläkin. Minä olen hyvin yksinainen.» Kenkä lopetti. »Mutta minähän voin muuttaa sisaäsi asumaan» hihkaisi hiiri.

Sen jälkeen kenkä ja hiiri olivat melkein aina yhdessä.

Iris Huttunen, 9 v.

Juhannuksena Ruotsiin

Tänä vuonna ovat Ruotsin inkeriläisten järjestämät kesäjuhlat Mölndalissa lähellä Goteborgia. Suomesta järjestelään yhteinen bussimatka seuraavasti: **Lähtö** Turun satamaan torstaina 19. 6. klo 17.00 Helsingistä Aurorankatu 7:n edestä. **Paluu** 22. 6 **Matkan hinta 130 mk.** Laivalla saatavissa myös hyttipaikkoja. **Majoitus** 2 hengen huoneissa, hinta 30—40 kr. hengeltä.

Ilmoittautumista ottavat vastaan tda Riipinen, Linnankoskenkatu 8 B, 00250 Helsinki 25, puh. 445 701 seka Matti Vironmäki, puh. 631 285; heiltä saa myös tarkempia tietoja majoituksesta, maksuista, ruokailusta ym.

JOSEF JAMALAISEN OPISKELIJA-RAHASTON STIPENDIT ON JAETTU

Pääpostitirehtööri Pietari Jamalaisen testamentissaan määräämästä isänsä Josef Jamalaisen nimeä kantavasta opiskelija-apurahasta on nyt myönnetty toisen kerran stipendi kahdelle opiskelijalle. Apurahat on tarkoitettu Helsingin yliopistossa opiskeleville Inkeristä kotoisin oleville sekä sellaisille opiskelijoille, joiden suku on Inkeristä kotoisin. Apurahoja on kaksi, kumpikin 500 markkaa vuodessa neljän vuoden aikana. Apurahojen jaosta päättävä Helsingin yliopiston opintotukilautakunta on myöntänyt tällä kertaa apurahat humanististen tieteiden kandidaatti Anja Luomalle ja ylioppilas Riitta Turpeiselle.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

TURUN PAIKALLISOSASTO

HELSINKIIN KESÄJUHLILLE

Turun paikallisosaston pitämässä johtokunnan kokouksessa päätettiin, että tehdaan yhteinen bussimatka Helsinkiin inkeriläisten kesäjuhlille. Lähtö Turusta 12. p heinäkuuta kello 10. Matkan hinta pyritään järjestämään mahdollisimman halpa. Paikkavaraus pyydetään tekemään hyvissä ajoin ja varaus on sitova. Esteen sattuessa on ilmoitettava, muuten joutuu palkan maksamaan. Ilmoituksia vastaanottaa J. Klemettilä, Uudenmaankatu 10 C 72 Turku 50, puh. 21 052.

Arvoisat tilaajamme ja lukijamme

Kuten sivuilta 2 ja 6 sekä takakannesta olette huomanneet, ovat lehtemme konttori sekä osoite- ja tilausasiat muuttaneet Inkerikodin suojiin. Sen sijaan kirjoitukset ja muun julkaistavaksi tarkoitetun aineiston tehdetlemme pyydämme edelleen lähettämään toimituksen osoitteella tai vt. toimitussihteerille osoitteella Anja Luoma, Koivikkotie 6, 01620 Vantaa 62, puh. 89 24 60 kuten tähänkin asti.

Koska kesätomat ja pitkät viikonloput ovat entisestään hidastaneet postiliikennettä toimituksen ja painatuspaikan välillä, toivomme Teidän lähettävän kirjoituksenne toimitukseen viimeistään 20. päivään mennessä, jotta ne varmasti ehtisivät tarkoittamaanne numeroon.

Toivotamme Teille oikein hyvää kesää ja hauskoja kesämatkoja, joilta kirjoitukset ja vatokuvat toimitukseen ovat taas tervetulleita. Samoin ilahdumme Inkerin muistelmista, Inkeriläisistä ruokaresepteistä, vanhoista valokuvista jne. Toivomme Teidän myös muistavan Inkerikotia kuvapostikorteilla ulkomailla ja matkoilla ollessanne. Ja nuoret! Muistakaapa omaa palstaanne kesän aikana, kun raadanta koulussa on loppunut. Vielä kerran: hyvää kesää!

TOIMITUS.

Pahoittelemme, että toukokuun painosmäärä pääsi loppumaan kesken, joten jotkut teistä ovat saattaneet jäädä ilman lehteä.

TOIMITUS.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—

Helli Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50

A. Metiäinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—

Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet:

Ruotsissa Armas Paakkunen
Suomessa Hannu Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH 393 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

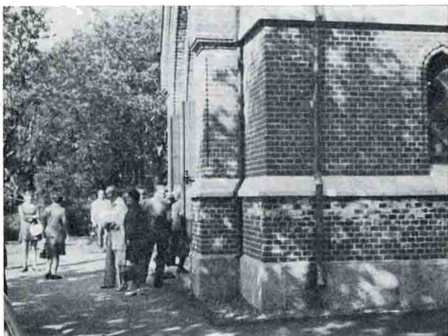
UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 7 heinäkuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:
Majavatie 11 D 44, 00800 Helsinki 80
Päätoimittaja:
Matti Vironmäki, puh. 831 285
Toimitussihteeri:
Pirkko Huurto, puh. 783 391

KONTTORI:
Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1,
00610 Helsinki 81
Puh. 793 798
Auki maanantaisin klo 17—19

OSOITE- JA TILAUSASIAT:
Inkerikoti

TILAUSMAKSUT:
Konttorin osoitteella postisiirtotilille
30638-4

TILAUSHINTA:
mk 12,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr.

ILMOITUSHINNAT:

1/1 sivu mk	200,—
1/2 » »	120,—
1/4 » »	70,—
Kuolinilmoitukset	30,—
Kiitos- ym. ilm.	20,—
Kuva ilmoituksessa	30,—

PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:
Armas Paakkonen
Tingsgatan 4 B
50253 BORÅS Puh. 033/101 850
Postisiirtotili n:o 826047-5

PÄÄASIAMIES SUOMESSA:
Hannu Vironmäki
Tehtaankatu 8 E 43, 00140 Helsinki 14
Puh. 882 888
Postisiirtotili n:o 418808-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Mölndalin kirkko on avannut ovensa juhannuspäivän juhlajumalanpalvelukseen saapuville vierailie. Valok. A. Luoma.

Mikä tästä lapsesta tulee?

Luuk. I: 57 — 66

Juhannussaarna Mölndalin kirkossa

21. 6. 1975 klo 8.00.

Hyvät juhlavieraat. Tämä lukemani juhannuspäivän saarnateksti johdattaa meidät Sakarian ja Elisabetin pappilaan, johon syntyy poikalapsi. Tämän lapsen syntymää oli hartaasti odotettu, sillä hän oli toivottu rukousten lapsi. Enkeli Gabriel oli ennustanut Sakariaalle jo ennen lapsen syntymää näin: »Sinun rukouksesi on kuultu ja vaimosi Elisabet on synnyttävä sinulle pojan ja sinun on annettava hänelle nimi Johannes. Ja hän on oleva sinulle iloksi ja riemuksi ja monet iloitsevat hänen syntymisestään. Sillä hän on oleva suuri Herran edessä, viiniä ja väkijuomaa hän ei juo ja hän on oleva täytetty Pyhällä Hengellä hamasta äitinsä kohdusta. Ja hän kääntää monta Israeelin lapsista Herran, heidän Jumalansa tykö. Ja käy Vapahtajan edellä Eliaan hengessä. Luuk. 1: 13 — 17.

Harvalla kodilla on ollut sellaista iloa lapsestansa kuin vanhalla Sakariaalla ja Elisabetilla oli. Pitkältä ja toivottomalta näyttäneen odotuksen jälkeen he olivat vanhuutensa iloksi saaneet pojan, jolle he enkelin käskystä antoivat nimen Johannes.

Koko Juudean vuorimaassa puhuttiin Sakarian kodin ihmeestä ja kaikki, jotka siitä kuulivat, sanoivat: »Mitähän tästä lapsesta tulee, sillä Herra on hänen kanssansa.»

Me tiedämme, mitä Johanneksesta tuli. Hänestä tuli peloton erämaan saarnaaja, jonka vyötäisillä oli nahkavyö ja ruokanaan heinäsirkat ja metsähunaja. Hän ei pelännyt totuuden sanomista edes maan ensimmäiselle miehelle kuningas Herodekselle, kun näki hänen rikkovan kuudetta käskyä.

Johanneksen kansansuosio oli hyvin lyhytaikaista, sillä ihmiset tahtoivat vain hetken iloitella hänen loisteessaan. Nopeasti he häneen kyllästyivät ja pian oli Johanneksella edessään vankityrmä ja väkivaltainen kuolema. Ei siinä ollut aihetta menestyvän ihmisen elämänuralle, mutta hän oli suuri Herran edessä. Jumalan suunnitelma hänen kohdallaan pääsi toteutumaan.

Hänestä tuli Vapahtajan edelläkävijä ja tienraivaaja.

»Mikähän tästä lapsesta tulee?» on kysymys, joka tänäänkin askarruttaa monien äitien ja isien ajatuksia niin täällä kuin kaikkialla maailmassa. Mitä tulee nousevasta polvesta, kyselevät opettajat kouluissa ja kasvattajat kaikkialla, sillä jokaisessa lapsessa piilee monien mahdollisuuksien salaisuus.

Lapsen syntyessä ei kukaan osaa sanoa, mitä hänestä tulee. Äidit ja isät,

kummit ja sukulaiset odottavat, että lapsen elämästä tulisi parempi ja valoisampi kuin heidän omastansa ja että heillä olisi iloa hänestä. Liekö maailmassa toista paikkaa, missä herkemmin ja kauniimmin unelmoidaan kuin lapsen kehdon äärellä?

Mutta yleensä voidaan surulla todeta, että harvat lapset täyttävät ne odotukset, mitä vanhemmat ovat toivoneet. Parhaassa tapauksessa toteutuu eräitä toiveita, toiset hajastuvat. Ilon asemesta koetaan kovin usein murhetta. Harvalla kodilla on ollut sellaista iloa lapsestansa kuin Sakariaatla ja Elisabetilla oli.

Lapsen ensimmäisenä opettajana on kodin henki ja vanhempien esimerkki. Äidin ja isän suhtautuminen oikeaan ja väärään määräävät usein lapsen tulevia ratkaisuja. Kotoa saadut käsitykset tuovat pysyvän perustuksen lapsen myöhemmälle elämälle. Tämä asettaa kasvattajat vakavien velvoitusten eteen. Isien, äitien ja kaikkien kasvattajien on hyvä tehdä itselleen tämä kysymys: »Millaista esimerkkiä näytän lapsille ja nuorisolle omassa ympäristössäni?»

Toinen hyvin tärkeä kasvattaja lapsen elämässä on se ystävä- ja toveripiiri, mihin lapsi ja nuori joutuu mukaan. Toisinaan tuntuu siltä, että toveripiirin vaikutus on vieläkin voimakkaampi kuin kodin antama perintö. Tuttu on sanonta: »Sano minulle, millaisessa seurassa kuljet, niin minä sanon sinulle, millainen olet.» Tästä syystä täytyy hyvin tarkkaan harkita ja valita vasta sen jälkeen itselleen ystäväpiiri. Sitä tunnettu sananlaskukin sanoo: »Seura tekee kaltaisekseen.» »Huono seura turmelee hyvät tavat.» Näin on asianlaita varsinkin nuoren ihmisen kohdalla, jolle ei vielä ole ehtinyt muodostua omakohtaista vakaumusta ja joka sentähden on alttiimpi ulkopuolisille vaikuteille, kuin vanhemmat.

Kolmas hyvin voimakas kasvattaja ihmiselämässä on ajan henki. Se määrää enemmän kuin juullaankaan elämämme ja käyttäytymistämme. Varsinkin lapsille ja nuorisolle uskotellaan helposti, että täydellinen vapaus ja onni saavutetaan vasta sitten, kun hylkäämme Jumalan kymmenen käskyä. Silloin unohdetaan selvä ja yksinkertainen Raamatun opetus: »Jokainen, joka tekee syntiä on synnin orja.» Kuvitellun vapauden sijasta ihmisestä tulee synnin sitoma pelokas, rauhaton ja kaikkeen tyytymätön. Hänen kuolematon sielunsa huutaa vapautusta, sovitusta, anteeksiantamusta ja rauhaa eikä tyynny ennenkuin saa rauhan Vapahtajan nimessä ja kalliissa sovintoveressä. Länsimaisen kirkon suurin opettaja, kirkkoisä Augustinus on ilmaissut tämän asian näin: »Sinä, Herra, olet tuonut meidät elämään yhteydessäsi ja sydämemme on levoton, kunnes se löytää levon sinussa.»

Me Inkerin suomalaiset tiedämme varsin hyvin, mitä seuraa, kun tuovumme Jumalasta ja hänen sanastaan. Muistakaamme aikaa muutamaa vuosikymmentä sitten, jolloin Inkerinmaan kauniit kirkon suljettiin, Jumala ikäänkuin erotettiin virastaan, kirkollinen toiminta loppui. Mutta mikä oli tästä seurauksena? —

Vainot tulivat luvatun onnen ja vapauden sijasta kovina ja musertavina. Inkerin kansa työtiin hajalle jopa niin, että saman suvun jäseniä saattaa tällä hetkellä asua viidessä — kuudessakin maassa. Moni jäähyväinen oli ikuinen. Murheellisinta oli kuitenkin se, että lapset, kansakunnan toivo, saivat koulussa opetusta, että Jumalaa ei ole. Tällen riistettiin lapsilta elämän leipä, lapsen usko Jumalaan ja Vapahtajaan.

Sitten tuli sota. Te vanhempi polvi ja keski-ikäiset tiedätte, mitä sota todella on. Te tiedätte, mitä on lentopommitus, mitä sotapakolaisuus, mitä väestönsiirto ja lopulta mierontie.

Mutta, me kestimme kaiken tämän Jumalan ja suomalaisen sitkeyden avulla. Kun tuulet ja myrskyt kävivät ylitsemme, me työnsimme juuremme

jatkuu sivulle 15

Ruotsin inkeriläisten 28. kesäjuhlat Mölndalissa

Aurinkoinen hellesää toivolli Ruolsisla ja Suomesla saapuneel juhlavieraal lervelulleiksi Mölndaliin Ruotsin inkeriläislen järjeslämiin juhannusjuhliin. Heleänä soi suvivirsi juhannuskoivuin korislelussa Fässbergskolanin juhlasalissa aalloillan alkajaislilaisuudessa 20. 6.

Jo ennen varsinaisen juhlan alkua olı pidelly ISK:n kokous Fässbergskolanilla, joka oli valillu kolmipäiväislen juhlien päänäyllämöksi. Aiemmin illapäivällä oli pidelly myös Seurakuntakolisääliön kokous samassa paikassa.

Avajaislilaisuus, jonka oli määrä alkaa juhannusaallona klo 18.00, pääsi alkamaan vasla lunlia myöhemmin, sillä huomalessaan suomalaisvieraiden aikataulun kireyden ruolsalaisel isännäl siirsiväl kohleliaasli alkamisaikaa. Pilkäslä malkasla huolimalta — sijailseehan Mölndal aivan Ruolsin länsirannikolla ja malka halki Gölanmaan on kuulisensalaa kilomelriä — oli Suomesla mukaan uskallaulunul kaksi lähes läyltä linja-autollisla juhlavieraita, eli 80 henkeä.

Kun Suvivirren kaiku oli lakannul kuulumasla oli puheiden vuoro. Paikallislen isänlien eduslajana Anlli Tervo loivolli juhlavieraat lähellä ja kaukaa lervelulleiksi. Sen jälkeen lausui ISK:n tervehdykseo Aleksanteri Halttunen Örebrosta. Samassa yhteydessä hän luki inkeriläisten ystävän pastori Shuuyan kirjeen, joka toi terveiset Kristofer Shuuyalta ja hänen perheeltään Lounais-Afrikasta. Shuuyan kirje julkaistaan toisaalla tässä lehdessä. Turun inkeriläisten tervehdyksen esitti pastori Vilho Mustonen. Rovasti Aatami Kuortti toi terveiset kaikilta Suomen inkeriläisiltä yhteensä. Mieltä lämmittävässä ja hauskan leppoisassa puheessaan hän muistell mm. tapahtumia 45 vuolla lakaperin, jolloin hän ilse luli Suomen maaperälle. Helsingin paikallisosaston lervehdyksen esilli Yrjö Korkkinen; hänen jälkeensä loi yliopellaja Eero Rautajoki lerveisel Tampereella lausuen syvän pahoittelunsa, ellä sikäläinen paikallisosaston loiminla on vaarassa kokonaan lyrehlyä. Yliopellaja Rautajoki jakoi osastonsa puolesla kunniapalkinnol opellaja Armas Paakkoselle — tämä itse ei ollul lilaisuudessa läsnä, vaan plakelin perille loimillaminen uskolliin hänen veljelleen — ISK:n puheenjohlajalle Alfred Saklanlille Jönköpingistä sekä inkeriläisten ruotsalaiselle yslävälle, ISK:n kunniapuheenjohlajalle, kapleeni Uuno Hammarslrömille.

Avajaislilaisuuden päälli paslori Juhani Ranlanen toivollaen vieraille ralloisaa kokkoillaa Hovåsin Skeppargårdenissa.

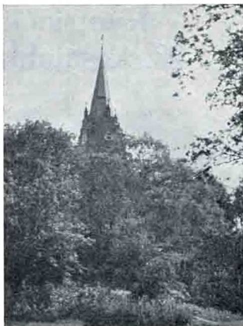
Juhannuspäivä valkeni yhlä aurinkoisena kuin aattokin, ja virkein mielin kokoonluival vieraal Mölndalin kirkossa jo kello kahdeksalta alkavaan juhlajumalanpalvelukseen. Jumalanpalveluksessa toimi lilurgina paslori Juhani Ranlanen; lurkulainen pastori Vilho Muslonen luki Johannes Kastajan päivän saarnalekstin. Jumalanpalveluksessa avusti Mölnlycken kuoro, joka jo avajaistilaisuudessa oli ilahduttanut vieraita kauniilla laulullaan Kaisu Leitzingerin johdolla. Kirkossa oli väkeä arviolta kolmisensataa henkeä, varhaisesta aamuhetkestä huolimatta.

Juhlajumalanpalveluksen päätyttyä seurasivat perinteelliset urheilukilpailut Kvarnbyvallenin urheilukentällä. Pastori Vilho Kurujoen pidettyä kenttähartauden oli vuorossa useiden eri ikäsarjojen juoksukilpailut sekä jalkapallo-ottelu. Katsomossa ja kentän laitamilla oli yleisöllä tilaisuus tuttavuu-

den tekoon ja vanhojen tuttujen ja ystävien tapaamiseen samalla kun seurattiin vunukoiden tiimettystä kentällä ja osoitettiin aplodein heille suosiota. Ensikertalainen saattoi ihmetellä näiden urheilukisojen merkitystä, vaikka ne tosin kuuluivat perinteisiin. Alusta saakka mukana ollut esitti selvät perustelut: Täällä oli vanhemmalla väellä tilaisuus vapaamuotoiseen seurusteluun ja mielipiteiden vaihtoon, tuttavien tapaamiseen ja uusien tuttavuuksien luomiseen, mikä tuskin on mahdollisia minkäänlaisessa varla vasten järjestetyssä kahvitilaisuudessa. Urheilu on lisäksi keino, joka varmimmin kokoaa nuoret yhteen näihin inkeriläisten tilaisuuksiin.

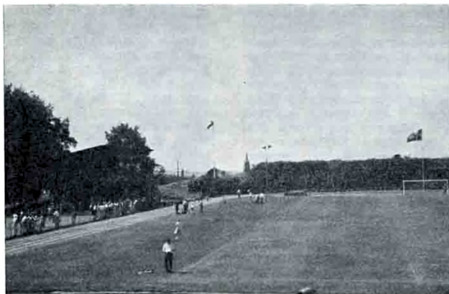
Urheilukilpailujen jälkeen vierailla oli mahdollisuus ruokailla Möllan työväentalolla. Samassa talossa pidettiin myös juhlaseurat, joissa puhujina kuultiin mm. Aatami Kuorttia ja Vilho Mustosta Suomesta, sekä Pekka Ahosta. Virrenveisuun ohella kuultiin jälleen kuoron esityksiä.

Kesäjuhlien kohokohdaksi, jos niin voisi sanoa, muodostui kansallinen ilta, jota vietettiin Fässbersklonin salissa. Sen aloitti Mölnlycken kuoro laulamalla kalevalaisen vieraan tervehdyksen

Yllä: Mölndalin kirkko seisoo korkealla mäellä niin vehmaan puiston katveessa, että vain sen kellotorni näkyy ohikulkijan silmiin. Aukeaman valok. A. Luoma.

Alla: Kvarnbyvallentn urheilukentiä. — Saloissa Ruotsin ja Inkerin liput; taustalla näkyy Mölndalin kirkon tornt.

»Paratiisipuu» Möllan työväentalon ravintolan edessä. Puun maahan saakka laipuvat oksat muodostivat hauskan aurinkokatoksen, joka antoi mainion suojan paahtavassa helteessä virvokkeillaan nauttivalle juhlavierasjoukolle.

Kamanat kohottukohot. Sen jälkeen seuranneen tervehdyspuheen piti Victor Minfors, yksi paikallisista juhlaisännistä. Kun kuoro helisytti ilmoille Sibeliuksen Finlandian ja laulun »Kotiseudulle», oli jäykinkin mieli jo viritetty juhlatunnelmaan.

Heimotunnetta oli omiaan kohottamaan kapteeni Hammarströmin juhlapuhe, joka pidettiin niin erinomaisella suomen kielellä — huolimatta siitä, että kapteeni Hammarström on syntyperältään ruotsalainen — ettei se voinut jättää ketään kylmäksi. Puheessaan kapteeni Hammarström sanoi mm. iloitsevansa siitä, että nyttemmin on Ruotsissa asuvan suomalaisväestön oloihin ja ongelmiin alettu kiinnittää entistä enemmän huomiota. On mm. esitetty valtiopäiville hyväksyttäväksi asetus, että esim. valtion virkoihin hakeutuvilta vaadittaisiin ruotsin lisäksi myös suomen kielen taitoa. Tähän saakka on tällainen asetus ollut voimassa vain Pohjois-Ruotsissa Norrbottenin läänissä. Nyt se on esitetty hyväksyttäväksi koskemaan koko Ruotsia, sillä onhan suomenkielisen väestön osuus maassa varsin huomattava. Hauskalla tavalla luonnehti kapteeni Hammarström sympatioitaan myös Ruotsin inkeriläisiä kohtaan. Hän sanoi tuntevansa itsensä inkeriläisten isäksi. Puheessaan hän tähdensi lisäksi sitä yhteenkuuluvuutta, jota ruotsalaisilla ja suomalaisilla on yleensä syytä tuntea. »Meillä on ainakin yksi yhteinen asia: me kaikki kuulumme Pohjolaan», lausui hän puheensa lopuksi.

Kuin täydennyksenä kapteeni Hammarströmin puheeseen saatiin seuraavana ohjelmassa kuulla pienen tyttösen, Lisbet Montosen laulua, jota hän itse säesti pianolla. Voitiin taas kerran todeta, että ainakaan musiikki ei tunne rajoja: vaikka Lisbet-tyttönen lauloikin ruotsiksi, sai hän varmaan kaikilta illan innostuneimmat ja hartaimmat aplodit loistavasta esityksestään.

Myös kansallisessa illassa jaettiin kunniakirjoja. Tällä kertaa ne ojennettiin Turun paikallisosaston puheenjohtajalle, pastori V. Mustoselle sekä Inkeriläisten Viestin monivuotiselle toimitussihteerille Pirkko Huurrolle inkeriläisten hyväksi suoritetusta uhrautuvasta työstä. Jälkimmäinen ei tosin ollut itse tilaisuudessa läsnä, joten diplomin otti vastaan hänen edustajanaan Viestin vt.

jatkuu sivulle 12

Niin kulkee v

Teppo Samoojan täyttäessä 85 vuot

Sotkikoivu vatkokylki, viherhelma heleimmillään,
puu laulujen Inkerin, puu runojen Inkerin
kaartuu ylle vanhan kivikirkon pylväspäädyn —
ylle kirkon Skuoritsan.
Onnen päivä isä-Juhanalle, kipeän onnen päivä äiti-Annalle:
kesää kultapoika kantaa käsissään.

Lehmus viherhattu, lehvähuivissaan viivoittaa
puistot Nevan kaupungin, kiviset rannat,
puu runoilijan koulukaupungin Edit Södergranin,
Puškinin:
»Rakastan rantamuuris tukevuutta
ja mielilväin ja kuuttomain
sun öittes kummaa kuulakkuutta ...»
Onnen päivä isä-Kaarlolle, kipeän onnen päivä äiti-Olgalle:
kesää kultatyttö kantaa käsissään.

NIIN KULKEE VIRRAT KOHTALON
Tie nuoret kerhoon Inkerin
vie kummankin:
on poika Teppo — Taimi tyttö on.
»Vain yksi nöyrä, harras toivomus
on Inkerillä Suomi-äitiin nähden:
ettei se tuopuis suruntapsestaan,
ei unohtaisi sitä rajan tähden.»

Ei unohtaneet toki! Suomeen mukanaan
olivat tuoneet muistot, hengen lapsuusmaan,
vanhempiensa rakkaan runonmaan,
sen ilon, surun tuoneet tullessaan.

Niin päätyi polku Auran rantamille,
mäille vanhan runokaupungin.
Myös siellä lehmus suojan antaa kulkeville
ja vilkkuu koivunkylki Inkerin.
Soi niiden huminassa sävet lapsuusmailta
ja nuoruusvuosilta ah! onnekkailta.
Ja lisäsoinnun siihen antavat
myös Kaarlo-isän Muurlan aukeat.
Se hengen lainaa Turun kotiinkin:
rakentaa tunnoin, sanoin, värein, muodoin, sävelin.

rrat kohtalon

I. 5. — Taimin 84 vuotta 29. 5. 1975

Yleni perhe. Kasvoi. Kasvoi piiri ystäväin.
Elämän täytti onni, täytti huolet.
Niin paljon tehtiin itse ennättäin —
jäi lasten tehtäväksi toiset puolet.
Ja lapset kutsun kuultuansa vastasivat
ja kukin elämänsä arvan lunastivat.

Kodissa eli laulu laajan Inkerin
ja versoi runo Nevan kaupungin.
Vanhemmat luotti: tila faciet!
Ei ilia fecit, puella nostra bellissima.

LUODE JA VUOKSI
SYDÄNJUURET
URALIN JA ATLANTIN VÄLILTÄ
»Kaliiit on laulujen lunnaat.» Ne kuka maksaa?
Laulaja. Kait myöskin sydän äidin, isän.

Himertää koivun varsi valkea, huojuvat ritvat, lehti lepattaa.
Syvälle uurtunut on runko lehmuksen, suojellen ojentuvat oksat
yllä maan, tuuhea lehvistö suo suojan varjossaan.

VUODET ON VIERINEET.
Pitkä elämä,
puolikymmentä yhdeksättä vuotta,
työn, elämänuskon, elämänvoiman vuotta, joita nyt ilta-aurinko
kauniisti kultaa.

MITÄ ON ELÄMÄ OLLUT?
Unelmien utua? Toiveitten tuhkaa? Täyttymystä, pettymystä? Iloja,
suruja?
Tätä kaikkea kysyn. Te vastaalte — ei sanoin, vaan elämällänne:
Kaikkea sitäkin. Kuitenkin rikasta tämä elämä,
tämä vatvankaunis, huolenlämmin, rakkaudenluja elämä.
Elämisen arvoinen.
Tämä elämä, joka täysissään jatkuu ...

Sampo Haahtela.

RUOTSIN PUOLELTA

Johannes Pylsyn muistolle

*** 20. 9. 1924 — † 27. 5. 1975**

Syntynyt Venjoen seurakunnassa, Knrkanmäen kylässä. Viimeiset 26 vuotta asui ja työskenteli Jönköpingissä, Munksjö Oy:n palveluksessa.

13. 6. kokoontui runsaslukuinen omaisten, sukulaisten ja ystävien joukko saattamaan vainajaa viimeiselle matkalle.

Ruumiinsiunauksen toimitti pastori V. Kurujnki, Skngskapeliet, Jönköping.

Johannes Pylsy otti ahkerasti osaa heimotoimintaan ja oli I. Viestin paikallisena asiamiehenä. Tämän johdosta muistotilaisuudessa koottiin lahja Inkeriläisten Viestin tukemiseksi. (406:60).

Lähinnä suremaan jäivät äiti, puoliso, lapset ja lastenlapset.

Ei maallinen apu auttanut,
tuli Jeesus auttaja parhain.
Hän nouti isän väsyneen,
sinne taivahan yrttitarhaan.

A. S.

TERVEHDYS LOUNAIS-AFRIKASTA

Rakkaat ystävät Inkeriläiset.

Te olette vielä mielessämme. Me muistamme teitä kiitollisuudella. Monet vuodet takaperin oli meille hyvin hauska tutustua teihin. Sillä tällä tavalla me olemme saaneet itsellemme paljon ystäviä teidän heimostanne. Kaikkivaltias Jumala johdattakoon inkeriläisheimoa. Olkoon Jumala ja Hänen siunauksensa läsnä inkeriläistalvijuhlilla.

Hyvät ystävät: täällä kaukana Afrikassa sydämemme ovat todella järkyttyneitä ystävien Väinö Häyhäsen ja Väinö Kekin kuolemasta. He olivat ihmeellisesti hyviä ystäviämme.

Meistä tuntuu, että he olivat myös Inkeriläisten hyviä, uskollisia ja luotettavia johtajia. He ovat antaneet itsensä kokonaan tämän heimon palvelukseen. Lohduttakoon Jumala heidän puoliso-

LEIRIKUTSU

Kesä on tultut. Monet vanhukset ja tapset kysetevät tuteekohan kesätetri tänä kesänä.

Voimme vastata — kyllä tulee. Leirit pidelään tnkerin-kerhon kesämökittä Kråkeredissa, Borås'issa.

Vanhusten leiri on 29/7—3/8 t975 välisenä aikana. Leirin johtajaksi on pyydetty rovasti Karankoa. Leirimaksuksi tutee 75 kruunua koko ajatta.

Lasten leiri on 3/8—9/8 J975 välisenä aikana. Lasten ikäraja on 6 v. — t6 v. Leirinjohtajaksi on tupaulunut tapsilte niin tutuksi tultut Martta Pappinen. Leirimaksu on 75 kr tasla kohtı koko ajalta, jos samasta perheestä tuJee kaksi Jai enemmän, niin maksu on 70 kr Japsesta.

Leirien emännäksi oJemme saaneet Helmi KorpeJaisen.

Leirille iJmoittauluminen:
HeJmi Korpelainen
BJomstergången J2, 50249 Borås
Puh. 033/J55 322.

Toivomme runsasla osanottoa.

TERVETULOA!

INKERIN KERHO, **Borås.**

---

jaan ja omaisia, samoin kuin koko inkeriJäisheimoa.

Hyvät ystävät, äJkää peljätkö sillä meille on syntynyt Vapahtaja ja Pelastaja joka on Kristus Herra. Hän on turvamme.

Me olemme terveinä. Lapset varttuvat. Mekin vanhenemme. Meillä on nyt kesä alkamassa. Aurinkoa on täällä runsaasti. Elämä on täällä vilkas. Mutta poliittisesti tilanne ja elämä on parhaillaan raskasta. Varmasti olette lukeneet lehdistä tämän maan tilanteesta. Meillä on n. 3.000—5.000 pakolaista Zambiassa maastamme. Kansa kaipaa vapautusta ja itsenäisyyttä. Rukoilkaa maamme puolesta. Me uskomme niin, että Kaikkivaltias Jumala pian muuttaa maamme tilanteen. Hän toki on meidän kansamme Isä.

Hyvät ystävät; olkoon tämä alkava vuosi 1975 teille kaikille aineellisesti ja hengellisesti onnivuodeksi.

Sydämelliset terveiset teille kaikille

Shuuya
Anna Kristof ja lapset.

HYVÄSTIT VELJELLE, JOKA LÄHTI.

Hovioikeuden Neuvos Robert Rainio Turusta.

Kun kättäs puristin, ja sanoin: »Näkemiin!»
en tiennyt, arvannut, ett' seuranas
jo oti siltoin Suuri Noutajas ...

Sa olit, heimoveti, rakas meitte
ja kannoit kortes samaan kekohon,
näin osallistuin jatoon tekohon.

Ja muisto matkastasi, seurastasi
on jäänyt meilte perinnöksi tälleen,
kuin myöskin usko: tavatahan jälleen!

Aapo Iho.

toimitussihteeri. Niin ikän ojennettiin kunniakirja Antti Tervolte Göteborgista, Fotke Dalbeckitte, Juho Hirvosette Örebrosta, Juho Kempitte Eskilstunasta sekä Eero Pitkäselle. Kunniakirjat jakoi ISK:n puheenjohtaja Alfred Saklantti avustajanaan Uuno Hammarström.

JuhJapuheiden jäJkeen oli kevyemmän ohjelman vuoro. Antti Tervo Juki hauskan tarinan isännän kosioretkestä, ja yhdessä JauJettiin kuoron avustamana kaikille tuttuja JauJuja.

Tauon aikana nautittiin virvokkeita ja rupateJtiin muuten vain. Silloin oJi myös aikaa tutustua kouJun eteisautaan järjestettyyn taidenäytteJyyn, jossa oJi esillä 18 työtä mm. Tuutarissa InkerinmaaJJa syntyneellä Alina KekkoseJla.

KansaJJisen iJJan JoppupuoJen ohjelma aJoitettiin jäJJeen JauJulla, minkä jäJkeen puheenvuoron käytti Tampereen paikaJJisosaston puheenjohtaja Eero Rautajoki. Opettaja Rautajoki esitti jälleen vetoomuksen nuoremmaJJe poJveJJe inkeriJäisen heimoperinteen taJJentamisen ja säiJyttämisen puolesta. Vaikka hän itse on inkeriläinen vain vaimonsa kautta, on hän jo vuosia toiminut Tampereen paikaltisosastossa tevittäen inkeritietoutta ja keräten heimoperinnettä. Hän on tehnyt omakohtaisiakin tutkimuksia esim. inkeriJäisistä häälavoista. Hänen tutkimustensa tuJoksia on juJkaistu aikaisemmin mm. InkeriJäisten Viestissä.

Ohjelman JoppupuoJi oli nauruhermoja kutkuttava. A. Tervo ja V. JakdaJ esittivät hauskan hupaiJun »Oppitunti». Elävästi toi mieJeen mataJaäänisen MarJéne Dietrichin Victor Minfors, joka esitti iJJan »primadonnaa». Kukapa oJisi uskonut, että hän esiintyi ensi kertaa estradilla täJlaisissa tehtävissä. Myöhemmin hän kertoi, että hänen Jähes ex tempore -esityksensä johtui siitä, että odotetun HeJsingin tanhujoukkueen esitys jäi pois ohjelmasta. Kansallisen iJJan päätteeksi lauJettiin yhdessä A. Kuninkaan säestämänä ja kuoron johdatuksella. Lopuksi perinteen mukainen Inkerin hymni: Nouse Inkeri.

Jatkuu sivulle 14

Yliopettaja Eero Rautajoki puhut kansallisessa tilassa Inkerin heimolle sen perinteiden tallentamisen tärkeydestä ja ajankohtaisuudesta.

Nuori pianisti Lisbet Montonen soittimensa ääressä. Valok. A Luoma

Jatkoa sivulta 12.

Sunnuntaina, joka oli kesäjuhlien päättäjäispäivä, kutsuivat Mölndalin kirkon kellot juhlakansan ehtoollisjumalanpalvelukseen jälleen kello kahdeksalta aamulla. Kirkko oli nytkin melkein täynnä. Jumalanpalveluksessa saarnasi tällä kertaa kirkkoherra Aatami Kuortti. Liturgina toimi Pekka Ahonen, ja Mölnlycken kuoro avusti jälleen urkulehteriltä.

Ehtoollisjumalanpalveluksen jälkeen olivat ohjelmassa vielä päättäjäisseurat Möllan työväentalolla, mutta suomalaisvieraiden oli ennen sitä lausuttava jäähyväiset ja lähdettävä paluumatkalle kohti Nortäljeä, josta autolautan oli määrä lähteä klo 22.00 samana iltana. Juhlaväki kokoontui Fässbergskolanin pihalle, joka oli lähellä sekä kirkkoa että Möllan työväentaloa. Jäähyväishetkessä oli yhä juhlan tuntua, kun Mölnlycken kansallispukuinen kuoro viritti laulun suomalaisvieraille. Itsestään tuli osanottajan mieleen: on taasen vietetty juhlahetki ...

Kun opettaja Rautajoki lausui vielä kerran kiitokset juhlien isännille erittäin onnistuneista juhlien järjestelyistä ja korkeatasoisesta ohjelmasta, hurahtivat suomalaisbussit liikkeelle. Kotimatkalla kertautui monesti kirkkoherra Aatami Kuortin jo tullessa opettama laulu: »Paljon kiitoksia, paljon kiitoksia ...»

* * *

Suomesta saapuneiden juhlavieraiden paluumatka halki Götanmaan Nortäljeen sujui helteisestä säästä ja lievästä matkaväsymyksestä huolimatta iloisen tunnelman vallitessa. Matkaa juhlisti vielä poikkeaminen Örebrossa Ruotsin inkeriläisten muistomerkillä. Se oli elämys ainakin ensi kertaa matkassa olleelle. Joku matkaseurueesta laski muistomerkille edellisessä pysähdyspaikassa poimimansa luonnonkukkavihkon. Aatami Kuortin johdolla laulettiin muutama hengellinen laulu ja inkeriläisen Martti Rautasen virsi Kirkkautta kohti kulje ...

Pitkin matkaa Suomen puolella poistui busseista juhlavieraita ja jäähyväisiksi kaikui joka kerran: »Paljon kiitoksia, paljon kiitoksia ...» Viimeisen kerran se kaikui vähän ennen pysähdystä Helsingin linja-autoasemalla. Ei ollut toki aihetta unohtaa kuljettajiamme, jotka olivat saaneet monta päivää työskennellä valppaasti toisten juhliessa ja jotka nyt toivat matkalaiset onnellisesti taas takaisin kotiin.

A. L.

Kotikylän muistolle

Kotikyläni kaunis, olit kylistä sä parhain.
Sinut olen tuntenut jo lapsuudesta varhain.
Peltosi mä tunsin ja metsät, joka lehdon,
olethan sä suonut mulle lapsuuteni kehdon.

Tuttuja oli mulle niityt sekä aitat
Kaikkialta muistan polkusikin kaidat.
Muistan kaikki kummut, kukkulat ja notkot
Metsistäsi tiesin pienimmätkin rotkot.

Tuttuja oli kaikki talot, sekä matalatkin
majat
Riihet sekä saunat, kaikenlaiset vajat.
Kuopikkaiset kylätiet ne oli mulle armaat
Niille vertoja ei vedä valtatietkään parhaat.

Ihmisetkin kaikki oli mielestäni rakkaat
Nuoret sekä vanhat, hapsipäiset harmaat.
Heitä aina muistan, vaikka minne kuljen
Heidät kautta aikain muistoihini suljen.

Kun petäjiköt kesäitloin hiljaa huminoi
Karjankellot kiikatti ja lintuin laulu soi
Se riemua toi rintahan ja viihdytystä aina
Se poisti katkki murehet jos mitkä mieltä
paino.

Kokkotuletkin ne siellä iloisesti räiski,
Kaikki ihmisetkin arkihuolet väisti.
Muistoissani, kotikylä, säilyvä oot aina,
Jos mä elän onnessa tai huolten taakka
painaa.

Tähtösenä elontiellä tahdon sua muistaa.
Katkerimman kaipauksen muistosikin
poistaa.

Aino Pönniö.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

LAHJOITUS INKERILÄISTEN VIESTILLE

Johanoes Pylsyn poismeooo johdosta pideiyssä muistoilaisuudessa Jönköpingissä oo kooiiu rahalahja Inkeriläisten Viestio lukemiseksi. Rahasumma oo suuruudeltaao 406,60 kr eli 357,39 mk.

Viesti kiittää tuesta.

Hyvät lukijamme

Jos Teillä oo aikaisemmio ioimiiukseen iähellämiäooe kirjoiiuksia, valokuvia ym. julkaisiavaksi iarkoiiettua materiaalia, jonka haluaisiite saada takaisio, pyydämme Teltä ystävällisesti ilmoittamaao osoiiteenne ioimiiukseeo iai vt. ioimiiussihteerille edellisissä numeroissa ilmoiietiuun osoitteeseen.

Toivomme Teldän myös edelleeo muistavan lehteämme muistelmin, valokuvin joe. Haluiessanoe valokuvanoe takaisio olisi varmiota kirjoittaa nimeone ja osoitteenne kuvao taakse, josta se olisi helpoimmio löydettävissä

Hyvää loppukesää Teille kaikille!

VIESTIN TOIMITUS.

Jatkoa sivulta 4.

yhä syvemmälle Jumalan sanan iankaikkisiin totuuksiin ja etsimme sieltä neuvoa, lohtua ja johdatusta vaikeuksiimme. Varmasti moni tuona aikana muisti nuo tutut Saarijärven Paavon sanat: »Koettelee, vaan ei hylkää Herra.» — Kuinka hyvä oli, että meidät oli jo lapsuuden kodissa opetettu Jumalaan turvaamaan aivan kuin tällaisia päiviä varten. Kun ihmisapu ja neuvo pettivät, Jumalan sana neuvoi, kantoi ja ohjasi. Nyt vuosikymmeniä myöhemmin otemme kokoontuneet kesäjuhlittemme tänne hyvinvointi Ruotsiin muistelemaan kaikkea mennyttä, kiittämään Taivaallista Isäämme kaikesta, niin myötä- kuin vastoinkäymisistäkin ja pyytämään hajalle lyödylle Inkerin heimolle Jumalan siunausta ja johdatusta vastaisuudessa.

Jumala, me pyydämme sinun siunaustasi myös näille juhlille. Amen.

Vilho Mustonen.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin snomalaisten historia 50,—

Salnl Laurikkala
Rovastl S. J. Lanrikkatan etämäkerta t4,—

Aapo tho
Hietajyvä, valitnt runot 10,—

Helli Suominen
Mooses Pntron elämäkerta 3,50

A. Metläinen
Inkerin Ev.Lnt. kirkon 350 v. muisto-julkaisn 20,—

Äänilevyjä
Inkeriknoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtn
Morrejnttuja 7,50

Inkertn seinäkarttoja 2,50
Inkertn vaakunotta 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Vleatt vuodeksl t975 olisi syytä tllata. Hinta t2,—.

Hinnat kruunuissa valtltsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet:

Rnotsissa Armas Paakknnen
Snomessa Hannn Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOtTEOSASTO
tNKERtKOTt
KÄPYLÄNKUJA t
006t0 HELStNKI 6t
PUH. 793 796, MAANANTAtStN
KLO t7 — t9.

MUUTATTEKO?

KttNNtTTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VttMEKSI SAAMASTANNE tNKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 8 elokuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Koivikkotie 6. 01620 Vantaa 62 Päätoimittaja: Matti Virnnmäki, puh. 631 285 Vt. toimitussihteeri Anja Luoma, puh 892 460
KONTTORI:	Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki 61 Puh. 793 796 Aukt maanantaisin klo 17—19
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Inkerikoti
TILAUSMAKSUT:	Kontiorin osoitteetta postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 668 Postisiirtotili n:o 416608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO. Helsingin Karjalatalo ottaa vastaan kesäjuhlavieraita. Valok Pirkko Huurto.

Yliopettaja
EERO RAUTAJOKI:

Inkeriläiset vai Inkerin suomalaiset

Paljon on käyty sanasotaa siitä, ovatko tnkerin asukkaat tnkerin suomataisia vai ınkeriläisıä. Kun asıa pitäisi myös perustetta ịa saattaa yhtäläiseksi käytännöttään, otin asian esitte puheessani Mõtndatissa Ruotsissa kesäṭuhtissamme. Puheeni ịätkeen siitä patịon keskustettiın ịa hum.kand. Anịa Luoma pyysi minutta kirjoitusta asiasta tnkeritäisten Viestiin. Yleensä ottiin asiasta samaa miettä ịa minusta tuntui, että asia antoi perustettua aṭattetemisen aihetta. Mutta tutkoon kuitenkın sanotuksi, että eräs kuutiịani lupası pysyä Inkerin suomalaisena edetteen. Vapaus kun on vatita, se suotakoon.

Voidaksemme paremmin ymmärtää eron suomataisuus- ịa ınkeritäisyyssanoịen vätiltä vertaan kahta suomataista kansallista väestönosaa toisiinsa. Toinen niistä on inkeritäiset ịa toinen skandinavian metsäsuomataiset. Inkeritäiset eivät Inkerissä ennen sotaa asuessaan tienneet itsestään inkeriläisnimitystä käytettävän. Metsäsuomalaiset siirtyivät viiteen sittoiseen Ruotsın maakuntaan, ịoista tässä käsitteten vain Vermtantıin siirtyneitä.

* * *

Kun hämäläiset ịa karịataiset uudisasukkaat olıvat asuttaneet Savon ịa Savoon oti muodostunut uusi heimo, seurasi siitä aikanaan kaskimaitten toppuminen varsinaisen Savon atueetta ịa kaskeaminen siirtyi Hämeen pohjoisosiin ja ns. Keski-Suomeen aina Pohịanmaan asutuksen reunamille saakka. Kaskeaminen, kaskenvitịety ịa uudisasutus kohtasi sitten titanteen, ịossa kaskımaat toppuivat. Oli tuttu ekonomiseen ịa sosiaatiseen kriisiin. Samanaikaisesti sodat, taudit ịa nälkävuodet lisäsivät kaskimaitten tarvetta. t500-tuvun toppupuotetta atkoı valtava määrä suomataisia siirtyä Ruotsiin, mutta vitkkainta muutta oti t6t0- ịa t620-tuvuitta. Muuttotiike ịohtui Kustaa Vaasan atoittamasta potitiikasta, ịotta hatuttiin asuttaa erämaat ịa varsinkın raịaseudut. Tätä potitiikkaa ịatkoivat sitten seuraavat vattanhattiịat.

Samoihin aikoihin tiedetään myöskin toisen kansanosan siirtyneen Suomesta pois Inkeriin. Inkerissä oti ịo entuudestaan kaksi vanhaa suomataista heimoa inkerıkot ịa vatịataiset. Uudisasukkaina mainitaan usein savotaıset ịa karịataiset eti savakot ịa äyrämöiset. Kuitenkin muuttoa on täytynyt tapahtua myöskin muista maamme osista: Hämeestä, Pohịanmaatta ịa ehkä muuattakin. Ainakin hämätäisiin viittaavat ṭo tukuisat inkeritäisten sukunimetkin.

Oti metkoinen kansattinen verenkuppaus tuovuttaa alle 400 000 hengen asukasluvustamme samoihin aikoihin väestöä tänteen Vermtantiin ym. Ruotsiin ịa etetään Inkeriin. Toiseen muuttoaịaksi sopii useampi vuosikymmen, mutta varsinkin t6t0- ja t620-tuku. Inkeriin tiedetään uusia asukkaita tulleen Stolbovan rauhan tienoilla eli vuonna 1617.

Vermlannin metsäsuomalaisel sijoilluival suurmetsiin ja rakensival lalonsa ja pellonsa mäkien päälle, koska ruolsalaisel olival vesislöjen varsilla. Heidän elämänsä ei ollul pelkkää päivänpaislella. Ruotsalaislen ja metsäsuomalaislen edul menivät usein ristiin ja varsinkin silloin, kun naulinla-alueel rajoilluival liian liiviisli loisiinsa. Sodal ja verilyöl eivät myöskään olleel lunlemaltomia.

Myöskin lnkerissä oli solia runsaasli 350 vuoden aikana. Niinkuin slaavilainen ympäristö katsoi karsaasli Inkerin suomalaisia, niin myöskin ruotsalainen ympärislö lahtoi ajaa elujaan enemmislön ja alkuperäisen kanlaväestön roolillaan. Molempien väeslöjen yhleisiä elämänilon pilaajia voidaan osoillaa useampia.

Omana havainlonani mainitsin jo, eltä väeslö siirlyi Suomesta pois suunnilleen samoihin aikoihin. Toinen yhleinen piirre oli se, eltä vaikka Venäjällä oli kirkko, se oli orlodoksinen ell vieras suurimmalle osalle inkeriläisiä. Ruotsissa papislo ei myöskään hyväksynyl mm. suomenkielislä Raamallua, koska se ei silä ymmärlänyl. Kun aikoinaan Golllund yrilli saada aikaan suomalaisia seurakunlia, papisto vaslusll niilä palkkojensa pienenemisen pelossa. Kolmas seikka oli kielellisel erol ja siilä johluval ymmärlämisvaikeudel. Vieras pienempi kansanosa on aina vieras ja niin se oli Vermlannissa ja Inkerissäkin.

Vermlannin metsäsuomalaisel oval hävinneel sukupuultoon eli ruolsalaisluneel. Heillä oli kielensä, lapansa ja uskontonsa. Kun uskonloa ei voinul ylläpilää Suomesta lähelellävällä papislolla, mukauluival Vermlannin melsäsuomalaisel ruotsinkieliseen kirkkoon, joka oli sisällöllään sama kuin omamme. Kun kaskenpolllo kiellelliin pelossa, ellä metsäl loppuval ja ruukil eivät saisi hiillä raudan valmislukseen, siirlyivät metsäsuomalaisel mm. ruukkien palvelukseen. Täslä ja muisla syislä kansa oppi vähilellen enemmislön kielen ja ruotsalaislui. Ja vaikka laval olivat pilkään näkyvissä mm. rakennustaileessa ym., sekolluival nuorel avioliiltojen kaulla ruotsalaisiin. Vermlannin metsäsuomalaisia ei enää ole.

Inkerissä kansa pysyi suomalaisena. Silläkin oli oma kielensä, lapansa ja uskonlonsa. Inkeriläisel säilylvät suomalaisina mm. seuraavisla syislä. Ensimmäisenä on muislellava, ellä Inkerissä olival lukukinkeril, kansakoulul loimival jo varsin varhain ja kaiken kukkuraksi lukkaril, urkuril ja opellajal luliival suomalaisina pääasiassa vuodesla 1863 alkaen loimineesla Kolppanan seminaarisla. Lukuisal henkilöl kävivät erilaisia suomenkiellsiä kursseja ja kouluja Inkerissä lai koli-Suomessa. Tavatkin säilyivät suomalalsina, koska yhteydel Suomeen olival hyväl. Joku luli lyöhön Suomeen ja palasi lakaisin lnkeriin. Toinen luli lyöhön Inkeriin ja palasl aikanaan ehkä Suomeen ja hänkin toimi tapojen kuljellajana. Näin lnkerissä rakensival suomenmaakkoisel kirvesmiehel taloja ja lylöl lauloival keinuilla Suomesta kulkeuluneita lauluja, jolka olival molemmille yhleisiä. Papislo oli suomalaisla ja Suomesta Inkeriin siirtynyltä. Saarnal olival omalla kielellä jne. Lisäksi runsaasli poikkeava ympärislö umpioilli lurvautumaan omaan kansalliseen elämäntapaan.

On ollul merkillislä todeta, ellä samal taval, jolka oval koli-Suomesla jo kokonaan hävinneel ja joila Karjalassa on muunnellen osallu, oval olleel säilössä Inkerissä. Kun A. Ahlqvisl 1859 julkaisi eräässä leoksessaan löylämänsä häätaval Inkerislä ja Väinö Salminen kertoi niislä uudeslaan 1916 julkaislussa leoksessaan, niin yhä vieläkin ne voidaan löylää vanhemmilla inkeriläisillä muisliin lallennelluina.

Inkeriläisel eivät hävinneel siksi, ellä heidän kielensä, lapansa ja uskonlonsa olival yhleydessä koli-Suomeen ja niilä ylläpidelliin ja kehilelliin.

* * *

Mikä oli näiden kahden kansanosan ero?

jatkuu sivulle 13.

Helsingin kesäjuhlat

ensimmäistä kertaa Karjalatalon katon alla

Inkeriläisten kaksipäiväiset kesäjuhlat pidettiin tänä vuonna ensimmäisen kerran Helsingin Karjalatalon suojissa. Juhlat alkoivat lauantaina 12. 7. juhlakanslian avauksella; juhlakansliana toimi oma Inkerikoti. Samalla avattiin Karjalatalon yläkerrassa oleva ravintola, joka huolehti juhlaväen ruoasta.

Perinteelliset urheilukilpailut alkoivat Raviradan urheilukentällä Käpylässä kello 13. Urheilulajeina olivat mm. juoksukilpailut, joukkueiden välinen viesti, köydenvetokilpailu sekä karjalaisten ja inkeriläisten välinen kyykkä.

Ensimmäisen juhlapäivän kohokohdaksi muodostui Inkeri-illa Karjalatalon juhlasalissa, jonne väkeä oli kertynyt arviolta neljä ja puoli sataa henkeä. Alkajaisiksi laulettiin Suvivirsi, minkä jälkeen Inkeriläisten Yhdistyksen rahastonhoitaja Hertta Allanmaa toivotti vieraat tervetulleiksi.

Juhlaohjelma oli Inkeri-illassa vaihteleva ja monipuolinen. Saatiin kuulla Inkeri-kuoron lauluryhmää, joka helskytteli kauniisti tuttuja lauluja. Kaisu Kekki, yksi kuoron jäsenistä, lausui Kanteletaren runoja. Erittäin mielenkiintoinen oli pastori Yrjö Leväsen puhe, jossa hän kertoi Inkerin seurakuntaelämästä vuoden 1919 jälkeen ja kosketteli sielunhoitokysymyksiä Inkerissä ja Raudussa. Soittoa ja laulua esitti Jaana Toivakainen; hänen äitinsä lausui runoja, mm. Ilmari Kiannon runon Ne tahtovat ...

Tervehdyksiä esittivät sekä Ruotsin että Suomen inkeriläiset. Ruotsin tervehdyksen toi insinööri Alfred Sakiantti, joka puhui heimotyön merkityksestä ja tarpeellisuudesta huomauttaen samalla, että heimotyötä olisi kuitenkin pyrittävä tekemään kiihkottomasti. Hän esitti myös vetoomuksen Viestin tukemisen puolesta. Turun paikallisosaston tervehdyksen esitti Keijo Korkka, Tampereen Eero Rautajoki, sikäläisen paikallisosaston puheenjohtaja. Tervehdyksen esitti myös Juhani Jääskeläinen.

Värikäs ja perinnehistoriallisesti mielenkiintoinen oli viiden tanssiparin esittämä »kansanleikki». Sitä voitaneen luonnehtia jonkinlaiseksi kansantanssin ja piirileikin välimuodoksi. Tanssijat esittivät laulaen ja tanssien jokapäiväiseen elämään kuuluvia asioita: ihmisten aherrusta arkisissa askareissaan, morsiamen tai sulhasen odotusta jne. Leikki on peräisin Pohjois-Inkeristä, jossa sitä on leikitty vuosisadan vaihteessa, viimeksi vuoden 1919 tienoilla Miikkulaisissa ja Lempaalassa. Leikin johtavana sieluna oli Sanni Kässi, sen esittelijänä toimi Emilia Simpanen. Lisäväriä ja mielenkiintoa leikille antoi puku, jota eräs leikkijöistä kantoi yllään. Puku, johon kuului valkea pusero ja kirkkaanpunainen, ns. helmusniekka hame sekä kirjava esiliina, oli sata vuotta vanha, Miikkulaisista kotoisin oleva kansannaisen puku. Sen erikoisuutena oli »huntu», valkoinen nappi, joka kiinnitettiin kantajan hiuksiin. Huntu oli aviovaimon tuntomerkki. Napin valmistukseen liittyi oma seremoniansa ja sen tekeminen oli taitajan työtä. Se valmistettiin kankaasta ja sen tekemiseen ottivat osaa morsiamen, tulevan aviovaimon sukulaiset tai kaaset l. morsiamen pukijat. Puku oli lähes kokonaan käsityötä, vain esiliina oli valmistettu ostokankaasta.

Illan ohjelmaan kuului tietysti myös urheilukilpailujen ja kyykän palkintojen jako. Ne jakoivat yhteistoimin Yrjö Korkkinen ja Oskari Toivokainen. Urheilutuloksista tarkemmin seuraavassa numerossa.

Yhteislaulun Jo Karjalan kunnail-

jatkuu sivulle 7.

Yllä: Kaksi inkeriläisten hyvin tuntemaa henkilöä: kirjailija Aale Tynni ja pääjahtaja Erkki Tuuli puhujakorokkeella.

Alla. Inkeriläiset nuaret lippuvartiassa. Vasemmalta: Annett ja Yrjö Karkkinen sekä Taina Kekki, jolla sylissään sini-puna-keltainen kukkavihko, samat värit kuin vasemmalla olevassa Inkerin lipussa.

HELSINGIN KESÄJUHLAT ...

jatkoa sivulta 5.

la... ja juhlaravintotassa tarjotun iltapatan jatkeen otivat vuorossa nuorten järjestämät »itkamat». Niissä esitettiin mm. taikatemppuja, temppuilijana Toivo Halonen.

Kaunis auringonpaiste herätteli juhtavieraat sunnuntaina 13. 7. aamupatalle Karjalatalon ytäsatiin. Juhlajumalanpalvelukseen ja Pyhän Ehtoottisen viettoon kokoonnuttiin kto kymmenettä Agricolan kirkkoon, jossa päiväsaarnan piti kirkkoherra Matti Vironmäki ja liturgina toimi pastori Tapio Haataja. Uhrilahja koottiin Inkeriläisten Yhdistyksen työn hyväksi.

Sunnuntain päiväjuhlan viettoon kokoonnuttiin jälleen Karjalalalolle, jossa sitä ennen oli tilaisuus syödä lounasta.

Päiväjuhlan aloitti yhteisesti laulettu »Tyo Suomen hyväks uhratkaamme . » minka jälkeen sisään tuotiin Inkerin lippu ja inkeriläisten nuorten edustajat asettuivat paikoilleen lippuvartioon. Kirkkoherra Vironmäen puheen ja vainajien muistolle omistetun hiljaisen hetken jälkeen lähtivät lippu-

jatkuu sivulle 14.

Maaria Metsomäki lauloi suomalaisia kansanlauluja sunnuntain päivdjuhlassa Karjalatalolla.

Ansiomerkkien saajat. Vasemmalta: Maria Taalinen Oulusta, Ida Strömberg, Susanna Kössi ja Sulo Allanmaa, viimeisend Mikko Kolomainen. Aukeaman valok. Leevi Luoma.

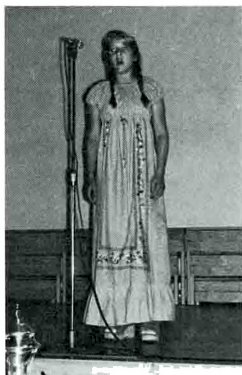

Kuv

Helsingi
Karj

Inkeri-kuoro esiintyi juhlassa vanhaan olteeseen. Valok Leevi Luoma

Jaana Toivakainen laulamassa Inkeri-illassa

Kaisu Kekki lausui Kanteletaren runoja. Valok. Pirkko Huurto.

kertovat

kesäjuhlista ıtalossa

Oikealla· Kalme ikapoivea ritirinnan Yliopettaja Eero Rautajoki keskustelemassa vanhan veteraanin, kevättalvella jo 91 vuotta tayttaneen Matti Vtroiatsen kanssa. Kuvaan porhaltanut pikkumies on kuvanottajalle tuntematon.

»Kansanleikki» Parit vasemmalta: Emitia Simpanen — Yrjö Korkkinen, Otti Lihvoinen — Harri Kossi seka Sanni Kossi — Eeva Myllari, jolla yllään satavuotias kansannaisen pnku Mrkkulatsista. Valkoinen nappi, ns hunlu on kiinnitetly otsahiuksiin. Kuvasla punttuvat parit: Toivo Haloneu — Lilja Kurppo ja Eeva Palander — Aune Liljeblad. *Sivun valokuvat: Pirkko Hunrto.*

Juhannuksena Mölndalissa

Ruotsin inkerinsuomalaislen Mölndalissa vielelly 28:s Juhannusjuhla on vielä lähellä, mulla on jo lakanapäin ja elää enää vain muistoissa. Se on aullamaltomasli jo menneisyyllä, siihen ei voida enää milään lisälä eikä ollaa pois. Multa ainakin sääolosuhleel suosival juhlanvielloamme. Kaikkına kolmena juhlapäivänä aurinko paisloı täydellä lerällään, nin, ellei pilven hallaraakaan näkynyl laivaalla.

Liekö juhlakansan mielelkın olleel yhlä aurinkoisia: silä emme pysly sanomaan. Mulla iloisesli hymyilevää ja vilkkaasli rupallelevaa juhlakansa ainakin oli; se kävi ilmi väliajoilla, kun silä sıvusla larkkalli. Juhlan järjesläjillä on ainakin yhdessä asiassa hyvä mieli. Nimilläio siitä, ellä näinkin runsaasli oli kansaa juhlassa. Meilähän oli pyörein luvuin siinä 500—600 henkeä koolla.

Juhlamenol käynnisli Inkerin Suomalaislen Keskusliilon vuosikokous, joka kuuluu yhlenä osana juhlaohjelmaan. Mulla varsinainen juhla alkoi Fässbergsskolan aulassa, jossa juhlavieraal toivolli lervelulleeksi allekirjoiltanul. ISK:n lervehdyksen esilli Aleksanleri Halllunen ja luki samalla Afrikasla lulleen lervehdyksen, jonka oli lähellänyl afrikkalainen paslori Krislofer Shuuya. Puheila pilivät: rov. Aalami Kuorlli ja pasl. Vilho Muslonen, puheillen välillä veisalliin virsiä ja kuultiin kuoron esilyksiä. Edelleen lervehdyksiä esillival suomesla: Yrjö Korkkınen ja Eero Raulajoki. Illan päälöspuheen pili pasl. Juhani Ranlanen.

Juhlassa oli myös mukana Inkeriläislen Vieslin loimilussihteeri Anja Luoma, hän anlanee oman selosluksensa juhlasla.

Kaksi juhlapuhujaa keskuslelemassa lauon aikana Mölndalin kesäjuhlilla: rovasli Aalanu Kuortti (vas.) ja kapleeni Uuno Hammarslröm. Valok. Viklor Tilkku.

Tämän alkulilaisuuden jälkeen oli ohjelmassa vielä kokkoilla Skeppargårdenissa meren rannalla, jossa oli väkeä siinä parinsadan nurkilla.

Juhannusaamuna jo kello kahdeksalla läyllyi Mölndalın juhlava kırkko ääriään myölen juhlakansasla ja jumalanpalveluksessa saarnasi pasl. Vilho Muslonen, lilurgina loimi pasl. Juhani Ranlanen, urkurina dir.canl. Bertil Karlsson ja kuoro lauloı Kaisa Leilzingerin johdolla.

Päivällä klo 11.00 olliin kaikki seuraamassa urheilukisoja ja jalkapallo-ollelua Kvarnbyvallenilla. Se aloilellin kenlläharlaudella, jonka loimilli past Vilho Kurujoki.

Juhlaseura Möllan leallerisalissa, joka alkoı klo 16.00 kokosi myös runsaasli väkeä. Sali oli aivan läynna va-

jatkuu sivulle 12

OPETTAJA

YRJÖ RUTHOLM

(Ryytteli)

synt. 15. 10. 1901 Tuutarissa Inkerinmaalla. Sai kutsun tästä elämästä 3. 6. 1975.

Kaipaamaan jäivät

Vaimo,
tapset, lastenlapset ja ystävät.

Jeesus sanoi: joka uskoo minuun, se elää vaikka olisi kuollut.

Joh. 11: 25.

YRJÖ RUTHOLM

(RYYTTELI)

Synt. 15. 10. 1901 Tuutarissa Inkerinmaalla. Sai kutsun tästä elämästä 3. 6. 1975. Kaipaamaan jäivät: vaimo, tapset, lastenlapset ja monet ystävät. Elämänvaiheet olivat olleet moninaiset. Vaikka huoleton lapsuus ja varhaisnuoruus näyttivät tupaavilta, niin kohta vallankumousvuosien pyörteet tempasivat mukaansa sotitasvetvollisuuden palvetukseen ja vapaan nuoren unelmat saivat jäädä odottamaan parempia aikoja, kunnes vakiintuivat olot ja pääsi opintielle, valmistuen kansakoulun opettajaksi. Tassa tehtävässä hän sitten vuosina 1928—1938 palveli opettajana ja josta siirtyi koulujen tarkastajaksi aina vuoteen 1941 saksalaismiehitykseen asti. Vuonna 1942 hän olojen pakosta tuttyi Saksan armeijaan, josta vuonna 1943 siirtyi Suomen armeijan palvelukseen. Syksylla 1944 hän onnistui pääsemaan perheensä kanssa Ruotsiin, jossa ensin joutui maataloustöihin vajaaksi vuodeksi ja senjälkeen teollisuuden palvetukseen, ensin Hälsingborgiin 16 vuotta ja senjatkeen Partillessa lähettä Göteborgia 7 vuotta.

Nyt viimeksi jo yli kuusi vuotta viettänyt rauhattista kotoista eläkevuosien tarjoamaa elämää vaimonsa kanssa.

Opettaja Yrjö Ruthotm oti tuonteettaan iloinen ja reipas, uhrautuva yhteisten asioitten hyväksi. Hätsingborgissa hän toimi seurakuntaryhmän esimiehenä järjestellen jumalanpatveluksia ja muita seurakunnaltisia tilaisuuksia yli kymmenen vuoden ajan. Hän suoritti monia rahakeräyksiä nöyrin mielin, niin Boråsin inkeriläisten seurakuntakotisäätiön, kuin Helsingin inkerinkotien hyvaksi, samoin muihin yhteisiin keräyksiin han otti osaa, hyvin tuloksin. Siksi yhdymme kiitoltisin ja kaipaavin tuntein omaisten joukkoon muistelemaan kaipauksetla poismennyttä ystäväämme

Omaisten pyynnostä Tuutarilainen.

Mölnlycken kuoro. Edessä seisova pienokainen, tuleva kuorolainenko? Lupaavalta näytti.
Valok. Viktor Tilkku.

jatkoa sivulta 10.
keä ja niin oli puheitakin useita. Sieltä puhuivat: rov. Kuortti, pastorit Mustonen ja Ahonen, Juho Jänis ja Anna Parkkinen.

Illalla kokoonnuttiin jätteen Fässbergskolan autaan kansallisjuhlan merkeissä. Illan ohjelma oli vaihteleva, mutta hiltitty; juhlapuhujina esiintyivät: Kapteeni Uno Hammarström ja insinööri Alfred Saklantti, opettaja Eero Rautajoki myös puhui. Musiikista huolehtivat: Lisbet Montonen, Arvi Haikonen ja Mötnlycken kuoro. Erikoisesti 14 vuotias Lisbet Montonen valloitti kuulijansa taitavalla pianomusiikilla. Mustalaispoika ja illan primadonna naurattivat juhlakansaa. Ja oli siellä vielä oikein tuhma ja kuuro oppilas, joka opettajansa ponnisteluista huolimatta ei oppinut yhtään mitään.

Sitten on vielä mainittava, että meidän juhlaamme kunnioitti läsnäolollaan myös Mölndalin kuningas, jopa otti osaa ohjelmaankin. Hän on tosin kuningas ilman kruunua ja valtakuntaa, mutta hän väittää: »On minulla kruunujakin. Ne on vain taskussa». Hän on yksi suomalainen mies, joka tunnetaan nimellä: Antton Kuningas.

Sunnuntaina, juhlan viimeisenä päivänä täyttyi vielä Mölndalin kirkko, sittoin kokoonnuttiin jumalanpalvelukseen ja HPE:sen viettoon, saarnan piti silloin rov. Kuortti, ehtoollista jakoivat pastorit Mustonen ja Ahonen, kuoro lauloi myös tässäkin jumalanpalveluksessa.

Jumalanpalveluksen päätyttyä oli edessä ero ystävistä, sillä Suomen vieraat lähtivät paluumatkalle. Heitä saateltiin laululla: »Eipä koskaan Herran kansa ainiaaksi erkane». Eipä tosiaankaan Herran kansan tarvitse ainiaaksi erkaantua. Jos täältä ajassa niin tapahtuukin, on meillä kuitenkin jälleennäkemisen toivo kerran taivaassa. Edellytyksenä on kuitenkin, että Herra Jeesus on meidän kallein aarteemme ja että hän saa hallita koko meidän elämäämme. Sillä yksin Jeesus on meidän toivomme.

Mutta juhla ei vielä päättynyt, vaikka Suomen vieraat lähtivätkin. Möllan teatterisaliin kokoontui vielä yllättävän paljon kansaa. Ja tässä juhlan viimeisessä tilaisuudessa puhuivat vielä pastorit: Ahonen, Mustonen ja Kurujoki ja Juho Kajava esitti kirjoittamansa runon.

Kiitos Teille kaikille jotka otitte osaa tähan juhlaan!

Juhlatoimikunnan puolesta A. T.

INKERILÄISET VAI ...

jatkoa sivulta 4.

Ruotsissa olivat Vermlannin metsäsuomalaiset, sieltä ovat nykysuomalaiset työntekijät, Amerikassa ovat Amerikan suomalaiset, Australiassa Australian suomalaiset jne. Emmekä voi väittää, etteivätkö Inkerin suomalaisetkin olisi suomalaisia. Kuitenkaan mikään muu suomalaisryhmä ei ole säilynyt ajan saatossa samoin kuin inkerin suomalaiset ja ehkä joku Karjalan heimon osanen, jotka kuitenkin ovat ortodokseja. Säilymisen syynä on se, että inkeriläiset muodostivat heimon.

Lähdemme siitä toteamuksesta, että valtio on sellainen ihmisyhteisö, joka asuu määrätyllä alueella, jolla on oma historiansa, joka ylläpitää omia tapojaan, puhuu omaa kieltään, ylläpitää ja kehittää kulttuuriaan, laatii omat lakinsa ja ylläpitää niitä sekä puolustaa maataan. Samoin on heimo väestöosa, joka asuu määrätyllä alueella, jolla on oma historiansa, joka ylläpitää omia tapojaan, puhuu omaa kieltään ja ylläpitää ja kehittää kulttuuriaan.

Sellainen väestönosa, joka on siirtolaisia, työnhakijoita, uutisraivaajia jne., ei muodosta heimoa ja se sulautuu ympäristöönsä. Pienoiskoossa asiaa voisi verrata sukuun ja sakkiin. Toinen on kiinteä ja toinen irrallinen joukko. Vermlannin metsäsuomalaiset olivat suurelta osin Rautalammin pitäjän savolaisia, sulautuivat he pääväestöön. Heiltä lienee puuttunut lähes kokonaan yhteys Suomeen, josta syystä kaikkinainen kulttuurikin muuttui ruotsalaiseksi. Lisäksi yhteiskunnalliset prosessit nopeuttivat kehitystä.

Kuulua johonkin heimoon on korkeampi muoto kuin siirtolaisjoukko, jonka aikaansaannokset häviävät vähitellen ja joka sulautuu ympäristöönsä. Niinpä Suomessakin on hämäläisiä, karjalaisia, savolaisia, inkeriläisiä jne. Kaikki he ovat suomalaisia, mutta hämäläinen ei voi olla inkeriläinen eikä inkeriläinen hämäläinen. Minäkin olen hämäläinen ja olen ylpeä siitä, mutta yhtä mielelläni olisin halunnut syntyä Inkerissä ja olla inkeriläinen.

-NOVNAT JA -VITSIT.

Inkerinmual ko eleltii, ni virallisis paperlois käyteltiikkii ensiks sukunim, nim ja isän nim perrää. Naprimer: Korhonen, Saima Ivanovna ja mies ol vaik Korhonen, Ivan Ivanovits. A siel ei sukunimmee paljoo puhultelus eikä esittelys käytetty. Vennäin alamaisiin ko pit ellää, ni sitä pit joskus kohteliaisuussyist nähkääs vilizaissa: Ivan Ivanovits, jos luas ol nain, ni hia ol vaik Hilja Ivanovna.

Miul on joskus kysylty, jot mitä vart Inkerinmual ei oll käytetty näitä Suomen nimmii. Kylhä ne naisiin nimet sielkii suavat olla vaik mitä. Miesten nimmiin luas ol oltava taipuisii, ko niistä pienilist pojisi joskus alkanaan kasvo ja tul niitä Issii. Ei siihen oikein Suomen nimmii voint laittaa, ko ne ei taivu -novneiks eikä -vitseiks. Siel muas ko ne naist oo -novnii ja miehet -vitsii. Toin syy ol se, jot minja ko tul mössillee ja synnytti, ni ämmät tehtii ensimäisest lytöst kaima. Se oli Inkeriis tapa ja kunnioitus vanhoi kohtaa. Ämmä suutti kovast, ko ei vunukast tehty kaimaa.

Toist tuas kiels, sit sai laittaa toisen nimen. Näin ol myös poikien laita, jot helst tehtii ensimäiseest äijän kaima. Niin niitä Jussiloi sit olkii Isä-Jussi, poika-Jussi, pojanpoika viel ol Jussi. Eihä luo isä-Toivon nimkää oikein lyttären nimen perrää ois sopint: Huapanen, Ieva Toivovna, ko loist lytöt ois olleet -novnii ja hiä ois oltkii jo -vovna. Isä-Toivo ois varmast siitä ihmetell, jot mikä -vov- se hänen lyttönsa oikein on. Eikä se Väinö myöskää isän nimeks oikein kelpaa, ko vennäin puustaaviois ei uo ä:tä eikä ö:tä. Näiden prikut ko jäljää pois, ni Isä-Vänin pojist jo tuliookii niitä Vainovitsii.

Katri Luipponen

Tarton rauhassa vuonna 1920 myönnettiin inkerin suomalaiselle väestölle itsehallinto. Vaikka sitä ei koskaan pohjoismaisessa mielessä toteutettukaan, se kuitenkin osoitti Inkerin väestön erikoisluonteisuuden ja kulttuuriasteen eli heimoasteen. Samaa ei myönnetty ns. Pietarin suomalaisille eli suomalaiselle siirtokunnalle.

jatkuu sivulle 15.

Juhlakansan runsautta Helsingin kesäjuhlilla. Taustalla Inkeri-kuoro. Valok. Pirkko Huurto

HELSINGIN KESÄJUHLAT ...
jatkoa sivulta 7.

vartiossa olleet nuoret viemään Inkerin väreistä koostunutta kukkavihkoa Larin Parasken, suuren inkeriläisen runonlaulajan muistomerkille.

Hannu Vironmäen esittämän tervehdyspuheen jälkeen kuultiin Maaria Metsomäen laulavan. Heleä-äänisen laulajattaren ohjelmistoon kuului kansanlauluja Etelä-Pohjanmaalta Itä-Karjalaan, kuin osoituksena suomen heimojen yhteenkuuluvaisuudesta. Mukana oli myös inkeriläinen kauniin haikea laulu »Yksin kasvoi kaunis koivu, yksin kummullaan yleni ...; ei ihme, jos kyynel herahti kuulijan silmään.

Myös tänään saatiin kuulla lausuntaa; sitä esitti Jorma Tevaluoto. Hän oli valinnut ohjelmistoonsa Leinon Helkavirsien Räikkö Räähkän ja Uuno Kailaan Rukouksen, josta jäivät kuulijan korviin soimaan katkelmat: »mekin seisomme tässä tänään ...» ja »suo että ois kansamme silloin, niin kuin yksi mies ...»

Päiväjuhlan korkeatasoisen ohjelman arvokkuutta lisäsivät vielä kaksi puhetta: kirjailija Aale Tynnin ja pääjohtaja Erkki Tuulen. Kirjailija Tynni sanoi esitelmänsä alussa tuntevansa olonsa aika oudoksi, koska monet paikalla olijoista tunsivat hänen kertomustensa tienoot paljon paremmin kuin hän, jolla omakohtaisista kokemuksista oli vain joku heiveröinen lapsen muisto; hän saattoi kertoa vain toisten hänelle kertomaa. Elävästi palautuivat kuitenkin »muistojen maisemat» varmaan monen kuulijan mieleen puhujan viipyessä »Inkerin muistelmissaan» milloin Hatsinassa tai Sakoskan kylän tanhuvilla, milloin Kolppanan seminaarissa tai Venjoen kirkonkylän vaiheilla. Osoituksena kuulijoiden lämpimästä mielenkiinnosta oli erään venjokelaisen juhlavieraan lausahdus vierustoverilleen: »Kaikki oli Venjoella juuri sellaista kuin kirjailija Tynni kertoo.»

Aale Tynnin muistelmien jälkeen esitti Hannu Syrjälahti kanteleen ja paimentorven soittoa. Samalla hän hauskasti esitteli soittimensa, pienet ruokopillit, huilut, suuret paimentorvet jne. Lopuksi hän lauloi suomalaisia kansanlauluja säestäen itseään 36-kielisellä kanteleella.

Päiväjuhlaan oli juhlapuhujaksi saatu Inkeriläisten Sivistyssäätiön hallintoneuvoston puheenjohtaja, pääjohtaja Erkki Tuuli. Pääjohtaja Tuuli velosi kiinnostavassa ja mieliinpainuvassa puheessaan nuoremman polven inkeriläisiin sanoen mm., että perinteiden säilyttäminen on jokaisen sukupolven velvollisuus. Hän kehoitti myös mahdollisimman suureen yhteydenpitoon ja kulttuurinvaihtoon eri maissa asuvien inkeriläisten välillä, ettei suomen kieli ja inkeriläinen heimoperinne myöhempienkään sukupolvien aikana kuolisi. »En usko, että Luojan tarkoitus on ollut, että Inkerin kansa kokonaan kuolisi, kun se on sodasta ja kaikista koettele-

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Syyskuun kuukausitilaisuus 28. 9. 75 tnkerlkodissa Karjatalossa klo t4.00.

Lokakuun kuukausitilaisuus 26. t0. 75. Palkka ja aika sama.

Hyvät lukijamme

Kulen sivulta 2 olette havalnneet, TOtMtTUKSEN OSOtTE ON MUUTTUNUT Pyydämme, että ystävällisesti lähettäisitte kirjoituksianne uudella osoitteellamme; se nopeuttaisi huomaltavasti lehden toimittamista ja kirjoituksenne ehtisivät ajoissa tarkoittamiinne numeroihin.

On kesälomien alka. Sita huolimatta lehtemme pyrkll ilmestymään joka kuukausl, tosin vähän myöhästellen. Tolvomme plan kuitenkin pääsevämme päiväjärjestykseen. Mutta sitä ennen: hyvlä lomla!

TOtMtTUS.

---

muksista huotimatta tähän saakka säilynyt.» Tähän tapaan tausui pääjohtaja Tuuti puheensa lopussa.

Juhtapuheen ja kuoron esitysten jätkeen jaettiin Sivistyssäätiön ansiomerkit. Tältä kertaa merkin saivat Maria Taatinen Outusta, Helena Kirjanen, Ida Strömberg ja Mikko Kotomainen Tampereelta sekä Susanna Kössi ja Sulo Atlanmaa Hetsingistä. Professori Leo Yttö tuovutti merkit, jotka Hertta Atlanmaa kiinnitti ansiokkaiden rintaan. Professori Yltö tuki merkkien jakotilaisuudessa myös niihin tiittyvän diplomin, jonka otivat Sivistyssäätiön puolesta allekirjoittaneet Leo Yllö ja Erkki Tuuli.

Ansiomerkkien tuttua jaetuiksi puheenvuoron käytti professori Elno Jamalainen, joka kertoi ennen vanhaan pidetyistä tnkerin lautujuhtista ja niiden yhteydessä esitetystä ohjelmasta. Karjalaisen heimon terveiset esitti vietä Boris Karppela, joka mm. toivoi puheessaan kyykkäinnostuksen tarttuvan myös Ruotsin inkeriläisiin. Samalla hän lahjoitti tnkerikodin kokoelmiin professori Pertti Virtarannan teoksen »Polku sammui».

Ennen kirkkoherra Vironmäen lausumia päätössanoja tautettiin virsi, jonka aikana kerättiin kotehti juhlamenojen peittämiseksi. Yhdessä lautettiin Soi kunniaksi Luojan ... ja Nouse tnkeri. Viimeisenä kalkui Oi maamme Suomi... ennenkuin kuusi ja puoti sataa juhtavierasta jätti Karjatataton suuren juhtasalin. Jokaisetta varmasti mietessä toivo, että taas ensi vuonna tavataan.

A. L.

INKERILÄISET VAI ...

jatkoa sivulta t3.

tnkerin historia on kirjoitettu. Samoin on kirjoitettu paljon muita teoksia Putron ja Laurikkalan elämäkertoja myöten. Mutta jokaisen inkeriläisen olisi syytä kirjoittaa muistiin jotain tnkeristä. Se voi otta mitä tahansa: historiaa, tapoja, sanoja, sotaa tai rauhaa. Se täydentää viratlista historiaa. Kirjoittamisetla on jo nyt kiire, sillä pian on se aika, jottoin ei ole enää niitä, jotka jotain Inkeristä muistaisivat. Alkuperäinen väestö vähenee joka vuosi. Tattentamalla muistitietoja, asiapaperelta ja valokuvia jätämme testamenttimme Inkeristä Suomen kulttuurille.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsooeo ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, valittuja runoja 10,—

Helli Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50

A. Metiäinen
Inkerin Ev.Lut. kirkan 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä

Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Sanlin
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnal kruunuissa vallilsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehel:

Ruotsissa Armas Paakkonen
Suomessa Hannn Vironmäki
osoilteel sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy.

inkeriläisten viesti

numero 9 syyskuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Koivikkotie 6, 01620 Vantaa 62 Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285 Vt. toimitussihteeri: Anja Luoma, puh. 692 460
KONTTORI:	Inkerikoti, Karjalatalo, Käpyläntkuja 1, 00610 Helsinki 61 Puh. 793 796 Auki maanantaisin klo 17—19
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Inkerikoti
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vsk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr.
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 668 Postisiirtotili n:o 416608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:

INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO Kolppanan kirkko

Aale Tynni-Haavio:

Muistojen Sakoska

Katkelma juhlaesitelmästä inkeriläisten kesäjuhlassa Helsingin Karjalatalossa 13. 7. 1975

Elämäni ensimmäinen muisto liittyy korkeisiin portaisiin, jotka olin ensimmäisen kerran omin voimin tullut alas. Istuin ylpeänä pihan hiekkakasalla: olin astunut suuren itsenäisen askelen, maailmani alkoi laajentua.

Myöhemmin kuulemieni seikkojen perusteella tiedän, että nämä portaat olivat Kolppanan pitäjän Sakoskassa, isäni syntymäkylässä. Isäni oli rakentanut sinne vanhempiensa talon viereen kaksikerroksisen talon. Perhe asui yläkerrassa, ja alakerrassa oli iso luokkahuone, jossa äitini opetti alakansakoulun ensimmäistä ja toista luokkaa.

Talon ympäristöä ja itse kylää en juuri muista. Sisarukseni muistavat Sofia mummonl kirsikkapuita, joiden alta he haravoivat lehtiä, ja nurmikentän, jolla pelattiin krokettia. Omassa mielessäni väikkyy harmaa kaupan ovi, jonka edessä kasvoi korkeita auringonkukkia. Viisaalla ja toimeliaalla isänäidilläni oli pieni kyläkauppa, jossa paitsi elintarvikkeita myytiin kaikenlaisia taloustavaroita, kuten kuppeja, tunmalaseja yms. Sellaisia pikku kauppoja oli asuinrakennusten yhteydessä paljonkin Inkerissä.

Isäni alkoi v. 1949 kirjoittaa muistelmiaan, ja kuvatessani nyt hänen syntymäseutuaan seuraan tähinnä hänen kertomustaan.

Sakoskan kylä sijaitsee Hatsinan kaupungin välittömässä läheisyydessä. Hatsinan kautta kulkevat sekä Varsovan että Baltian radat, ja Hatsinan Varsovan-asemalta oli isäni lapsuudenkotiin vain viiden minuutin kävelymatka.

Hatsinan kaupunki kaikkine ympärillä sijaitsevine kylineen oli alunperin Hatsinan moisio, joka Ruotsin vallan aikana oli läänitettynä kreivi Armfeltille. Pietari Suuri lahjoitti sen sisarelleen Natalia Aleksejevnalle. Tämän kuoltua se liitettiin keisarilliseen hovin tiloihin. Myöhemmin se oli useiden aatelismiesten hallussa, kunnes palasi taas keisarilliselle perheelle. Katariina II lahjoitti Hatsinan ja Ropsun ruhtinas Grigori Orloville. Orlovin kuoleman jälkeen hän osti Hatsinan takaisin, liitti siihen Vanhan ja Uuden Skuoritsan moisiot ja lahjoitti tilukset pojalleen Paavalille tämän tyttären Aleksandran syntymän johdosta. Koko tila käsitti nyt 41 kylää, ja alustalaisvaestöa oli 3031 miespuolista ja 2919 naispuolista henkilöä. Kymmenkunta vuotta myöhemmin kyliä oli muutama lisääkin.

Orlov rakennutti Hatsinaan komean palatsin, josta myöhemmin tuli keisarillinen palatsi, ja perusti kauniita puistoja. Häneltä on säilynyt Rousseaulle kirjoitettu kirje, jossa hän ylisti Hatsinan ihanuuksia.

Paavali, joka oli keisarina vv. 1796—1801,

teki Hatsinasta kaupungin ja kehitti sitä monella tavoin. Hän jakoi sen puomeilla neljään osaan, joita sotilaat vartioivat, rakennutti kirkkoja, kouluja, sairaaloita. Hänen teettämänsä oli mm. merkillinen Multapalatsi, joka nimensä mukaisesti tehtiin kokonaan mullasta, kivijalkaa ja välttämättömiä puuosia lukuunottamatta.

Hatsinaan liittyi muitakin erikoisia Paavalin muistoja. Siellä säilytettiin vakituisesti eräitä kammottavia esineitä, jotka liittyivät keisarin murhaan: sänkyä, peitteitä ja tyynyjä, joihin salaliiton jasenet v. 1801 olivat keisarin tukehduttaneet. Leskikeisarinna Maria Feodorovna oli eläessään joka päivä käynyt niitä katsomassa.

Isäni lapsuuden aikana Hatsina oli palatsikaupunki. Aleksanteri III asui siellä. Vuoden 1897 väenlaskun mukaan kaupungissa oli 14.824 asukasta, ja se oli hyvin hoidettu ja siisti. Siellä oli ihania avaria hovipuistoja, joissa järvet kimaltelivat. Prioratin hovipuistossa oli Filkinon järvi sekä Mustajärvi, varsinaisessa palatsipuistossa Hopeajärvi. Maastonmuodostuksesta päätellen nämä järvet lienevät muinaisina aikoina olleet yhtyneinä ja vesistö lienee jatkunut Sakoskan kylään asti. Novgorodin Vatjan viidenneksen verokirja (vuodelta 1499—1500) mainitsee suuren Hotshinoo järven, jonka läheisyydessä Hatsinan moisio sijaitsee; nimi Sakoska mainitaan myös jo tässä verokirjassa.

Isäni piti Hatsinaa aina kotikaupunkinaan. »Ikävöin sitä aikanaan usein asuessani meluisassa Pietarissa», kirjoitti hän muistelmissaan.

Sakoskalaiset olivat siis muinaisista ajoista asti Hatsinan moision alustalaisia. Pietari Suuren ajoista asti Venäjällä vallitsi maaorjuus. Keisarillisen hovin maaorjat olivat jonkin verran paremmassa asemassa kuin yksityisten aatelisten alaiset talonpojat. Yleensä kruunun talonpoikien ei tarvinnut tehdä työtä hoviin, vaan he selviytyivät velvollisuuksistaan veronmaksulla, aprakalla. Hatsinan talonpoikain asema oli kuitenkin poikkeuksellinen: heidän oli aprakka-maksunsa lisäksi tehtävä myös jokin määrä päivätyötä. Kansa ei tästä ensinkään pitänyt, vaan nurkui. Matti Kurikka on näytelmässään 'Viimeinen ponnistus' kuvannut — tosin tyylitellen ja aikamääriä muuttaen — sitä traagista tapahtumasarjaa, joka sattui Hatsinan kunnassa vuoden 1851 aikana. Talonpojat vetosivat silloin kiihkeästi keisariin aprakalle päästäkseen, mutta heidät nujerrettiin ja heitä rangaistiin kapinoitsijoina. Simo Lattu -niminen talonpoika, joka oli olkikuormaan piiloutuneena itse vienyt keisarille heidän kolmannen anomuksensa, karkotettiin Siperiaan ja muita ruoskittiin. Tapahtumissa oli mukana isäni äidinisä, Kaapro Manninen, ja Matti Kurikka on näytelmässään antanut hänellekin vähäisen roolin.

Aleksanteri II lakkautti maaorjuuden v. 1861, 19. päivänä helmikuuta. Tänä päivänä, jota kansa myöhemmin vietti suurena juhlapäivänä, vapautui myös Sakoskan kylä ja sakoskalaisten joukossa isäni vanhemmat, Joonas ja Sofia Tynni

*

Sakoskan kylä jakautuu kahteen osaan: Yla-Sakoskaan ja Ala-Sakoskaan. Isäni koti oli Ala-Sakoskassa.

Sakoska, kuten inkeriläiset kylät yleensäkin, oli rakennettu venäläiseen tapaan kahden puolen raittia, talot lähekkäin. Kylän keskinen osa, Vanhakylä, käsitti 13 taloa. Lisäksi kylään kuului kaksi erillistä taloryhmää, Hirvonmäki, jossa oli 6—7 taloa, sekä Patamäki joka oli viiden talon ryhmä, ns. »otsa». Kaapre Levoskan, Paavo Levoskan, Viipon, Joonas ja Sofia Tynnin talot olivat siinä perätysten toisella puolella tietä, ja vastapäätä oli Jaakkolan talo.

Talojen varallisuustason ratkaisi viljelyskelpoisen maan määrä, s.o. kuinka monta revisaa talolla oli.

Revisa-sana tulee sanasta revisiont, tarkastus. Maaorjuuden aikana Venäjällä toimitettiin joka kymmenes vuosi kartanoiden alustalaisten väenlasku. Merkinnässä otettiin huomioon vain miespuoliset henkilöt. Kartanoiden viljelysmaa tasattiin heidän mukaansa, oli niin ja niin monta miehenmaata eli revisaa. Maaorjuuden lakkauttamisen jälkeen viljelysmaa jaettiin talonpojille näiden revisalukujen perusteella.

Revisan suuruus vaihteli eri seuduilla jonkin verran. Sakoskassa se oli 4 ha. Koko kylän yhteinen revisamäärä oli 51. Toinen, suurempi puoli maata oli harvahkoa ja pie-

nikasvuista metsäniittyä. Sitä käytettiin karjan yhteislaitumena.

Patamäen suurin viljelystila oli Kaapre Levoskalla, yhteensä 4 revisaa eli t6 ha. Isäni lapsuuskoti oli seuraavaksi suurin ja kasitti 3 revisaa, siis t2 ha. Muut kylän talot omistivat mikä 3 revisaa, mikä — ja useimmal — vain kaksi tal yhden revisan, olipa jokin vain puolenkin revisan kokolnen. Viljelys oli vuoroviljelystä: peltomaa oli jaettu kolmeen osaan, ja niistä yksl vuoron perään oli aina syysviljalla, toinen kevätviljalla ja kolmas kesantona, »paarmiona».

Näin pienet tilat eivät tuottaneet vltjaa edes kolilarpeiksi, ja useissa kylän tatoissa oli suuri osa vuodesta syötävä ostoleipää. »Vähän llpasi», sanol kansa, »vain Mikkelistä Pärltyliin.» Se on: leipä loppui Mikonpäivanä, 29. syyskuuta, ja sllä saatlin vasla seuraavan elokuun 24. päivänä, Pärttylinpäivanä. Näin väitti leikkisä sananparsi.

Karjanhoito otl varsin vähälstä. Kevälsln palkaltiin yhteiset paimenet: hevospaimen, tehmäpaimen ja lammaspaimen. Nämä kolme paimenta hoitlvat kylän koko karjan ja olivat vuoron perään erl talojen ruoissa. Paimenet ollvat säännöllisesti toispaikkalaisia, usein suomalaisia, joita tuli paljon Inkeriin työnhakijoina. Monl Sakoskan paimen oll kotoisin Mäntyharjusta.

Aamulla varhain paimen kulki kylän halki torvea toitottaen, ja emännät tasklvat porteistaan elikkonsa kylän raltille paimenta seuraamaan. Illalla ne palasivat samalla lavoln, jonossa, ja emännät ottlvat ne portelllaan vastaan. Kalevalalnen näky!

Koska maanviljelys ja karjanhoito eivät elättäneet kylän väestöä, hankittiln lisätuloa Hatsinan kaupungista. Varsinkin talvisaikaan nähtiin Sakoskan miehiä Hatsinan asemalla hevosineen, ajoja odottamassa.

Pielarin-päivä oll suurl juhlapäivä. Silloin pidettiin Paaritsan kyläosä suuret markkinat.

Paaritsan kylä oli Sakoskan naapurikyllä ja varsin erikoinen. Sen väestö oll puoleksl venajän-uskolsia, siis inkeroisia, jotka olivat koko Ruotsin vallan ajan säilyttäneet ortodoksisen uskontonsa. Siellä käytiin usein. Isänl perheellä oll siellä sukulaisia, olipa isälläni siellä ristl-isäkin, Juhana Lattu.

Paarilsan kylässä oll ns. kuninkaan veljien talo. Se oll saanut nimensä jo Paavali I:n aikana.

Isänl äiti kerloi tasta talosta isälleni:

Keisari Paavalı käyskeli eräänä päivänä Hatsinan-hovinsa tatousrakennusten puoletla ja tuli ns. Pyöreätle riihelle. Riihen oll rakennuttanut Katarilna II:n suosikkl Orlov ja se seisol isänl lapsuuden aikana Hatsinan etetäisen kaupunglnportln lähellä. Keisari näki riihessä paarltsalalsen talonpojan, joka parhatllaan kumarassa sytytlell tulta riihen uuniin. Keisari otl telkkisällä tuulella: hän ojensl keppinsä ja kutitlell miestä takaapäin. Tämä ei valvautunut kääntymään, vaan luullen, että takana selsol joku venäläislstä työtovereista, lausahti vain leppolsastl: »Älä lelkl, vell.» Keisari kosketti häntä toistamiseen: mies samoin toistl lauseensa: »Älä leiki, vell.» Mutta kun keisarl jatkol härnällyään, mies jo harmistuneena nousl ja käänlyl katsomaan, kuka hänlä oli häiritsemässä. Nähdessään keisarin hän säikähti pahoin ja lankesi polvllleen. Mutta keisari nostl hänes maasta, syleili häntä ja sanoi: »Olkaamme siis vetjiä, koska sinä niin sanot.»

Paaritsan kylän tatonpoika Sykiäinen sai siis keisarin oikusta merkillisen armon: hänen talonsa vapautettiin veronmaksusta ja sotaväenotosta. Tätä erivapautta tato nautti vuosikymmenlen ajan. Mutta kun sltten Aleksanteri II:n aikana annettiln lakl yteisestä asevelvollisuudesta, vaadittiln Sykläisiäkin sotavakeen. Nämä yrittivät vedota vanhaan erikoikeuteensa kuninkaan vetjinä. Mutta keisari Aleksanteri kirjoitti heidän anomuspaperlnsa päälle:

»Minä itsekin suoritan asepalvetusta ja minun veljenl tekevät samoin.»

*

Sota on kulkenut Sakoskan kylän yli. Toisen maailmansodan aikana rintama pysähtyi parlksl viikoksl Hatsinan kaupungin lähelle. Sakoskan asukkaat saivat määräyksen jättää kotinsa parin tunnin slsällä, ja taistelujen aikana he piiieskellvät Koussulan metsissä. Kun he palasivat, oli ky-

Johan Rikkisen koulu

(Hietamäen Törölässä.)

Vuosikerta vuosikerran perään
lähtea sai kouluun Rikkisen. —
Mukana myös vuosikerran erään
laulajakin koki kaiken sen,

miten lapset hänen johdollansa
sisaan pääsi luvuntaitohon,
miten verkkaisesti rakentuvaa
maaitmassa kaikki tieto on.

Muistan hänet, pitkän partaniekan
naamoin aina sangen totisin —
nauranut ei ääneen juuri koskaan,
hymyili tok' joskus kuitenkin.

»Ehkä teistä joku viela nousee
tiedon portahia ylospäin ...!»
Näin han virkkoi kerran tunnillansa —
tama säväytti sisintäin.

Nousi toki, nousi naista, miestä,
jotka etontiettä eväitään
nauttiessaan kansakouluansa
aina muistelivat mielellään.

* * *

Hyvin myöhään rajan taakse kuulin,
miten päättyi koulumiehen tie,
miten valtakunnan myllerrykset
setvät viitat vinkkurahan vie ...

Nyt, jo lahes vuosisadan takaa
häntä siunauksin muistelen:
Syvän vaon kynti sarallansa
opettaja Johan Rikkinen.

26. 7.—1. 8. 75.

Aapo Iho.

Ote **Kolppanan seminaarin 50-v. juhla-albumista v. 1913.**

»Rikkinen, Johannes. (Valokuva). Syntynyt Hietamäen Somerokankaalla 19. 12. 1851. Vanhemmat: talkkari Abram Rikkinen ja Maria, o.s. Meronen. Tuli seminaariin kotivalmistuksella 1886 Ei päättänyt. Opiskeli 2 vuotta Jyväskylän seminaarissa. Meni sitten Pietarin opettajaseminaariin ja päätti sen 1877. Toiminut opettajana Toksovassa 1877—78, Mosinassa 1878—82, Tyrön Ylikylässä 1882—85 ja Hietamäen Törölässä v:sta 1891. Lukkarina Hietamäellä v:sta 1885. Kunnan äänivaltainen ja tilientarkastajana useampina vuosina. Naimaton.»

Otteen oikeaksi todistaen:

Aapo Iho.

P.S. Torolässä hän jatkoi virkojensa hoitamista vielä vallankumouksen jälkeenkin niin kauan, kuin se oli mahdollista. Sittenhän kaikki meni niinkuin meni.

Sama.

---

lästä vain rauniot jäljellä. Suurin osa taloista oli tuhoutunut. Joonas ja Sofia Tynnin taloa ei enää ole.

Vanhempieni asuintalo seisoi paikoillaan vielä muutama vuosi sitten, samoin se pieni talo, jonka Juhana setäni rakensi vähän ennen kuolemaansa. Siinä oli nyt venäläinen kauppa. Kylään oli muuttanut paljon uutta väestoa, ja siellä asui vain harvoja suomenkielisiä.

Kun isäni sisarentytär vuonna 1943 tähti Suomeen, sanoivat kylän naiset hänelle:

»Kun tapaat enosi, kerro hänelle, kuinka me olemme kärsineet.»

Kylänluvut Myllykyläs

Myö oltii suomalaisil siihen ast ko meitä tuotiin Suomee, a tiäl kuultikkii, jot ollaa inkerläisil. Suomalaisist ko luaittii ni erroitettii sil, jot olliit Suomen ihmisii. Nyt mie viännänki kyläntuvuist mein omal Inkerin murteet. Murretta ol meilkii monenlaista er paikkakunnil. Miun ämmäin luatj, jot ennenvanhaa ko piettii kylänlukulol ja opetliit lukutaitoo seurakunlalaisil. Koululoi ol harvaas ja ettäälkii ne oltiit. Linnas ol kyl montakii kouluu, mut ei niist välitetty ko lapset pit opettaa jo pienest pittäin ruatamaa. Tulliit Mytlykyllää kylänluvut ja Suomest ol miärätty papiks Otto Rokkanen. Muvas ol myos lukkaar ja kirkonmies. Rokkanen ol kuulemma kova ja kiivas pappi. Seurakuntalaist ei olleet nahneet konsaa ennen kirkherransa nauravan. Pient pojat ja tytöt alko tappaissa äitilöinee yhtee talloo, toist hirvisiit kovast pappii ja olliit jo itkuu purskahtamas männessää. Toist osasiit hyväst lukkee. Toist männiit papın luoks ja alkoit pillitlää, a lukemisest ei tult yhtää mittää, vaik osasiit koton sujuvast. Pappi alkoo huutaa heil ja äidtt olliit harmiloissaa, ko pappi oli niin kiivas. Myllykyläs ol kaks veljestä Jussi ja Eerik. Ee-tä ei venyteIty mein paikal kansan suus. Eerikkiä sanottiklt jo Ierikka. Jussi män ensiks Rokkasen ettee lukemaa ja sai Rokkasett kiitokset hyväst luvust. Tul Ierikan vuoro, a hiä ol utalapolka. Myttykylä sijaits joen varrel ja olliit korkijat penkereet mist mäkkee lasketteel, eikä kerint opelella kaikkii puuslavtoikaa. Muutakii vesselampaa tekemist ol. Rokkanen näytti kohan mist pit lukkee. Ierikka selso ja katso vua Ruamattuu, Rokkanen alko tuas huutamaa. Ierikka ei sanont mittää, anto vua papin huutaa. Rokkasen kilvastelu toppu ja hiä käsk Ierikkaa luvettelemaa puustaavit. Kaks puustaavii Ierikka sano ja pysähty. Rokkanen kysy: Mikä se seuraava puustaav on? Ierikka ei hätääntynt, vaan huus koval iänel: Mein Jussi, tule katsomaa mikä kukero tiä oikein on, ko en mie, eikä tuo pappikaa tiijje! Silloin Rokkanen nauro, jot vatsa hyily ja seurakuntalaistkii näkkiit jot kirkherraki nauraa.

Katri Luippunen

Vasja ja kissa

Pentikäisen ukolla oli kissa. Ukolla oli myöskin renki, jonka nimi oli Vasja. Vasja otti kissan polviensa päälle, silitteli sitä ja luki kissalle seuraavan läksyn:

Mie olen Mikko Mattnpotka,
ja sie olet Kissa Kasinpoika.
Ja nyt mie vannotan sinnuu,
ja sie tottele minnuu:
jotta tällasen asjan sie vartie otat,
jotta suojista karkotat hiiret ja rotat.
Ja sano nyt miun jälestäin: jaaaaaa.

Ja Vasja otti kissoa korvasta kii ja nipisti siintä. Ja kissa hyvin haliasti vastasi: »Jaaaaaaaa!»

Vuosisadan vaihteen tienoilla kuulemansa tarinan muisteli

M a t t i - setä.

ARVOKA
PERHEJ

on onnitteluruno, jonka on kirjoittar
vos Teppo Samoojalle tämän täyttä
on latinankieliseen asuun tekstannut
Sen lauloivat päivänsankarin sukul
leellä) onnittelukäynnillään. Lisäks
mennos oikealla.

STEPHANO VAGATORI

annorum VXC

ad III Cal. Jun anno Domini MCMLXXV

Sol ardens genuit, Fossi rapere, tenet te
Aboa Scripsisti acta, theatra, libros

Natus in Ingermania es semper memor atque
procsse disternes gentis amator agese

Lato vero gaeter vicena et gelegre vagatus,
ex quo cognomen concelebrrimem et est

Plantam primam uxorem dedem Fossiaolarem
dosisti Nostrum primus et optimus es

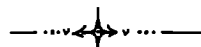
Te Stephanem praefecit Aboa bibliothecae
iure coronatus nomine consilis es.

Quis possit numerare opera omnia clara magistri
praeceptor prudens, mos, pater almus, amans

Vitae in culmine res minimae vis sunt reverendae
silvae spectae pro omnibus arboribus

Multum vectus, multum intuitus sot sapienti
Mundum peiorem cur revidere velis ?

Jubila, amice veterrime, iure bono in grege nostro,
felix vive diu laetitiae generi !

Saima, Yrjö, Tea, Eero, Rakel, Arvo

MUISTO
HLASTA

rvo Suominen langolleen kirjastoneu-
85 vuotta 30. toukokuuta 1975. Runon
anveistäjä Tea Helenelund-Suominen.
latinaksi (Ateenalaisten laulun säve-
joittaja itse luki sen suomeksi. Suo-

SEPPEL = KIERTOTÄHDELLE (Teppeli Samoojalle)
85-vuotiaalle

30. Toukokuussa Herran vuonna 1975
(Suomennos)

Aamun ruskoon synnyit, Suomipa vei, asetuithan	Elamanvaiheet
Turkuun. Kirjoitit lehtiä, näyttämöjä.	tähän asti
Inkerin poikana mielesi muistaa syntymäheimos	Inkerin heimo
ainlan armaisen, toimelias puhemies.	
Laajaan viisipä yhdeksättä jo vuotta samoillut	Ika
täällä sä. Siitäpä on mainehikas nimi myos.	Samooja
Taimen ensimmaisen heimoa Suomisen ammoin	Taimi
poimit. Vanhin oot meistä ja myös parahin.	
Teppopa Turkuun kirjastoon tuli johtelijaksi:	Teppo
syystäpä neuvoksen seppele päässäsi on.	Kirjastoneuvos
Voisiko ken luetella, sä maisteri, toimesi kaikki:	Koulu
oiva opettaja oot, mies, isä lempivä myös.	Perhe
Huippus iarkastain elämän asiat vähät häipyy:	Viisaus
metsät näät, ei puut häiritä voi näkymääs.	
Paljon käynyt, paljon nähnyt tyytyvi viisas:	Katsomo
mailmaa huononevaa katsoa kannata ei.	
Ystävä vanhin, juhlia syytä sun on kera meidän:	Onnentoivotus
pitkään onnekas oo: siit' iloaa sukukin!	

Saima, Yrjö, Dorothea, Eero, Rakel, Arvo.

VILHO MUSTONEN:

Herra kokoaa kansansa

Jes. 54: 7—10

Puhe juhlaseuroissa Mölndalissa juhannuspäivänä 21. 6. 1975

Hyvät ystävät. Ajattelin lukea näissä juhlaseuroissa Johannes Kastajan päivän V.T:n saarnatekstistä, joka on profeetta Jesajan kirjan 54: 7—10 ja sanat kuuluvat seuraavasti: »Vähäksi silmänräpäykseksi ...» Kun kodissani luin tämän juhannuspäivän saarnatekstin, ajattelin, että Israelin ja Inkerin kansoilla on melkoisesti yhtäläisyyksiä elämänvaiheissa, joita aina ei tule ajatelleeksi.

Herra Jumala oli istuttanut hengellisen istutuksen eli viinitarhan niin Israelin kuin Inkerin maahankin ja oli tehnyt niissä voimaperäistä työtään satoja vuosia. Työ Herran viinitarhassa ei aina saanut rauhassa edistyä, koska sekä sisäiset että ulkonaiset vihollliset olivat usein estämässä Herran tekoja. Ja Jumalan täytyi kasvattaa ja ohjata kansaansa, jotta se olisi pysynyt Herran omana ja tunnustanut Jumalan isäkseen. Sillä Herra rakastaa kansaansa ja haluaa aina sen parasta.

Kun luemme Israelin kansan historiaa, niin Herra oli varoittamalla varoittanut kansaansa epäjumalanpalveluksesta ja kaikenlaisesta synnistä ja sanonut: »Jos minut hylkäätte ja palvelette vieraita jumalia ja teette syntiä, niin teidän käy huonosti.» Jos kansa oli kuuliainen Taivaallisen Isän tahdolle ja noudatti sitä, niin siitä oli aina hyötyä ja siunausta. Mutta jos se oli uppiniskainen ja rikkoi Jumalaansa vastaan, siitä oli yleensä seurauksena tuhoa, tuskaa ja onnettomuutta, koko kansalle.

Niinpä Herra joutui jo V.T:n aikana rankaisemaan omaisuuskansaansa mm. siten, että antoi sen useita kertoja vieraiden kansojen alaisuuteen. Varmaan kaikki muistamme, miten Israelin kansa karkoitettiin Egyptin, Assyrian ja Baabelin orjuuteen. Ja miten se siellä, vieraalla maalla muisti Jumalansa, tunnusti syntinsa ja pääsi topulta takaisin omaan maahansa.

Ja kun valittu kansa kansana V.T:n ja U.T:n taitekohdassa hylkäsi Messiaansa, Jumala vihastui siihen niin perinjuurin, että karkoitti sen omasta maastaan vieraitten kansojen keskuuteen kahdeksi vuosituhanneksi, niin että se vasta meidän päivinämme väkevänä Jumalan merkkinä kokoaa itseään Luvattuun maahan takaisin.

Kuten jo mainitsin, Inkerin kansan vaiheissa on samanlaisia piirteitä kuin Jumalan Valitulla kansalla, Israelilla. Sekin joutui elämään satoja vuosia vieraitten kansojen alaisuudessa Idän- ja Lännen kirkon raja-alueella.

Kaikesta huolimatta kansalle oli hyötyä ja siunausta, jos se noudatti Jumalan tahtoa ja karttoi syntiä. Mutta jos se eli synnissä ja oli tottelematon Taivaalliselle Isalleen, niin Herra rankaisi sitä esim. sodalla, rutolla, nälällä tai jollain muulla tavalla. Sillä ketä Herra rakastaa, sitä han myös

Kodin ja koulun yhteistyö kasvatuksessa

Ystäväni, opettaja A. Salefors, joutui kerran kasvattamaan hyvin vallatonta kuudetta luokkaa. Harmikseen hän totesi, ettei pojista yksikään vielä osannut kertomataulua. Ystäväni kutsui oppilaiden vanhemmat kokoukseen ja pyysi vanhempia avukseen, opettamaan pojille kertomataulua ja Isä meidän -rukousta. Suureksi ilokseen hän totesi, että oppilaiden vanhemmat asettuivat tukemaan opettajaa.

Sen jälkeen pahasti ruohottunut opetustyö pääsi jälleen raiteilleen.

A. H.

---

kuriltaa ja hän ruoskii jokaista lastaan, jonka hän ottaa omakseen.

Lopulta Inkerin kansan kävi samalla tavoin kuin Israelin kansan. Se joutui jättämään isänmaansa ja se hajoteltiin eri tahoille muitten kansojen keskuuteen.

Nyt me elämme parhaillaan tätä hajaannuksen kautta. Meitä on Ruotsissa, Suomessa, Virossa, Karjalassa, Amerikassa, Australiassa ja Venäjällä jne., emmekä tiedä, pääsemmekö enää koskaan kauniiseen ja rakkaaseen Inkeriin Jumala yksin sen tietää.

Monet ovat tälta osin jo kaiken toivon heittäneet. He eivät jaksa enää uskoa koko Inkeriin. Mutta vaikka emme enää koskaan saisi jalallammekaan astua Inkerin kamaralle, meillä on kuitenkin perintönä inkeriläisyys, jota ei kukaan voi meiltä riistää ja jonka aina voimme kuljettaa muassamme. Toisin sanoen: ahkeruus, rehellisyys, iloisuus, vaatimattomuus ja kodin perintönä luja luottamus Jumalan sanaan ja hänen johdatukseensa kaikissa elämämme vaiheissa. Jos siis Jumala on meidän puolellamme, niin kuka voi olla meitä vastaan. Hän, joka ei säästänyt ainokaista Poikaansakaan, vaan antoi hänet uhriksi meidän edestämme, että me pelastuisimme tästä pahasta maailmanajasta oikeaan ja lopulliseen isänmaahan Taivaan Kotiin.

Vaikka Herra tiekin ylitsevuotavassa vihassaan peittänyt meiltä kasvonsa silmänräpäykseksi, kuten kerran Israelilta, hän lupaa kuitenkin meitä armahtaa, jos me nöyrrymme hänen väkevän kätensä alle, tunnustamme syntimme ja rikkomuksemme ja teemme parannuksen. Sekä uskomme syntimme anteeksi hänen Poikansa nimessä ja kalliissa sovintoveressä.

Sillä vuoret vaistykööt ja kukkulat horjukoot, mutta minun armoni ei vaisty, sanoo Herra, sinun armahtajasi, sillä hän muistaa, minkä kaltaista tekoa me olemme.

Katri Laitinen

80-VUOTIAS

Elokuun 17 p:nä täytti 80 vuotta Katri Laitinen. Hän on syntynyt Lempaalan seurakunnassa, Inkerinmaalla. Avioliiton hän solmi Matti Laitisen kanssa 1916 ja he elivät onnellisina 53 vuotta Aviomiehensä kuoleman jälkeen hän on elänyt Ruotsissa yksinäistä elämää jo 6 vuotta, ollen henkisesti ja ruumiillisesti hyvässä kunnossa.

Hänen runojaan ja muistelmiaan olemme saaneet lukea Inkerin lehdistä nimimerkillä »Lempaalainen».

80-v. syntymäpäiväänsä hän on matkustanut viettämään Kanadaan tyttärensä luokse.

Toivotamme onnea ja terveyttä päivän sankarille!

Helsinki 12. 7. 75 Käpylän Raviradan urheilukentällä. Takana seisomassa Lehtisten innokas urheiluperhe. Vas. Lauri Lehtinen, Helmi ja Pentti Lehtinen, Brita Lehtinen ja Pentti Lehtinen juniori. Kuvasta puuttuu Tapio Lehtinen. Lehtiset ovat myös kyykän harrastajia. Helsingin Myllypurossa heillä on ollut asuntonsa läheisyydessä myös kyykkäkenttä, jossa menneinä kesinä on pelattu ahkerasti ja osallistuttu joukkueella kesäjuhlillemme. Edessä istumassa kilpailujen ajanottajat ja tuomarit, vas. Seppo Kekki ja Eino Karkkäinen. Valok. O. Toivokainen.

Kesäjuhliemme

HELSINK

— Aurinkoinen sää suosi kilpailujamme, jotka pidettiin Käpylän Raviradan urheilukentällä. Valitettavasti kilpailupaikka ohjelmineen oli jäänyt kommelluksen johdosta pois kesäkuun Viestistä. Tämä vähensi osanottajia, ja osa palkinnoista jäi jakamatta. Varsinkin kaikki tyttöjen sarjat olivat vajaalukuisia jaettavina olevien palkintojen suhteen.

— Eniten oli osanottajia yleisessä 3-ottelussa. Tasollisesti sen kuulantyöntö oli paras. Yleisen sarjan parhaaksi tuli Lauri Lehtinen.

— Nappuloiden, niin tyttöjen kuin poikienkin juoksut olivat värikkäitä. Jo lähtöviivalla kaikkien käyttäytymisessä ja asennoitumisessa havaitsi todellista innostumista ja yrityshalua kilpailuun. Eikä kenelläkään ollut matkan varrella aikaa ja varaa vilkuilla sivuilleen. Vahinko oli, että Petri ja Ari Kopponen myöhästyivät varsinaisista kilpailueristään ja joutuivat juoksemaan matkan muiden jälkeen. Lisäksi Ari kompastui ja kaatui kohta lähdön jälkeen jääden kauaksi kesän parhaasta tuloksestaan.

Helsinki 12. 7. 75. Naisten kyykkä on leviämässä maassamme. Naisten kyykässä kyykkänellät ja -asetelmat ovat samat kuin miestenkin petissä. Naiset saavat kuitenkin aloittaa petinsä 10 metristä ja lyödä avauksen jälkeen kyykkiä pois ruudukosta 8 metrin etäisyydeltä miesten vastaavien lukemien ollessa 15 m ja 10 m. Kuvassamme lyömässä Helsingin voittoisan naisjoukkueen jäsen

urheilukilpailut

12. 7. 75

— Inkeriläisjuhliemme naisten kyykkä on saanut kiertopalkinnon, josta tänä vuonna oli kilpailemassa kaksi naiskyykkäjoukkuetta. Voiton vei Helsinki, toiseksi sijoittui Turku.

— Juhliemme miesten kyykässä on kilpailtavana kaksi kiertopalkintoa Inkerilaisten mitatien lisäksi. Toisen kiertopalkinnon alati kiertäväksi on tahjoittanut Väinö Pietari Kekki (Väinö Pietarin pokaali) kyykkäotteluun Inkeriläiset — Karjalaiset, toisen turkulainen liike Kesto Puku Oy. Kesto Puku Oy:n pokaalin saa omakseen se pokaalin säännöissä mainittu joukkue, joka ensimmäisenä saa siihen sen sääntöjen mukaan kolme kiinnitystä.

— Miesten kyykässä oli mukana kuusi joukkuetta. Pelit vietiin läpi järjestelmällä jokainen jokaista vastaan. Tämä antaa parhaimman ja oikeudenmukaisimman lopputuloksen, vaikka on toisaalta aikaa viepää. Yleensä kyykän joukkuepelit kestävät kauan. Petistä kiinnostumattomalle ne saattavat tuntua pitkäveteisiltä ja tarteahkoittakin. Vain harvat katselijat itse petaajia lukuunottamatta jaksavat seurata kyyk-

käturneita alusta loppuun. Näin tapahtui nytkin. Kyykkä sinänsä on valhe- ja tilannerikas peli.

Tulokset:

Naisten 60 m:

1. Brita Lehtinen 9,6
2. Helmi Lehtinen t3,0
3. Anneti Korkkinen t3,0

Tyttöjen alle t4 v. 60 m:

t. Jaana Toivokainen tt,0

Tyttöjen alle t2 v. 60 m:

t. Anna Korkka tt,2

Tyttöjen alle t0 v. 60 m:

t. Kirsti Korkka t0,9
2. Tiina Kärkkäinen t3,t

Tyttöjen alle 6 v. 60 m:

t. Eila Korkka t3,0
2. Arja Tokko t5,7

Yleinen t00 m:

t. Lauri Lehtlnen t3,2
2. Tapio Lehtinen t3,3
3. Valdemar Karkkäinen t3,4
4. Olavl Tokko t3,5
5. Jouni Kekki t3,6
6. Tolvo Toivokalnen t3,7
7. Heikki Rautajoki 14,6

Yleinen 600 m:

t. Laurl Lehtlnen 2.46,6
2. Olavl Tokko 2.47,0
3. Heikkl Rautajoki 2.56,9

Yleinen 3-ottelu (t00 m, kuula, pituus):

1. Lauri Lehtinen .... t037 p
2. Tapio Lehtınen .... 999 p
3. Vald. Kärkkälnen .... 977 p
4. Olavl Tokko .... 697 p
5. Heikki Rautajoki .... 796 p
6. Jouni Kekki .... 573 p
7. Toivo Toivokainen .... 536 p

Poikien alle t4 v. t00 m:

1. Pentti Lehtlnen t4,0

Polklen alle 12 v. 60 m:

1. Katevi Prähky t0,6
2. Thomas Lundqvlst tt,0
3. Ralmo Lamberg tt,2
4. Arl Kopponen tt,9

Poiklen alle 10 v. 60 m:

t. Rickhard Lundqvlst t0,4
2. Esa Toivokainen .... tt,t
3. Ari Hyytiäinen tt,2
4. Petri Kopponen tt,3
5. Jukka Jouslmo tt,4

Poiklen alle 6 v. 60 m:

t. Marko Toivokainen tt,2
2. Ari Kärkkäinen t2,t
3. Ari Tokko t2,t

Naisten kyykkä:

t. Helsinkl
2. Turku.

Mlesten kyykkä:

Juhlaottetu tnkeriläiset—Karjalaiset:

t. Karjalaiset
2. tnkerllälset

Kyykkäturnee:

1. Turun Uusi Karjalaseura
2. Turun tnkeriläiset
3. Helslngin tnkeriläiset
4. Karjalan Sivlstysseura It
5. Karjalan Sivlstysseura I
6. Tikkurilan Karjalaiset.

Kyykkäterveisin

O. Toivokainen.

INKERILÄISTEN VIESTIN TUKEMISEKSI

on Ida Ahtl lähettänyt t0,—. Viestl kilttää tuesta.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Syyskuun kuukausitilaisuus 28. 9. 75 Inkerikodissa Karjatalossa klo 14.00.

Lokakuun kuukausitilaisuus 26. 10. 75. Paikka ja aika sama.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Osastomme järjestää seuraavat tilaisuudet:
5. 10., 9. 11. ja 7. 12. sekä vuosikokous 18. 1. Kaikki tilaisuudet alkavat klo 14 ja pidetaan ne Kalevan kirkon huoneessa n:o 9.

Johtokunta.

TURUN PAIKALLISOSASTO

Turun inkeriläisten **mikkelinpäiväjuhla** Karjalaisten talossa Itäpellontie 2 **Mikkelisunnuntaina** 5. 10. 75, alkaen klo 14.00
TERVETULOA.

HYVÄT LUKIJAMME

Muistattehan taas syksyn tullen penkoa pöytälaatikkonne ja muistinne lokeroita. Sinne on varmaan ajan mittaan kasaantunut mielenkiintoista julkaistavaa aineistoa. Älkaa antako sen jäädä unohduksiin, vaan tallentakaa esim. Viestimme palstoille. Oikein hyvää syksyä!

Toimitus

OIKAISUJA

Pahoittelemme painovirheitä, jotka sivulla 5 ja 13 ovat muuttaneet nimiä ja tehneet Sanni Kössista Sanni Kässin ja ahkerasla avustajastamme Katri Luippusesta Katri Luipposen.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Saini Laurikkala
Rnvasii S. J. Lanrikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, valiini runni 10,—

Heili Suominen
Mooses Pniron elämäkerta 3,50

A Metiäinen
Inkerin Ev.Lnt. kirkon 350 v. muisto-julkaisu 20,—

Äänilevyjä
Inkeriknoro
Nouse Inkeri ym. 7,30
Lauri Saniin
Mnrrejuliuja 7,30

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaskunnita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin posiimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—

Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilala. Hinla 12,—.

Hinnal kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääaslamiehei:

Rnotsissa Armas Paakkonen
Snomessa Hannn Vironmäki
osoilleel sivulla 2.

Inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975 Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 10 lokakuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Koivikkotie 6, 01620 Vantaa 62 Päätoimittaja: Matti Vironmäki, puh. 631 285 Vt. toimitussihteeri: Anja Luoma, puh. 892 460
KONTTORI:	Inkerikoti, Karjalatalo, Käpylänkuja 1, 00610 Helsinki 61 Puh. 793 796 Auki maanantaisin klo 17—19
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Inkerikoti
TILAUSMAKSUT:	Konttorin osoitteella postisiirtotilille 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 12,— vrk. kotimaassa, Ruotsissa 15 kr
ILMOITUSHINNAT:	1/1 sivu mk 200,— 1/2 » » 120,— 1/4 » » 70,— Kuolinilmoitukset 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ilmoituksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS. Puh. 033/101 850 Postisiirtotili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 668 Postisiirtotili n:o 416608-9

Lehti ilmestyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO:

Kuvassa olevat henkilöt, jotka osallistuivat aktiivisesti inkeriläisten siirtotoimintaan, kokoontuivat Helsingissä syksyllä 1963 muistelemaan 20 vuotta sitten tapahtunutta vaikeaa toimintaansa pelastaakseen Inkerin heimon rippeet varmalta kuolemalta ja sodan jaloista saksalaisten miehittamästa Inkeristä.

Kuvassa istumassa vasemmalla: rouva Inkeri Brotherus, pääjohtaja Erkki Tuuli, rouva Kaarina Helanen, professori Pentti Kaitera, akateemikko Martti Haavio ja insinööri Jukka Savolainen. Seisomassa vasemmalta: toimitusjohtaja Väinö Kekki, laamanni Harry Brotherus, tohtori Sulo Haltsonen, rouva Maire Harjanne, agronomi Lea Lumme, opettaja Antti Rytkonen, opettaja Herman Raski, rouva Rytkönen, agronomi Lyyli Ryynanen, maisteri Yrjo Lehto, kapteeni Juho Tirranen, herra Nurmi, kapteeni Kalle Kailera, rouva Margareetta Nurmi, terveystarkastaja Anni Tukia, maisteri Helja Hovi, maisteri Maria Virolainen, opettaja Santra Yllö, tohtori Heimi Saikkonen, toimistovirkailija Sylvi Heino (Apponen), maisteri Helvi Herttua (Lehto), tohtori Leo Yllö, rouva Kaisu Kekki ja johtaja Antti Kekki.

Pääjohtaja ERKKI TUULI:

Inkeriläisyyden vaalimisesta ja säilyttämisestä

Puhe inkeriläisten kesäjuhlassa Helsingissä Karjalatalossa 13. 7. 1975

Saatuani kevättalvella t943 määräyksen Väestönsiirtoasialn Keskustoimistoon lnkerilälsten slirtotehtäviin, en todetlakaan tlennyt, mlnkälalsen kansan tai kansanosan sllrtämisesla sitloln oti kysymys. Ylioppilasaikalsen heimoaatteen innoittamana olin tehtävään valmis, kun kyseessä oll suomalaisen helmon pelastamlnen sodan tuhol)ta Lenlngradln rlntamalla. Tiesin vain, että suurl osa inkerllälslstä oli Leningradin saartorenkaan slsäpuolella, saartorenkaan ulkopuollsista n. 60 000 lnkeriläisestä tähes kaikkl työkuntoiset oli otettu asepalvetukseen tai työpalveluun. Sotatoimialueella oteva väestö kärsl nalkää, ja tuhansiin nousevat joukot, lählnnä nalsla ja lapsia, oll sijoitettu lelreihln Vtroon.

Suurln piirtein vain tämän tiesın lnkerilälslstä ottaessani tehtävän vastaan, sekä sen, että inkerllälsten silrrosta oli päästy saksataisten kanssa soplmukseen.

tnkerin heimon alkaisemmista kohtatoista en tlennyt, kuten ei sen aikainen nuoriso yleensäkään Neuvostolilton alueella asuvista suomensukulslsta heimoista, juuri paljon muuta, vaikka luokkatoverinani kolmen vuoden ajan oll istunut lnkeriläisten johtomlehiln nyt kuuluva rovasti Matti Vironmäkl.

En todellakaan silloin tiennyt, vaikka paljon opınkin lnkeriläisistä ja heldän kohtalolstaan siirtovaiheen aikana, että tuolla kansalla, heimolla olt monivuosisalaiset perinteet Inkeriksi kutsututla alueella. Se oli syntynyt ja koostunut suomensukuisista kansanheimoista Venäjallä ja kai pääosin Suomesta sıirtyneestä väestostä. Se oll vuosisatojen aikana kuulunut vuoronperään Venäjään ja Ruotsiın ja ollut lähes koko olemassaolonsa ajan lännen ja idän taistelutantereena. Sotlen johdosta Inkerın kansa oli moniaita kertoja joutunut siirtymaän asumasijoiltaan ja ollut maaorjuudessakin.. tnkerın kansa on pakanuuden jalkeen väliin kuulunut kreikkalaıskatoliseen uskoon, väliin luterilaiseen ja ollut joskus jakautuneena niin, että heimoveljet uskon merkeissä ovat kayneet sotaa vastakkaisılla rintamitla.

Mitä mielenkiintoisinta on ollut tutustua inkerllälsten vapaustaisteluihin bolševikkeja vastaan, itsenäisyyspyrkimyksiin tai aınakin kultturetlisen autonomian saavuttamiseen vuosien t9t7—20 aikaisten Euroopan olojen muokkautumlsen aikoihin, seurata niitä jännlttaviä kohtaloita ja tapahtumla, joıhin eräät viela joukossamme elävät osallistuıvat, sekä vetää johtopaätoksiä, että samoin periaattein, ltsenäisen heimon säilyttämlsen merkeissä inkeriläiset ovat taistelunsa käyneet aikaisempinakin vuosisatoina, koska kansa oli nuo vuosisadat yhtenäisenä säilynyt ja lisääntynytkln.

Mieleeni jäi kysymys: onko millaän kan-

salla ja heimolla ollut raskaampaa, valheikkaampaa ja tuhoisampaa kohtaloa kuin tnkern kansalla on ollut? Jos tuon olisin tiennyt, olisin suorittanut työni inkerlläisten siirron aikana vieläkin suuremmalla kunnloituksella ja rakkaudella inkeriläisiä kohtaan.

Sen vuoksi kunkin sukupolven velvolllsuutena, ell se sitten itsenälsenä kansana, toisen vallan alalsuudessa, hajalle lyötynä tal siirlolalsuudessa, on huolehtia siltä, että seuraava sukupolvi on tietoinen kansansa valheista ja kohtaloista. tnkerin historia on erinomainen osoitus tästä huolehtimisesta. Siitä saa lähes kaikki tledot Inkerin kohtalolsta, jos vain jollakin riittää tarmoa ja sisua tuohon laajaan tnkerin historiaan perehtymiseen tänä niin moninaislen viettelysten ja vıihteiden aikana. Tänä kehityksen ja kilhkeän etämanrytmin aikana.

Siksi tätlaisiin heimon kesäjuhlün olisi välttämättä saatava ohjelmanumero, jossa esitelmän, historialllsen kulkueen, näytelmän tai näytelyn muodossa kuvattaisiin lyhyehkö osa tnkerin historiaa tai kulttuuria ja tnkerin maata. Silloln sulattaisimme näkemämme tai kuulemamme ja voisimme eläytyä mukaan. Kuulin karjalalsten suurjuhllen jälkeen ulkopuolisten lausuvan, etta niln komeaa kuin 7000 karjalaisen marssi lippuineen olikin, niin odotettiin myös historiallista kulkuetta, pelimannlsolttajia ja kansantanhuajia karjalalsuuden symbollna.

Joka tapauksessa lnkeriläisten kohlalon ratkaisevissa vaiheissa yli 30 vuotta sitten mukana olleena, kun tnkerln kansan jäljellä olevat rippeet, joista yli 60 tuhatta siirrettiin Suomeen ja suurin osa sitten 1945 palautettiin Venäjälle, eri puolille tuota suurta maata, tulee kuln pakosta asettaneeksi itselleen kysymyksen, olivatko nuo tapahtumat, sodan aiheuttamat, mutta myös rauhanajan seuraamukset sellaisia ja niin tehokkaita, että ne lopullisesti hajottivat ja pirstoivat tnkerin kansan nlln hajalleen ja plenlin osiin, ettei enää ole mitään mahdollisuuksia koota inkeriläisiä yhtenäiseksi kansaksl ja yhtenäisetle alueelle. Ja jos paikka, vaikkapa entinen Inkeri, vapaamielisten ajatusten voittaessa kalkkialla yhä enemmän alaa, löytyisikin niin tuo sodanaikainen hajoltus ja rauhan aikainen sulautuminen sijoltuskansoihin on vaikuttanut, että tuskin nykyisestä sukupolvesta on enää tnkerln kansan uudelleen kokoojaksi.

Jollekin yhtenäiselle alueelle, jonne runsalmmln on palannut inkeriläisiä, voisi luonnollisesti kasvaa uusl tnkerin kansa, mutta se vaatisi kaikkialla muualla olevien ja toimivien lnkeriläisten voimakasta tukea suomalaisen kansallisuuden ja kielen sekä suomalais-inkeriläisten kultluurin säilyttämlseksl.

Viime sodan ja sen jälkeiset tapahtumat merkitslvät ltmeisesti tnkerin kansan lopullista hajoamista. Se ei kuitenkaan merkttse sita, etteikö inkeriläisten, sljaitsivatpa he missa maassa tal kuinka suurena tai pienena ryhmänä tahansa, tulisl pyrkiä kansallisuutensa, suomalaisuutensa ja kulttuurinsa säilyttämiseen.

Solien jälkeen kaikkialla vallınnut voimakas vähemmislökansallisuuksien sutattamisprosessi suurempiin, volmakkaampiin ja sodan voittajiin on laantunut ja kääntynyt jopa kansallisuuksien, pientenkin, säilyttämispyrkimykseksl. Siitä on konkreettlslmpana todistuksena alusmaajärjestelmien toputlinen hajoaminen ja yhä uusien ja uusien, pientenkin, kansojen itsenäistymlnen. ETYK:ssakin päästancen sopimukseen periaattelsta, jotka edistaısıvat vähemmistökansallisuukslen asemaa. Pienten kansojen merkitys kansainvälisissä järjestöissä on voimakkaasti kasvanut, ja taloudetllsten liittymien kehitys ja laajentumlnen, jolloln suurten kansojen vaikutus ollsl kasvanut, on kohdannut valkeuksia. Plenten kansojen mielipide kansainvälisissä konferensseissakin merkitsee yhä enemmän ja enemmän. Onpa YK:ssakln erillisillä heimoilla ja vapausjärjestöillä mahdollisuus esiintya, puhumattakaan slttä, että kansainvälisessä kulttuurielämässä heimokulttuuria viedään ulos, kuuluipa se mihin valtioon, maanosaan lai valtiomuotoon tahansa.

Myös kotimaamme mlelıpileissä on tapahtunut muutosta, uudelleen asennoitumlsta. Jos muistamme, niin sodan jälkeen radikaaleiltemme ja nuorisollemme el kelvannut mikään kansalllnen, kotimainen. Mlkään, mille vanhempi polvl pani arvoa ja milte se oli kehityksensä rakentanut. Haettiin ulkoa uudet aatteet, uudet tavat, uusl musiikki ja uusl kulttuurikin. Aatteet haettlln pääosln ldästä ja radlkaali kulttuuri, nimenomaan

sen huonommat piirteet, omaksuttiin lännestä, lähinnä USA:sta saakka, kunnes koko iantisen maailman ulospäin näkyvä ja kuuluva kulttuuri oli yhlenäiskansainvälistä ulkokohtaista samanlaisuutta, rockia, olipa se sitten musiikkia tai maalaustaidetta tai muuta kutttuuria.

Tällainen yhtenäinen kansainvallsyys ei alkaa myoten tyydyttänyt ketään, ei sen innokkaimpia ajajia ja suosijoitakaan, kun se ei tuottanut eikä antanut mitään uutta, vain huumaa ja humua, harhaa ja sekavia ajatuksia, ja niinpä kansalnvälisessä näyttelyssä kansailiselta pohjalta syntyneet luomukset voittivat suurimmat palkinnot. Tässä pari viikkoa sitten tetevisiossa eräät kansainvälisesti tunnetut suomalaiset taitellijat korostivatkin voimakkaasti, että vain kansattiseita pohjaita lähteneella taileeita on jotain annettavaa myös kansainvälisyydette, toisllie maille ja kansolle ja että tärkeimpänä inspiraationa ja luovan taiteen sisältönä olivat kansaiiiseita pohjalta ja kotimaasta, omasta isänmaasta lähteneet aiheet.

Kansan musiikki on voimakkaasti saamassa sijaa musiikkielämässämme ja kansanomainen perinteellinen taide ja tavat ovat yhä enemmän tulossa suosioon. Tämä slksi, että suomalaisla makua, mieltä ja sielua tyydytlää tietenkin enilen seliainen, joka on säilynyt ja kehlttynyt sen omasia elinympäristostä. Ja sama koskee myös muita kansoja: sekä kansalitnen kulttuuri että näkemys on yleensä kaikkiaila voimistumassa. Ja korostan vielä, etlä siten, omalta kansalliselta pohjalta syntyneenä, se myös eniten voi antaa kansainväliselle yhteistyölle ja palvella rauhan asiaa.

Volmme olla kiitollisia niille, jotka yleisen mielipiteen ja erikoisesti yleisradion vihasta ja painostuksesta huolimatta ovat jaksaneet korostaa kansallisten perinteiden, tapojen ja tottumusten, kansallisen hlstorian merkitystä kaiken kehityksemme ja hyvinvointimme perustana.

Erityisen suuren merkityksen tässä asettaisin karjalaisen heimon tyolle karjalaisuuden ja kansallisten perinteiden ja kulttuurin säilyttämisessä, siiä niinkuln kansainvälinen kulttuuri tarvitsee laajentuakseen ja syventyäkseen kansallisia kulttuureja, ntiden anieja, niin kansallinen kulttuuri tarvitsee heimokulttuurien ja perinteiden säilymistä.

Tässä mielessä näen inkeriläisyyden vaalimisenkin suuren merkityksen. Katsoisin sen kuuluvan kulttuurikansan ja sen kaikkien kansalaisten velvollisuuksiin, minkälaiset mahdollisuudet tuolla kansalla kansatlisuutensa ja kulttuurinsa harjoittamiseen sitten ovatkin Olivatpa inkeriläisyyden vaaltmisen muut iavoitteet mitkä hyvänsä, tulisi inkeriläisen kansallisuuden ja yhtenäisyyden säilyttämisen ja Inkerin historlan ja kulttuurin vaalimisen kuutua niihin ehdottomiin velvoitteisiin, joita kunkin kansakunnan kansalaisille kuuluu. Velvoitteena omaa kansaansa ja heimoaan kohtaan, mutta velvoitteena myös koko maailmaa kohtaan, siiä kehittämällä omaa kansatlista kulttuuriamme me annamme parhaan panoksemme koko maailman kehittämisessä.

Inkeriläisten järjestotoiminta ja kulttuurityö maassamme on sen vuoksi mitä tärkeintä. Tällaisten yhteisten kesäjuhtien järjestäminen yhteenkuuluvaisuushengen luomisessa on mitä otollisinta, kun juhlat sävytetään inkeriläisten kansallispuvuilla, mahdollisilta kyläkokouksilta, muista maista tulleiden inkeriläisten ohjelmatla ja perinteellisillä inkeriläisillä tavoilla ja juhlamenoilla. Tiedän, että kaiken tuollaisen järjestäminen ja vaaliminen vaatii työtä ja ponnistuksia, mutta kysyn vielä, eikö nyt olisi jo aika lähemmän yhteyden ottamiseen niihin alueisiin itäisen naapurimme alueeila, jossa inkeriläisiä suurempina ryhminä asuu. Vuoron perään tapahtuvina taulu-, musiikki- ja kulttuurijuhlina ja vierailuina, kuten musiikki- ja kulttuurivaihtoa niin moneila muulla sektorilla on jo olemassa. Vain muilta Inkerin kansan osilta saaduilla inkeriläiskansallisilla perinteillä voidaan luoda kokonaisinkeriläinen perinne ja kulttuuri, joka sitten on vaalimisen ja kehittämisen arvoinen. Ruotsiin tahtoisin lähettää terveisiä, että inkeriläiskulttuurin säilymisen ja sen ymmartämisenkin edellytyksenä on, että suomen kieli säilyisi inkeriläisväestön piirissä. Muuten kosketteleman! sulaulumisprosessi hävittää inkeriläiset ja Inkeriläisyyden tyystin Ruotsista jo aivan lähivuosikymmenien aikana.

Mikko Korpelaisen muistolle

Turussa poistui ikuisuuteen 1. 3. 1975 Mikko Korpelainen. Hän oli syntynyt Venjoella, Vanhanmyllyn kytässä 24. 9. 1892. Mikko Korpelainen siunattiin haudan lepoon Kuusision kirkossa 8. 3. 1975 lukuisan omaisten ja ystävien joukon saattamana. Ruumiinsiunauksen toimitti pastori Heikki Suominen puhuen tähtiökohtanaan Joh. 11: 25—26 muistaen hiljaisuudestaan tunnettua vainajaa, joka vielä vanhuuden päivinään virsikannella soitellen ja virsiä veisaten. Käytyään nuoruudessaan Haapakankaan Kristillisen Kansanopiston hän siirtyi Suomeen ja sen jälkeen Viroon, jossa palveli Länsi-Inkerin rykmentissä. Sodan jälkeen ohjasi kohtalo hänet takaisin Suomeen ja Turkuun, jossa hän asui aina tähtiohetkeensä asti.

Mikko Korpelainen oli aatteellinen Inkerin mies, joskin ikä ja pitkäaikainen sairaus estivät häntä ottamasta osaa heimotoimintaan viimeisinä elinvuosinaan. Hän kuului jo noin vuonna 1932 kirjastoneuvos T. Samoojan johdolla perusteiun Inkerin Kerhon perustajajäseniin ja on mm. toiminut sen kassanhoitajana sekä ahkerasti avustanut »Kotimuistoja» nimisen kerholehden toimituksessa. Hän oli myös kerhon piirissä tunnettu herkkänä runoittjana.

Kerhoila oli myöskin urheituharrastuksia ja kaikkeli hiihtokilpaitui innostivat runothin kuten »Hankien halki» ja »Tuulien tanssia».

Mikko Korpelaista ovat kaipaamaan jääneet vaimo ja sukulaiset Suomessa, Ruotsissa ja vanhassa kotimaassa.

Muistoasi kunnioittaen
Suio Korpetainen.

Vain haja-ajatuksina olen edellä pystynyt esittämään niitä näkemyksiä tai ehkä oikeammin sanottuna tehtäviä, joita näen hajalleenkin tyydyllä Inkerin kansalla olevan. En usko, että Luojan tarkoitus on ollut, että se antaa Inkerin kansan kuolla ja sammua nyt rauhan ja kansojen ystävyyden aikana ja ehkä suuremman hyvinvoinnin seurauksena, kun se on pelastanut sen monien vuosisatojen aikana sodan, tulen, veren, nälän ja kärsimysten tuhoilla.

Näin kesän leppoisuuden aikanakin olen sälyttamassä teille, rakkaat Inkeriläiset, tehtäviä, velvoitteita ja ponnistuksia, mutta suotakoon se minulle anteeksi, kun se tapahtuu inhimillisen elämän ja kulttuurin, Inkerin kansan ja inkeriläisyyden säilyttämisen toivossa.

LAHJOITUS INKERILÄISTEN VIESTILLE

Olga Montonen, 5 Rkr. Viesti kiittää tahjoituksesta.

Esiseminaarikurssin johtajan, lehtori

Eero Hietakarin muistolle

Inkeritäisten kesäjuhlan aikana 12. päivä heinäkuuta 1975 saatettiin haudan lepoon suuri inkeritäisten ystävä ja hyväntekijä Eero Hietakari.

Hänet tuntee ja muistaa erikoisen hyvin pieni joukko inkeritäisiä opettajia, jotka valmistuivat opettajiksi Kajaanin ja Hämeenlinnan seminaareista vuosina 1945—1946.

Eero Hietakari sai tehtäväkseen toimia johtajana kurssilla, joka oli perustettu inkeritäisten opettajien uudelleen kouluttamiseksi. Kurssin osanottajat olivat kaikki pohjakoulutukseltaan hyvin erilaisia ja eritasoisia, myös eritaisista olosuhteista tulleita, sodan kärsimykset kokeneita, puutetta ja nälkää kärsineitä ihmisiä. Tämän joukon johtaminen oli kärsivällisyyttä, taitoa ja ymmärtämystä vaativa tehtävä. Pulmana kurssilaisilla olivat sekä henkilökohtaiset ongelmat että myöskin perheiden ja lasten toimeentulohuolet ja sijoitusongelmat. Kaikissa näissä asioissa käännyttiin Hietakarin puoleen.

Tässä tehtävässä tulee esiin Eero Hietakarin suuri persoonallisuus, hänen johtamistaitonsa, hänen inhimillisyytensä sekä kyky ymmärtää ja lohduttaa. Hän omasi suuren taidon kuunnella jokaisen huolia, auttaa, neuvoa ja ohjata parhaan kykynsä mukaan.

Kurssi toimi tahjavaroin. Taloudelliset vaikeudet olivat suuret. Tämän lisäksi oli epävarmaa myös kurssin sijoituspaikka. Sitä jouduttiin vaihtamaan kaksi kertaa. Monta kertaa kurssin kohdalla oli kysymys saammeko jatkaa. Kaikki nämä vaikeudet pystyi Hietakari ratkaisemaan omalla persoonallisella tavallaan. Hän pystyi antamaan luotevaisuuden toivoa, nostamaan mieliałamme silloinkin, kun se oli toivottomimmillaan. Ilman Hietakaria eivät kurssilaiset olisi valmistuneet.

Suurena apuna hänellä tässä tehtävässä oli hänen vaimonsa, aina ystävällinen ja auttavainen Sirkka Hietakari.

Tulemme aina muistamaan heitä molempia suurella kiitollisuudella ystävänämme ja auttajanamme.

Etsa Rautajoki.

Pyhäaamun Rauha

Pyhäaamun rauha, hiljaa huokuilee. Temppelihin Herran, kansa kiiruhtaa. Nykyään kyllä harvemmin isä, äiti lapset muassaan rientää Herran pyhää sanaa kuulemaan.

Niin, voi meitä, jotka olemme laiminlyöneet sen kauniin perinteen.

On juuri sunnuntaiaamu, on hiljaisuus ja rauha, ja niinpä tulivat nuo taulun sanat mieleeni ensimmäisenä.

On eletty 30 v. yhteistä taivalta, on siinä ollut tyyntä ja tuulta, myötä- ja vastamaata, mutta sunnuntait aina ovat olleet rauhallisia lepopäiviä. Appivanhempieni kirkkomatkat toivat sen oman pyhärauhan, vaikka itse lasten kanssa harvemmin kirkossa kävimme.

»Tule kanssani Herra, Jeesus,
tule siunaa päivän työ,
tule iltoin ja aamuin varhain
tule viereä kun joutuu yö». — —

E. R.

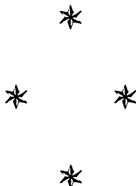
VANHA VALO

Harvinainen vanha kuva kertoo neljänkymmenenviiden vuoden takaa. Kuva on otettu Järvisaaren Mujankylän kadulla 1930. Kuvassa mukana on harvinainen henkilöhahmo, Jugoslavian nykyinen presidentti Josef Bros Tito. Hän oli silloin Leningradin puoluekoulussa lukemassa. Hänet oli lähetetty kuukaudeksi lomalle Mnjan kylään perustettuun paikkakunnan ensimmäiseen Kommuunaan nimeltään Uurtaja, ja näin hän sattui kyläläisten mukaan yhteiseen valokuvaan. Ylärivissä vasemmalla valkoinen lakki päässä on Josef Bros Tito, seuraavat ovat: Jooseppi Klemettilä, asuu nykyisin Turussa; Vihtori Savolainen, asuu Tallinnassa; Olto Klemettilä, Toksovan piirin kansakoulujen tarkastaja, kadonnut puhdistuksissa; Rudolf Begman, kansakoulun

:UVA KERTOO

opettaja, kuollut; Juhana Talikka, asuu Tallinnassa Alarivissä: Vihtori Hutteri, käyttänyt kirjailijanimeä Leo Helo, kuollut Karjalassa; hänen vaimonsa Kyllikki ja heidän pikku tyttönsä; heidän takanaan Hilja Savolainen, kansakoulun opettaja, asuu nykyään Tampereella; maanviljelijä Pietari Savolainen ja puhdistuksissa kadonnut Yrjö Savolainen sekä pikku poika Arnold ja vaimo Katri, asuvat Tallinnassa. Edessä nurmikolla Vihtori Savolainen, asuu Petroskoissa, ja Väinö Rompponen. Sivusta seuraamassa Juhana Romana ja Juhana Dravantti, molemmat kuolleet. Kaikki muut ovat Mujankyläläisiä, paitsi Jooseppi Klemettilä, Otto Klemettilä ja Juhana Talikka, jotka asuivat Järvisaaren Ihalaisten kylässä. — Kuvan lähetti J. Klemettilä.

Katri Suomalaisen muistolle

Heinäkuun 18 päivänä kuoli Örebro'ssa Kalri Suomalainen, hänel siunattiin viimeiseen lepoon 25 paivana heinakuuta Langbron seurakunnan kirkossa, Örebro'ssa. tso joukko omaisia ja yslävia oli läsnä tilalsuudessa. Siunauksen suoritti tunnettu inkerilaislen ysläva kirkkoherra Kunå Åberg. Kun seppeleet oll laskettu haudalle, lausul vainajan poika Alexander jäähyväissanat:

»Rakas äiti!

Pitkä tyopaivasi on paattynyt ja olet paassyt ikuiseen lepoon. Valkka saavutitkin korkean iän, niin meidan mieleslämme poistuit luotamme liian aikaisin. On vaikea käsittää, etta ahkerat kädet eivät enaä koskaan nouse suoritlelemaan niita monia askareita, jolhin ne olivat niin totluneet Niin kauan kun voimasi riittivät ollt ollut niin ahkera. El koskaan istunut joulilaana

Me lapset olemme Sinulle kiltoltisia kaikesta milä olet hyväksemme tehnyt Aina olet katsonut meidän parastamme. Et koskaan ajatellut itseäsi, vaan olel ollut uhrauluvainen, auttavainen, ymmärtaväinen ja ystavällinen. Sinulla oli vahva usko Jumalaan. Usko, jonka avulla jaksoit kestää kaikkl elämäsi kovimmatkin koeltelemuksel. thaillen muislan rohkeal sanasi vaikean sairaulesi aikana. Sanoit: »Kärsimysten kaulla voiltoon»! Uskosi ei koskaan horjunut, Sinä saavutit volton. Me lapsel, seka kaikki, jotka Sinul tunsivat, tulemme muislamaan Sinut kiitollisuudella.

Lepaä rauhassa, rakas äiti!»

Katri Suomalainen oli syntynyt Inkerissä, Venjoen Ronolän kylässä, t5 päivänä kesäkuuta t888. Hän oll kuollessaan 87 vuotias ja yksi vanhimpia Örebro'ssa asuvista inkeriläisistä.

Örebro'ssa hänet tunnettiin »Suomalaisen tatina» ja nuoremmat ollvat antaneet hänelte lisänimen »iloinen täti».

Korkeasta lastään huolimatta oll hän ahkerasti ottanut osaa kaikkiin inkeriläisten ilaisuuksiin, etupäässä kirkollisiin rientoihin, ei ainoastaan kotikaupungissaan Örebro'ssa, vaan matkusti mielellään myos muillekin paikkakunnille. Hän oll ahkera kirkossa kävijä sekä harras Jumalan sanan kuuntelija.

Hanen harrastuksensa sisalsivat etupäässa kolme K:ta. Kirjallisuus ja kukkaset sekä kasityot. Vaikka hän pitkan elamänsä varrella olikin saanut kärsia ja kokea paljon, sailytti hän sltti huumorinlajunsa koko elämänsä ajan. Lisanimi »tloinen täti» sopii hänelle mainiosti. Usko ja huumori ollvat hänelle se lääke, jonka avutla hän volttı elamänsä valkeudet.

Kiitollisuudella ja kaipauksella tulemme aina muistamaan Katri Suomalaista.

A. S.

Kurssimietelmiä

ISK oli suunnitellut viikon kestävän kurssileirin Boråsin Inkerin Kerhon mökille 21—27 p. heinäkuuta 1975. Kutsu oli lähetetty jo maaliskuussa jäsenseuroille ja monelle yksityiselle henkilölle. Inkeriläisten Viestissä oli ilmoitus ja samoin oli myös suullisesti ilmoitettu sekä Mölndalin että Helsingin juhlilla kurssista. Näin voi olettaa että jokainen toiminnasta kiinnostunut oli tietoinen asiasta. »Monet ovat kutsutut mutta harvat valitut.» Kurssille oli ilmoittautunut etukäteen johtajat mukaanlaskettuna 9 henkilöä. Kurssille saapui näistä 6 henkilöä, joista 4 on mukana toiminnassa. Hieman masentuneena täytyy todeta, että noin 5.000:sta inkeriläisestä on kokonaista 6 kiinnostunut tulevasta inkeriläisestä toiminnasta. Tässä yhteydessä heräävät kysymykset: Onko ISK oikealla asialla? Tarvitaanko yleensä järjestynyttä toimintaa inkeriläisten yhteydessä? Onko sopivaa, että inkeriläinen toiminta luovutetaan muutaman yksityisen henkilön yksityiseksi asiaksi? Mistä johtuu näin lievä mielenkiinto inkeriläisyyden hyväksi?

Asiasta toiseen. Millainen on inkeriläisten kiinnostus Inkeriläisten Seurakuntakotisäätiön tulevaisuuteen Ruotsissa? Mölndalin kesäjuhlilla oli järjestetty säätiön vuosikokous. Tähän tilaisuuteen tuli 5—6 henkilöä. Kokous jäi pitämättä mielenkiinnostuksen puutteen takia. Herää kysymys: Vastaako seurakuntakoti Boråsissa alunperäistä tarkoitusta? Mitä on tehtävä talon kanssa? Myydäänkö pois kokonaan?

Jos tekee mielesi vastata näihin kysymyksiin niin tartu kynään ja lähetä mielipiteesi Inkeriläisten Viestin toimitukselle. Toivomme asiasta mielipiteiden vaihtoa.

»Mukana ollut».

ISK:n vuosikokous Mölndalissa

ISK:n vuosikokous pidettiin Mölndalissa Fassbergskolanilla 20. kesäkuuta 1975 Läsnä kokouksen alkaessa n. 32 henkilöä.

ISK:n puhj. Alfred Saklantti avasi kokouksen ja toivotti läsnäolijat tervetulleiksi vuosikokoukseen.

Äänioikeutettuja eri paikkakunnilta olivat: Inkerin Kerho Borås: Juho Korpelainen, Emilia Pyykkonen, Wiktor Kainelainen, A. Jämsä, T. Jääskeläinen. Eskilstuna. Juho Kemppi, Vainö Kemppi. Gavle: Lennart Matikainen. Jönkoping: A. Saklantti, A. Kapanen. Råda: Viktor Tilkku, Antti Tervo. Västerås: Maria Toikka, Henrik Toikka. Örebro: Matti Randefell, Nikolai Rokka, Arvo Hynén.

Vuosikokouksen puheenjohtajaksi valittiin Alfred Saklantti ja sihteeriksi Juho Kemppi.

Pöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Arvo Hynén ja Viktor Suomalainen, jotka myös toimivat äänienlaskijoina.

Todettiin kokous lailliseksi ja päätösvaltaiseksi.

Puheenjohtaja luki kokouksen työjärjestyksen, joka hyväksyttiin sellaisenaan.

Hyväksyttiin johtokunnan laatima toimintakertomus kuluneelta toimintavuodelta.

Esitettiin tilinpäätös ja tilintarkastajien lausunto.

Kokouksen päätöksen mukaisesti myönnettiin tili- ja vastuuvapaus tilivelvollisille ja johtokunnalle tilintarkastajien lausunnon mukaisesti.

Hyväksyttiin johtokunnan esittämä toimintasuunnitelma, jossa mainittiin, että talvijuhlat jätetään pois ISK:n ohjelmasta. Talvijuhlan voi järjestää jokainen paikallisjärjestö mielensä mukaisesti. V. 1976 kesäjuhla jätettiin johtokunnan harkittavaksi. Tuloarvio 4550:— kr, menoarvio 4900:— kr.

Vuosimaksu päätettiin pitää entisellään eli 3 kr jäseneltä.

Varsinaisiksi jäseniksi johtokuntaan kolmeksi vuodeksi valittiin Alfred Saklantti, Viktor Suomalainen ja Nikolai Rokka.

jatkuu sivulle 13.

OPI RUKOILEMAAN!

Jo joitakin vuosia sitten, pyydettiin opettaja Leiniä Turusta juhlapuhujaksi Boråsin kesäjuhlaan.

Matkalla hän kuitenkin sairastui, niin että juhlapuhetta piti supistaa kaikkein tärkeimpään. Hän sanoi: »Äidit, isoäidit, opettakaa lapsillenne Isämeidän rukous suomeksi».

Tuon lyhyen puheen muistan niin kauan kuin elän!

Rukouksen tulee kuitenkin olla vilpitöntä sydämen asiaa Isän ja rukoilijan välisenä yhdyssiteenä, joten katson olevan viisainta antaa Matteuksen opettaa se sellaisena, jona Mestari itse sen hänelle opetti, sanoen: »Kun rukoilette, älkää olko niin kuin ulkokullatut; sillä he mielellään seisovat ja rukoilevat synagoogissa ja katujen kulmissa, että ihmiset heidät näkisivät.

Vaan sinä kun rukoilet, mene kammioosi ja sulje ovesi ja rukoile Isääsi, joka on salassa.

Kun rukoilette, niin älkää tyhjiä hokeko niinkuin pakanat, jotka luulevat, että heitä heidän monisanaisuutensa tähden kuullaan.

Älkää siis olko heidän kaltaisiaan, sillä teidän Isänne kyllä tietää mitä te tarvitsette, ennenkuin Häneltä anottekaan.» (Matteus 6: 5—8)

»Rukoilkaa te siis näin:

Isä meidän, jnka nlet taivaassa!
Pyhitetty nlkoon sinnn nimesi;
tnlknnn sinnn valtaknntasi;
tapahtnkoon sinnn tahtosi myös maan päällä niinknin taivaassa;
anna meille tänä päivänä meidän jnkapäiväinen leipämme;
ja anna meille meidän velkamme anteeksi,
niinknin mekin annamme anteeksi meidän velallisillemme;
äläkä saata meitä kiusaukseen;
vaan päästä meitä pahasta,
sillä sinnn on valtakunta ja voima ja knnnia iankaikkisesti. Amen.»

(Matteus 6: 9—13).

Onhan rukouksessa meillä yhteys Isään; siinä me saamme puhua ja kertoa Hänelle kaikki huolemme, sekä pyytää Hänen apuaan silloin kuin meidän oma apumme ei enää riitä, tahi emme pysty näitä elämän ristiriitoja ratkomaan. Hänen tahtonsa mukaisesti. Samalla saamme kiittää Häntä kaikesta siitä, mitä olemme osaksemme saaneet elämämme varrella.

Samalla saamme todeta: rukous ei ollut turhaa, kunhan meidän uskomme on ollut edes sinapin siemenen kokoisena, tuossa rukouksessa.

V. Raski, Örebro.

ISK:n vuosikokous...

jalkoa sivulta 11.

Varajäseniksi kolmeksi vuodeksi valillin Väinö Kemppi ja Mikko Silvaslin lilalle yhdeksi vuodeksi Marlla Pappinen.

Varsinaisiksi lillnlarkaslajiksi yhdeksi vuodeksi vaiillin Arvo Hynén ja Malli Randefell, varalilinlarkaslajiksi valilliin Toivo Jäaskeläinen ja Viklor Kainelainen.

ISK.n puheenjohlajaksi vaiilliin yhdeksi vuodeksl Alfred Saklanlli.

Muila loimikunlia el valillu. Tama lehlàva valluutelliin johlokunnalle.

Päälelliin pilää vuosikokouksen kulsumıstapa enliseilään. Ilmoılelaan kirjeilse jasenseuroille kaksi vlikkoa ennen kokousla.

Hyväksylliln Tukhoiman Inkeri Kerho ISK:n jäseneksi.

Nikolal Rokka ilmollli, ellä lähän mennessä (1975-06-20) on kerälly Väinö Pielari Kekın rinlaveistosla lai muolokuvaa varten 3.748 kr.

Puheenjohlaja limoilli, eltä johlokunnan paäloksen mukaisesli Boråsin Inkeri Kerhon mökillä pıdelään leırl heinakuun lopuila 1975 ISK:n toimihenkiloille sekä muille jäsenille vaikka osanollo lällä kerlaa näyltaa vähäisellä. Kutsu on lahelelly jäsenseuroille.

Henrik Toikka ilmoılli, ellä Örebrohon pyslylelyn muıslokiven lieoppaita on saalavissa ja niila voi levillää tässä juhlassa.

Puheenjohlaja killli enlisiä johlokunnan jäseniä heıdän lekemäslään lyoslä järjeslömme hyväksi ja loivotti uudel jäsenel lervelulleiksi johlokunlaan, hän kiilli myos kokouksen osanollajia ja päälli kokouksen.

Aika ja paikka kulen yilä.

Alfred Saklanlli
puheenjohtaja

Juho Kemppi
slhleeri

Arvo Hynén
Viklor Suomalainen
Pöyläkirjan tarkastajal.

Viikking vei vainosilta Inkerin

En uskois luollalsl toen leoks, a nii siin vua käi.

Kasvol kaunolar ruotsin mual, punaposkiseks, hopeakulriseks. Sil yks Viikkıng tulj ja vel.

Ryoslo ei onnislanl läl kertaa. Hyo joulull kli Saksan rajal. Näel Saksan muan lainpykalàl seisool vlel kohalla, ei siel anneta Ruotsin nuortenkaa valiaslella, uuvven muojin mukkaa. Saksan viranomaisel käskill nuoria kiänlymää lakaisii koljpaikallee ja käymää ensln vihil, sil vasl lulla lyönhakkuu.

Kuullessaa läsl, kuohahliil kummil, kuomal ja kaimal. Pojal pannlil käräjänsä käynliin, uhkasill selkäsaunaa Viikkingille, mul lolnen ei ymmärtänyl, miksvarl ollaa hänel äkäsii. Miä sie nyl lolkuttammaa heil, ella ellää yhes lylön kans vihkimällä, loukkaa heimon kunniaa!

Sulhasmies puolust ilsejää, lunnusl jouluvansa pullaa. Hlä luk ilseens dıploomiinsinooriks. Velkaanlui. Sil ei lyöta, elkä rahhaa. Sosiaalihuoilon porhot käskill mololsoila lulemaa heijen asiakkaaksee. Siihe nöyrytyksen kurmuksee ei harpanl poika, el lasseisl lytlö. Hyö keksiil kunniallee pelasluksen ja läkslil muan pakkoo Saksaan.

Jussi Vainonen, Garphyttan.

Isäni muistolle

Ei tunne tietänsä ihminen, eto on kuin haihtuva hetkinen.

Sinä, isäni, kuljit monentaista tietä eteenpäin. Monasti tie oti vaikeahko kutkea. Nuorena kuljit sitä nuoruuden innolla, niissä olosuhteissa, joissa elitte, siellä Lempaalan Mustilankylän, ehkä mielestäsi kauneimmassa paikassa.

Minä, isäni, muistan sinut kauaksi taaksepäin, vaikken Lempaalan ajasta lähtien.

Muistoni ovat pienen tytön suuresta isästä, jolla oli aikaa minulle. Monet yhteiset retket, metsän salaisuudet, muurahaispesät, sammal pehmeä salaperäinen, lintujen laulut, sinne me yhdessä menimme.

Han edellä, minä perässä, polven korkuisena, melkein juosten.

Polkumme oli kapea, isä siirteli oksat sivulle, ettei pientä olisi satuttanut mikään.

— Valot, varjot vuoroin vaihtelee ...

Oli ihminen läheinen, kenelle puhua ja keneltä kysyä mielipidettä.

Ajan ratas pyörii, elämä kulkee eteenpäin ...

Isäni sanoi: »On hyvä olla nyt».

— Nytkös vasta, kun jalkasi kulku on tullut lyhyeksi ja köpöttäväksi?

Tämä hyvyys tulikin kovin lyhytaikaiseksi.

Kun äidin kanssa suunnittelitte uuden, soman kodin laittoa, jonne sinä, isä, et halunnut lähteä.

Vai tiesitkös, isä, jo silloin taivaan kodista?

Jonne jo matkasit ja tietäsi kuljit. Vielä viimeisillä voimillasi, me kolmisin sairaalan käytävällä kuljimme.

Istahdit tuolille, katsellen nurmikkoa, jonka oli aurinko polttanut.

Silloinkin uskoin, sinä paranet vielä.

Sunnuntaina 13. 7. 1975 kello 6.00 olit tullut perille ja nukkunut pois iäksi.

Hyvästi isä.

Sinua kaipaava tyttäresi

Aili.

Kirjastoneuvos, maisteri

Teppo Samooja

1890. 05.30 — 1975. 05.30
Suomen Turussa.

Motto: »Kuka ei uo käynt Skuoritsas
ni heä sitä ne znaet..
Ai jesli hänel rasskazatj,
ne heä ne ponimaet.

kotoinen hokema.

Siinäpä taika on sanottu tälleen!

— Skuoritsan poikapa ramilla jälleen:
sitkeä, sinnikäs, ponteva veikko.
Mitäpä siitä, jos näkö on heikko —
äly kuin sinistä sähköä täynnä!

— Silläpä monasti muinoin oon käynnä,
kuullunna Skuoritsan kumeat kellot,
nähnynnä viljavat, satoisat pellot ...
Sinnepä kaivaten nähnyt oon unta —
olihan Skuoritsa naapurikunta!

— Kiittäen Sinua kaikesta siitä,
mitä ei kuvaamaan sanani riitä,
totean vain, että uljaalta näytät.
Vieläkin terävää kalpaasi käytät.
Inkerin lippua ylväänä kannat,
kansasi puolesta parhaasi annat!
Kiittäen, aseveljeydellä

Aapo Iho.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Lokakuun kuukausitilaisuus tnkerikodissa Karjalalalossa 26. t0. 75 klo t4 00.

Marraskuun kuukausitilaisuus vietetään **pikkujoulun** merkeissä 30. tt. 75 alkaen kello t2.00 joulumyyjaisillä tnkerikodissa ja jatkuen joulujuhlaJiJaisuutena kello t3.00 Karjalatalon YJäsalissa. Huomatkaa aika!

TERVETULOA.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

OsasJomme järjestää seuraavat tiJaisuudet:

9. tJ. ja 7. J2. sekä vuosikokous t8. t

Kaikki tilaisuudet alkavat kJo t4 ja pideJään ne Kalevan kirkon huoneessa n:o 9.

Johtokuuta.

TURUN PAIKALLISOSASTO

Muistotilaisuus Turussa tnkerin suomalaisten vainajien muistomerkitla **Pyhäinpäivänä 1. 11. 75 kello 12.00** seka kunniakaynti karjalaisten muistomerkilla

Tamán jalkeen hartaustilaisuus mahdollisesJi Siunauskappelissa kelJo t3.00.

Kahvitarjoilua ja ohjelmaa Karjalaisten taJolla ttäpellontie 2 keJlo J4.00.

TERVETULOA.

HYVÄT LUKIJAMME

MuisJaJtehan taas syksyn tuJlen penkoa poytälaatikkonne ja muistinne tokeroita. Sinne on varmaan ajan mittaan kasaantunut mieJenkiintoista julkaistavaa aineistoa. ÄJkää antako sen jäädä unohduksiin, vaan Jallentakaa esim. Viestimme paJstoitle.

Oikein hyvää syksyä!

Toimitus.

SUKULAISIA ETSITÄÄN

Eva Puolakainen o.s. Pekonen, Söderforsgatan t7 D, 5025t Borås, Sverige, etsii sisarensa tyttäria: Mari, synt. t925 ja Ida, synt. t932 (aiti HeJena Jääskeläinen, o.s. Pekonen, isä Matti Jääskelainen, kuotlut Venäjällä) Lyymäen kyJasJä, Venjoen seurakunnasta, vieJy Saksaan Inkerista. Äiti kuoli Saksassa, sen jälkeen tyttaret tuotu Suomeen, ovat nyt ehkä naimisissa Suomessa.

BORÅS

Inkeriläisten seurakuntakotisäätiön yleinen VUOSIKOKOUS

pideJään 9/tt GusJav Adolfin seurakuntaJalossa klo J5.00. Vuosikokouksessa käsitellaan seuraavat asiat: tili- ja vastuuvapauden myöntäminen johtokunnalle; Juetaan Joimintakertomus; seJostus menoista ja tuloista; puheenjohtajan ja johtokunnan valitseminen vuodeksi J976.

Vuosikokoukseen ovat kaikki asiasJa kiinnosJuneet tervetutJeita.

Puheenjohtaja.

ÖREBRO

Pyhainpäivanä t. tJ. 75 klo t4.00 muisJojumalanpalvelus ja Pyhä EhtooJJinen St. Mikaelin kirkossa, saarnaa pastori S. Erkstam.

Seppeleen Jasku muistokivelle klo 16.00.

Kahvitarjoilua ja juhlaseurat Olaus Petrin seurakuntatalolla.

Tervetuloa mukaan kalkki läheJtä ja kaukaa. A. H.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—

Salni Laurikkala
Rovasll S J. Laorikkalan elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—

Helli Suominen
Mooses Puiron elämäkerta 3,50

A. Meilälnen
Iukeriu Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äanilevyjä
Iukerikuoro
Nouse Iukeri ym. 7,50
Lauri Saullu
Morrejulluja 7,50

Inkerin seinäkarltoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin posllmerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi syytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallilsevan kurssin mukaan

Päaasiamlehel·

Ruotsissa Armas Paakkoueu
Suomessa Ilauuu Viroumäki
osoitteet sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975 Vammalan Kirjapaino Oy

inkeriläisten viesti

numero 11 marraskuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS:	Koivikkotie 6, 0I620 Vantaa 62 Päätoimillaja: Malti Vironmäkl, puh. 63I 285 VI. toimilussihleeri: Anja Luoma, puh. 892 460
KONTTORI:	Inkerikoli, Karjalalalo, Käpytänkuja I, 006I0 Helsinkl 6I Puh. 793 796 Auki maanantaisin klo I7—I9
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Inkerikoli
TILAUSMAKSUT:	Konllorin osoilleella poslisiirlotitlte 30636-4
TILAUSHINTA:	mk I5,— vsk. kolimaassa, Ruotsissa 20 kr
ILMOITUSHINNAT:	I/I sivu mk 200,— I/I » » I20,— I/4 » » 70,— Kuolinilmoiluksel 30,— Kiitos- ym. ilm. 20,— Kuva ltmotluksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgatan 4 B 50253 BORÅS. Puh. 033/I0I 850 Postlsiirtolili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA:	Hannu Vironmäki Tehtaankatu 5 E 43, 00I40 Helslnkl I4 Puh. 662 668 Postlsiirtolitt n:o 4I6608-9

Lehli itmeslyy kerran kuukaudessa

Kustantaja ja julkatsija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSIKUVA KERTOO: Mcloskovitsan kirkko t800-luvun jalkipuoliskotta.
Kirkko on rakennettu v. I632 valkeasta kalkkikivesta

Matti Iho:

Muinaisia muistellessa

Tykkimäki

Krasnojeseton sotitasteirin täntisen puolen atueetta oti n.k. Tykkimäki. Ropsun tietä tuttaessa Krasnojesetoon ytitettiin keskustassa Pietariin menevä tie ja siitä eteenpäin vähän toistasataa metriä, niin edessä oti Krasnojeseton sotilasteiriatue.

Tien oikealta puotelta oti jokseenkiin syvä rotko (tettta-atue) ja vasemmalla, ehkä sadan metrin verran tiestä mäki.

Mäen päälte oti sijoitettu iso tykki. Tykin putken suu oti suunnattu sotitasteiriä kohti.

Ainoastaan ruutipanoksetta ammuttiin tykistä yksi taukaus joka itta, sotilasteirin (manoveerien) aikana ketto 9 ittaa, mikä oti ajan merkki. Sittoin oti toimitettava nimenhuuto kaikissa joukko-osastoissa. Manoveereihin osattistuivat jatkaväki, ratsu- ja tykkiväki. Nimenhuudossa oti kaikkien ottava paikalla, paitsi niitä, jotka otivat komennuksella.

Nimenhuudon jätkeen tautettiin tsämeidän rukous ja keisarin hymni, jonka jätkeen säännönmukaisesti oti mentävä nukkumaan.

Aamulta ketto kuudelta oli päivystäjän herätys. Aamuteen kanssa haukattiin mitä oti tarjotta. Leipää oti tarpeeksi ja ostaa sai omasta kaupasta vehnäistä ja muutakin oti myytävänä. Kun tee oti juotu, ottiin valmiit menemään mihin päättystö tähetti.

— Hyvin usein otivat sotamiehet manervis meidänkin kytän taidunmaitta ja pettotoittakin. Kun otivat suuret manervat, keisari oti seuraamassa miten pojat »sotivat», niin sitloin ei peltojakaan kaarrettu. Suoraan vaan pojat menivät komennuksen mukaan. Sittoin tatonpojitta ransattiin paljon viljapettoloi ja ryytimaita.

Jätkeen manoveerien sitten sotaherrat ajetivat kunnanvanhinten kanssa katsetemassa ja arvioimassa tatonpoikien tattoiittuja maita. Tavatlisesti jokseenkin tyydyttävästi tulivat vahingoista korvausrahat, se riippui paljon niistä kunnan ja kytän vanhimmista (stuarastoista ja starssinoista).

Kun otin vielä pikkupoika, niin sitloin manoveereissa venätäiset asettivat tykit mäkien päätte ja kukkutoitte, mutta kun otivat japanitaisten kanssa sodassa, nin nittä oppivat asettamaan tykit atavaan maastoon ja puiden oksilla maskeeraamaan.

— Kuutaruiskut hankittiin vasta Japanin sodan jätkeen.

Niinkuin edellä oten jo maininnut, olivat sotilaat hyvin usein meidänkin kytän maitta sotaharjoituksissa.

Eräänä ittapäivänä noin ketto kuuden tienoissa tuli heitä iso joukko kytään ja pystytti tetttansa talojen tarhoihin (tavallisesti kaikissa tatoissa oli osa tonttimaata ruohikkoa, missä mm. etäpettoitta noiveena tuodut heinät kuivattiin). Heittä oli olkiset tetonat jokaisetla miehettä mukana, jotka tevittivät atteensa, kun kävivät nukkumaan.

Mutta ensin he söivät ittattisen, keittoa ja puuroa.

Keittovätineet otivat silloin vietä vaatimattomat. Oti kaksi hyvin isoa matmikattitaa, jotka sijoitettiin lähteenojan pengermään.

Lapiolla kaivelliin juuri sopiva lila, ellä kallila siihen mahlui jääden siihen kiinteislä korvislaan riippumaan, kaltilan alle kaivelhin pesä, mihin puul sylyleliin palamaan. Halol heillä oli mukana. Kallilan takapuolelle he jällivä1 aukon, mistä luli ja savu kohosi ylös.

Lienen ollul silloin noin kuuden vuoden ikäinen ja veljeni Paavo oli minua kahla vuolta vanhempi. Hänen kanssaan — loisiakin poikia oli — juoksenlelimme sotamiehii katsomas.

Seuraavana päivänä, kun solilaal purkival leJllansa ja Jäksiväl pois, minä ja veljeni läksimme katsomaan heidän leJllansa sijoille, ellä eikö ne milään pudollaneel. Ja sieJJä juoksennellessamme veljeni jalkapohjaan pisti puikko, se oJi jäänyl maahao pyslyyn niistä leJlan kiinnilysvaajoisla (puisista). Se lielysli koski kovasli ja me juoksimme ılkien koliin. Puikko hyvin näkyi missä se oli, mulla kynsiJJä ei silä saalu pois. Jsä Jainasi parlaveitsen oaapurista Iholan OskaJta ja siJJä Jeikkasi haavaa isommaksi, jolla sai vedelyksi puikon pois. VeJjeni ilki koko ajan. Kun likku oJi saalu pois, ilku Jakkasi, haavan kohta pesliin, hämähäkin kinoa panliin pääJJe ja puhlaaJla rievuJla käärilliin kiinni. JaJka parani aikanaan ilman viholteJua (lulehdusla).

— Aina kun solamiehel tuJival sotaharjoiluksiin, meiJJä pikkupojiJJa oJi hauskaa. Heidän jäJjiJtään me keräsimme kiväärin palruunan hylsyjä ja myimme ne räpäkkömieheJle (Jumppuri), taikka vaihdoimme kauriskaan (siirapiJJa makeuleJJu ohul soodalla nostaJeJJu Jeivonnainen) lai palapilliin.

— KesäJJä J894 saluin näkemään ja kuulemaan, kun KrasnojeseJon suunnaJla pilkin Ropsun lielä käymäjaJkaa eskadroona Suomen kaartiJaisia ajoi Ropsun suuntaan. — Vasta aikojen kuJuessa sain kuuJJa kelä he oJival. Misläpä siJJoinen 9-vuolias inkeriJäispoika oJisi lielänyl, ketä Venäjän sotaväessä paJveJi. IhmelleJipä vain itsekseen, kun kuuli soJamieslen puhuvan suomea. SiJJä Inkerin pojal oJi sekoitettu venäJäisten joukkoon ja puhultiin lielysli venäjää.

Palataanpa luohon eskadroonaan.

Upseeril ratsaslival edellä ja puhuival outoa kiellä, nähtävästi ruotsia, multa sotamiehel hiljakseen rupallelival keskenään suomen kielellä ja silä minä kovastı ihmeltelin itsekseni.

Heidän vaaleluksensa oli venäläisen sotilaan.

Kaikilla oli liinaharjahevoset, ne olival keskikokoa.

Lienevälkö olleel menossa solaharjoiluksiin.

Silloin lienee ollulkin viimeinen vuosi, kun Suomen pojal suorillival aseveJvollisuultaan Venäjän armeijassa. Ainakaan ei heilä seuraavana kesänä näkynyl eikä kuuJunul.

Nyl muutama sana kasakoista. Kasakal suorillival aseveJvollisuultaan omiJJa hevosillaan ja oJival hyviä ja vikkeliä ratsumiehiä. Aseina heiJJä oli kivääri, miekka ja pislin. Ja niin tottuneita he oJival ralsaslamaan, eltä mies kurolli ollamaan maasta hopearahan hevosen juostessa läyllä Jaukkaa.

KuuJemani mukaan he Japsesla asli opelleJeval ratsaslamaan ja myös aivan nuorena osaJJisluval miekkaiJu- ja ampumaharjoiluksiin.

Silloisen soliJassäännön mukaan sotilaan lukka oJi Jyhyeksi Jeikallu. Mutta kasakoilla oli pilkä lukka, hieman korvan alapuoJeJJe, ja lasaiseksi oJi heidän lukkansa Jeikallu.

Kivääriä he pilivä1 seJässään perä vasemmalla kupeeJJa, muiJJa ratsumiehillä oli kiväärın perä oikeaJJa puoJella.

Viimeksimainiluilla ei oJJul kivääreissä pislimiä kuJen kasakoiJJa.

— TserkesseıJJä oJi samanJainen aseislus kuin kasakoiJla. Tserkessil kuuJuival keisarin varliojoukkoihin. Heidän vaaleluksensa ei oJJul kenlläharmaa, vaan kiiJlävävarlisel saappaal, hyvin isluval suoral housul ja ohulta muslaa verkaa oli pääJJysvaale, yJäosa vartaJon mukainen, heJmaosa hyvin väJjä. Viisloon ommeJJu palruunavyö korisli moJempia rinlapieJiä. Ja korkea musta krimilakki oJi hiukan kaJJeJJaan päässä. Miehel oJival pitkiä ja soJakoila, hevosel oJival muslia ja parhaila juoksemaan.

Katri Laitinen vietti 80-vuatissyntymäpäiviään Kanadassa. Kuvassa päivänsankari juhlavieraineen kuuntetemassa Helmi-tyttären tausumaa aheista juhtarunaa.

Rakkaalle äidilleni

Nyt kas ystavia ampi tässä:
Suamest', Saksast', Ruatsist' Canadasta.
Suurta juhtapälvää viettämässä
— syntymäpäivää äidin armaan.
Kaikki kas sen tietää varmaan:
tänään äiti 80 täyttää
vaan vieti' nuaretta ja nakketatta näyttää.

* * *

Syntynyt an ältt Inkerissä, Lempaalassa
Kas maata kauniimpaa et tle maaltmassa.
Siett' an kaunilt järven rannat
kuttaa an sen rannan sannat.

* * *

Kultaa hahti viljapeltat
kauniisti sai karjakellot.
Linnut taulai, lehdat saivat
metsän hangat huminaivat.
Kertamista atls nalsta
menneen ajan asialsta.
Perhe-etast, karkaitukslst
sata-ajan rasitukslst.

* * *

Vieraaksemme aamme saaneet äidin.
Siis unhalaan nyt jääkööt menneet.
Täna merkklpätvänäsi
sua muistaa uudet ystäväsl.
Minäkin siis taivatan:
Terveyttä, ilaa
elämäsl lalpaleelle, jakaisetle askeleetle.

Rakkaudetla tyttäresl
H e t m t.

Rekimatka Liissilän mummolaan jouluaaton aattona

Oli varhalnen aamu, kun minui ja pikkuveljenl iemmaiiin kiireisin käsin lämpimlsiä vunieistamme. Meidäi syöteiiiin ja junieiiiin sekä pueiiiin puhiaisiin vaaiielslln, minui jnpa juhlamekkoon. Kilreesti äiil aikni kääriä matkahunpiin veijeäni, jnka nli vasta vuoden ikälnen. Mummn, isäni äiii, jnka asui kanssamme, alknl kieina minua. Aluksi saimme ympärlllemme isni, pehmeäi villahuivii, minkä jälkeen meidäi kiedniliin kniikuinisiin villahunpiln siien, eiiä hunvan yiäkulma aseiiui pään ympärille kasvnjen jäädessä näkyviin. Siiien meidäi vielä pyñräyteiilin paksujen vanuiäkkien sisään niin, että yksi kulma jäl vapaaksi ja nli vedeitävissä kasvnjemme sunjaksi purevaa viimaa, iuiskua ja pakkasta vastaan.

Miten hyvin kaiken muisiankaan! Isä ryniäsi sisään inuhukkaana ja iinisena iimniiiaen Musian nlevan jn vaijaissa ja odniieievan meiiä ulkn-nven edessä.

Knhia sen jälkeen meidäi iapsei kanneiiiin uins, laskeiiiin kirkknrekeen hevnsinimeiie — viereiysien — ja peiteliin inlmen avaiulla iiepeeliä. Täklnkulma aseteiiiin heii kasvnjemme sunjaksi, siiiä juuri sisäiiä iuliuamme pakkasllman hengiiiäminen nli liian henkeä salpaavaa.

Isän Musta nii lämminverinen junksijanri, jnsia isä nli eriiiäin ylpeä. Siiiä ei hän ieeiiänyt maatilan iöiiäkään, vaan siiiä ajeiiiin vain maiina kaupunkiln — kaksipyñrälsiilä kieseiiiä, äiii nhjaksissa. Pyhäisln Mustaiia ajeiiiin kirkkoon ja laskiaisena isä ajni iaskiaisia, sekä muuiinin muiia kevyempiä ajnja. Luulen, eiiä jnkavuniisei jnuiumaikai Liissiiään nllvai tärkelmmäi ajni ja siksi juurl isä Mustan nsiikin.

Kirkknreki, jnila maikai iehiiin, nii ieeieiiy nman kyiän sepällä. Reen eiunsassa nli knrkea, kupera meiallikmuru, jnka sunjasi matkaajia hevosen kaviniden roiskeeiia. Kahden isiuiiava penkki nii varustetiu leveäiiä ja knrkealla seikannjaiia. Penkin alla nii iiiaa maikaiavarniiie. Reen keskelie, isiujien jalknjen alie, snpivai hevnsen matkaeväät: heinäi ja kaurapussi. Samaila maikaajien oli mukava sujauiiaa jalai pehmeisiin heiniin, sunjaan knvalia pakkaselia. Reen piikäi jaiaksei esiivät siiä kaaiumasia ja takasivai iasalsen mennn.

Usein samaan suuntaan menevä iuliu jalkamies sai nnusta jalaksille ja maikaia seuraavaan risteykseen ial kylään. Kirkknreki nii musia ja kiiiiävä niin kuin isän Musia.

Juurl ennen iähtöämme mummn iuli reen iun, raotti täkin kuimaa ja kuiskasi mlnuile, eiiä hänen iulee minua lkävä ja eitä iulisimme pian ja ierveinä iakaisin.

Pitkiin maikaiurkkeihinsa pukeuiunui isä ja äiii asettuivai rekeen. Peiieliyään jalkansa maikahunvaila isä nykäisi nhjaksisia. Jn kauan rauhaiinmana seisnnui Musta sai kuin siivei aiieen.

Hevnsen juosiessa reipasia ravia pakkasiumi kirskul ja vikisi jaiasien aila ja knurua vasien knpsahielivai iumipaakut. Näitä äänlä kuunneilessanl niln nukahianui. Veijenl nukkul jn rekeen kanneiiaessa, jnien hänen läsäninnsa ei minua häirinnyi knkn maikan aikana.

Kun vihdnin heräsin, peiinn kuiman alia pilkniii pälvä. Kuuiin isän ja äidin hiljalsia keskusielua ja isän nhjeiia hevnseile. Pyysin äiiiä siirtämään iäkin pnis kasvniliani, jniia näkisin maiseman, muiia äiii vasiusteli, sllä hän pelkäsi kasvnjeni paieliuvan. Alnin iahallani rimpuilla peiiinjen sisäiiä nnustaksenl isiuma-aseninnn, jnilnln äiii sunsiui kahdesia pahasta pienempään ja nnsil sunjan kasvniiianl. Valnn häikälsemänä ja slimlänl räpyiellen katsoln ialvaalie. Näln harmaan ialvaan, jnia vasien tieiä reunusiavlen kuusien lumisei laivai junksivai kehässä — ininen inisiaan iakaa ajaen. Vnl, miien kaunllta nlivaikaan valknisei lumliähdei, jnika aseiiuivai peiinn kuimalle!

Metsäile nli hyvin kapea. Ohittaakseen vasiaaniuievai ajnneuvni nii ajeitava han-

keen. Isäni oli se mies, joka anloi aina ensimmäisenä tietä vastaantulijalle.

Paikka paikoin tie oli aivan tukossa, jolloin Mustamme loikki kuin jänis, sitä veiaen rekeä melko tasaisesti. Kertaakaan rekemme ei kaatunut kumoon koko 40-virstan matkalla. Isän hopuluksista Mustalle päälleiin milloin kinoksel olivat pahimmin tukkineet ajotien.

Tien johtaessa yha sankemman metsän halki — kuusel nayttivät yhä pitemmiltä ja lunlui, että ne tavoittivat jo toisensa. Joskus pyrähti lentoon peläsiynyt lintu. Joskus tien poikki loikki jänis, jota en minä kuitenkaan voinut siinä pohjalla maatessani nähdä, vaan josta äiti kertoi — sen loikkimista kauniisti kuvaillen.

Mulla minäkin saatoin nähdä — kun porrohäntä-orava loikki kuusesta toiseen varistaen lunta oksilta.

Vihdoinkin kuusentatvat katosivat näköpiiristäni ja tunsin savun hajua. Kohta sen jälkeen ohitimme muutamia taloja ja koirat alkoivat haukkua. Kysyin äidiltä — missä nyt olimme, ja äiti kertoi, että kylän nimi oli Pohhii, ja että siellä asui äidin Aatamiserkun perhe. Heidän luonaan vanhempani vierailivat aina Liisslän matkalla ollessaan mennen- ja tullen, ja niin oli nytkin tarkoitus tehdä.

Sitten isä pysäytti Mustan. Isä ja äiti nousivat reestä, ja menivät sisälle taloon. Kohta synlyi pihalla hälinää ja vilskettä, kun kaikki juoksivat ulos. Meidät lapset nostettiin reestä ja vietiin sisälle avaraan tupaan, jossa äiti ja tätl päästelivät meidät vapaaksi paksuista kääröistämme.

Mustammekin sai tallin ja loimen, sai levätä ja syödä kauroja.

Alkajaisiksi meille tarjottiin hyvää kahvia haudutetun uunikerman kera. Koko ajan keskusteltiin viikkaastl vanhempieni ja talonväen vaihtaessa kilvan kuulumisia.

Katselin aluksi ujona pikkuserkkujeni leikkejä, mutta pian jo leikin heidän kanssaan. Pikkuveljenikin sai olla mukana ja ryomiä puhtailla, kauniilla räsymatoilla pelletyliä eluluvan jaltialla.

Takaluvan puolella kuului astioiden kolinaa. Kohta, ihanien ruoantuoksujen houkuttelemana, juoksin katsomaan ja näin, kun täti otti isosta maalatsuunista ulos ruokia kannellisissa ja kannettomissa padoissa ja savikulhoissa. Sitten kaikki kutsuttiin syömään. Oli hernerokkaa, oli ruskeaksi haudottua perunaa lihan ja laakerinlehtien kera, oli makeata rokkaa, oli karpalokiisseliä ja monenlaista piirakkaa — pöytä aivan notkui ruuan paljoudesta. Nämä ruoat olivat jouluruokia ja mehän olimme heidän ensimmäiset jouluvieraansa.

jatkuu sivulle 14.

Suom-miehet pilshikkoin Inkerinmual

Inkerinmua on Leningradin ympäril ja on vaurasl seuluu. Ennenvanhaa ko ol Vennäjn raja auk, nj Suom-miehel olliil usjaa löis Inkerinmual. Heitä ol plotnjekkoi, petshnjekkoj, pilshikkol, pajmenii ja monis muis töjs. Yhteen talveen tul kaks pilshjkkaa Suomeesl Edvard ja Joonas. Murleel heitä sanoltitkkii Elvartlj ja Juonas. Hyö olljil korlleeriis yhes inkeriläisperrees. Ennenvanhaa ol ruoka vualimalonla, eikä naisl oikein kerinneel sitä niin hyväsl laittamaa ko heil ol penikal hoijeltava, elokkaal ruokiltava, siin ol viel ämmä ja äijäki yhes. Kesäl pil viel jouluu pellol ruatamaa.

Talvel keträsiil pellavii rihmoiks, kultoil kankaita ja poppanoi. Karllasiil villat, keträsiil ne lankoiks, jos sil tekkiil villapaijal, sukal, sormikkaal ja kintaal. Kovvii ruatniekkoi olliilkii inkerläist. Miehel olliil myös talviloil pilshikkoin ja hevosiin kans, velliil halol ja hirrel metsäsl. Rahtil myös ajeliil. Kerran tulliil sil omal miehel ja Suom-miehel Elvartli ja Juonas kollii illansuus. Emännääl ol sinä päivään keitelly hapankualii ja pulroo. Etvarltl ei suvainl sil, mul Juonas suvaits. Elvarlti jäi vähän viel nälkäiseks. Hiä ehollikkii Juonaal: Männää toisee talloo, syyvvää munat.

Katri Luippunen

Väinövelje

(Väinö Pietari Kekki, synt. 14. 9. 1907)

Niin aitoa, niin iskevää
Sun oli sanontas,
kun yhteisiä asioitamme pohdit;
Pakolaisjoukon kärjessä
kuin Mooses, aikoinas
sa hajanaista heimoamme johdit.

Kuin painajaisena
jäi mieltäs jäytämään
kotoalähtös surullinen hetki:
Niin paljosta kun täytyi luopua,
erota kalleimmastakin
ja alkaa murheellinen pakoretki ...

Kuin tuulen siivellä
eläen huomiseen
ei aina tiennyt, missä viettää yönsä ...
Vaan sisu karkeni:
kun ehti aamuhun,
sai jossakin taas alkaa arkityönsä ...

i muistaen

anitsassa, kuoli 29. 5. 1974 Helsingissä)

Kuin isät aikoinaan
rakensi kaiken taas,
mikä ei petastunut sodan tiettä, —
niin nykypolvetkin
taas tuovat uutensa
näin itmentäen urheata miettä.

Ja oti meittäkin tavote pitvissä!
Se, heimovetjesvoimat jännittäen
pois, alas tempaistiin
ja o m a k o t i tuotiin.
Vaan ilman **Sinua** sen satkoihin
työn päättyessä heimotiput tuotiin ...

Jo ennen sitä juhtahetkeä
sai N o u t a j a s i käskyn käydäkseen. —
Jäi jälkees murhe, suru, kaipuu ...
Jäi meitte muistosi ja neuvosi:
Hän oikeassa on, ken nöyränä
ja kiittäen Luojan tahtoon taipuu.

Kiitotlisena **Aapo Iho.** 28. 10. 75.

Inkerin suomalaisten keskusliiton johtokunnan syyskokous

ISK.n johlokunla kokoonlui I3 p. syyskuula Boråsin Inkerin Kerhon mökitlä Iavanomalseen syyskokoukseen.

Johtokunnan puheenjohlajaksi on vatiltu Mölndatissa pidelyssä vuosikokouksessa Alfred SaklanIli. Tässä kokouksessa valllIiin edelleen varapuheenjohtajaksi Aleksanleri Halllunen, sihleeriksi Armas Paakkonen, kassanhoilajaksl Nikolai Rokka ja informaalionhoilajakst Henrik Toikka. Pailst nailä kuuluu johlokuntaan Aappo Björn, Eino Paakkonen, Juho Jänls ja Viklor Suomalainen, sekä varajäsenel Marlla Pappinen, Viklor Tttkku ja Väinö Kemppi.

Päälettlln käyllää Suomi—Ruotsi KutlIuurirahaslosta v. I974 saalu määräraha I.500:— kr seuraavasli:

Kurssileirimenojen pelllämiseksi	I49:— kr
Örehron nuorille v. I976 kesäjuhlan yhleydessä	500:— kr
Boråsln Inkerln Kerholle mokin ja saunan vuokra	500:— kr
Motnlycken kuorolte	35I:— kr

V. I975 määrärahasla I49:— kr Mölnlycken kuorolle ja I.35I:— kr Iitaisuuleen, jossa huomiotdaan ISK:n 20-vuolinen Iolminla.

Keskustelliin mahdollisen kerhon perusIamisesla Suur-Gölehorgin alueette. VallIiün Iyöryhmä viemään asiaa eleenpäin.

Kuutltin setoslus Mötndatissa pidelyslä kesäjuhlasla ja Iodelllln, ellä juhta oti hyvln onnislunul. Monlssa Iilaisuuksissa oli yleisöä enemmän kuln oli arvioilu.

Alfred SaklanIll selosli Hetsingissä pidelyslä Suomen inkeritäislen juhtasla, joka keskllettynä Inkerikotltn Karjatalalotla oli hyvln onnislunul.

V. I976 kesäjuhlapalkka on Örehro, järjestäjänä Örehron Kerho. Örehrolaisel järjesläväl myös Iämän vuoden pyhäinmieslen pälvänä Iavanomaisen valnajlen muisIojuhtan. Juhtaan Ioivolaan juhlaväkeä myos muitla paikkakunnitla.

Rahakeräys Inkerikoliin Väinö-Pielari Kekin rinlaveislosta varten olt Iähän mennessä Iuollanul 4256:— kr. Valilltn Iyöryhmä Armas Paakkonen, Viktor Suomalainen, Juho Jänls ja Marlla Pappinen velämään asiaa eleenpäin.

Keskuslelliin, milen voilaisiln enst vuonna huomtoida ISK:n 20-vuolinen Iotminla. Tämä voisi Iuonnislua kesäjuhlan yhleydessä Iai järjestämältä erikolnen juhlalilalsuus ja saamalta aikaan juhlajulkalsu. Lopullisla päätöstä ei Iehly, vaan jälelliin asla edelteen harklttavaksl.

H. T.

JUHLAOHJELMAT

Inkerin Suomalaislen Keskusliilo (ISK) haluaa tallellaa Iutevltte sukupolville Iieloja inkeritäisesla Ioiminnasta. Sen Iakia olamme miellhyvin vaslaan tSK:n arkisloon inkeriläislen juhlien juhtaohjetmal, juhlamerkil tai muul pienel julkaisut. Jos el halua luopua nilstä nlin pyydämme saada niila Iainaksl kopioimisla varlen. Osoilleeni löydäl sivulla 2.

Armas Paakkonen.

Inkeriläiset vai Inkerin suomalaiset

Inkerin vävypoika, yliopellaja Eero Raulajoki kirjoilli läslä aiheesla Inkeriläisten Vieslissä n:o 8/1975 ja sanoi siilä puhuneensa myös Ruotsissa Inkerijuhlassa. Yliopeltaja Raulajoelle on annellava milä parhain lunnuslus loiminnasla Inkerin suomalaislen hyväksi.

Sallittakoon kiulenkin palala yllä mainilluun tärkeään aiheeseen. Varmaan Rautajoellakaan ei ole miläån sitä vaslaan.

Täylyy lielysli hyväksyä nimilys inkeriläinen = Inkerin asukas. (Vrl. Pielarilainen = Pielarin asukas, lampere-lainen = Tampereen asukas). Tekisimme suomen kielelle väkivallaa, jollemme sanaa hyväksyisi. Mulla sillen on eri kysymys, milä tähän käsilleeseen sisällytämme ja annammeko sen syrjäytlää käsilleen Inkerin suomalainen (lai kun on alellu kirjoillaa amerikansuomalainen, niin voidaan kirjoillaa myös inkerinsuomalainen).

Lieneekö kukaan larkoin määrilellyl käsilellä inkeriläinen? Raulajoen mukaan heilä oval 1600- ja 1700-luvulla Suomesla Inkeriin muullaneiden suomalaislen jälkeläisel. — Kysymme, eiväIkö inkeriläisiä ole myös 1800-luvulla ja 1900-luvun alussa Suomesla Inkeriin muullaneel ja siellä Suomen alamaisina 1920-luvulle saakka pysyneel »Suomen maakkoisel», joila esim. Kellossa lienee ollul noin neljäs osa suomalaisisla. Enlä ovalko inkeriläisiä Suomesla Inkeriin punakapinan jälkeen, v:n 1918 jälkeen, muullaneel ja sinne asellunee]. Ovalko inkeriläisiä Inkerin valjalaiset, enlä kreikkalaiskalolisel inkerikol, jolka kai käyllivät itseslään nimeä inkerlaisel? Nämä kysymyksel oval olleel ralkaisemalla.

Välillä erääseen kokemukseen. Ei liene vain minun, vaan luhansien inkerinsuomalaisten kokemus lämä: Inkerissä pidimme itseämme suomalaisina, mulla kun lulimme Suomeen (varsinkin ennen viime solia), niin lulimmekin olemaan jotain muuta kuin suomalaisia, lulimme olemaan inkeriläisel-nimistä heimokansaa, heimoveljiä, kulen virolaisel, unkarilaisel ja liiviläiset. (Huom. liiviläisel poikkeaval niin paljon suomalaisista, ellä heilä varlen käännelliin Suomessa 1930-luvulla liivin kielinen Uusi lestamenlli). Me olimme inkeriläisiä heimoveljiä, ja samalla kuilenkin puhulliin Värmlannin suomalaisisla Ruotsissa, Ruijan suomalaisisla Norjassa, Amerikan ja Auslralian suomalaisisla. — Mikä petlymys se meille oli-

---

SPECIALARBETE OM INGERMANLAND

I årskurs 3 av den svenska gymnasieskolan skall eleven prestera ett specialarbete inom ett valfritt ämnesområde. Margareta Andersson heter en dam i Smedjebacken och hon hade valt just Ingermanland till sitt ämne. Är inte detta något att taga efter för ingermanländska studerande i svenska skolor? Det finns ju massor av litteratur både på svenska och finska att ösa ur. Dessutom finns det levande människor att intervjua! Jag hjälper dig gärna på traven med litteraturanvisningar och ev. »goda råd» om du önskar. Adress och telefon hittar du på sid 2.

Armas Paakkonen.

kaan! Inkerissähän me olimme olleet vain suomataisia.

Rautajoen mukaan Värmtannin suomalaiset sutautuivat ja hukkuivat ruotsalaisiin, kun he tunsivat otevansa vain suomataisia. Rautajoen mukaan kansattisuus ja omakietisyys säitytetään, jos heimotunto säilytetään eti jos siis kai esim. nuo suomataiset olisivat tunteneet olteensa rautalammitaista tai savotaista heimoa.

Rautajoki väittää myös, että Inkerin suomataisten suomalaisina »säitymisen syynä on se, että inkeritäiset muodostivat heimon». — Nyt rohkenen otta hyvän ystäväni kanssa ehdottomasti toista miettä ja sanoa: Inkerin suomataisten suomataisuuden ja suomen kieten säitymisen syynä oti ottut se, että he tunsivat ja sanoivat aina olevansa suomataisia eikä mitään erikoista heimoa. Joka puotetta Inkeriä puhuttiin: suomatainen kirkko, venätäinen kirkko, suomatainen kylä, venätäinen kylä, suomalainen koutu, venätäinen koutu, suomatainen poika, venätäinen poika, ja vatlankumouksen jätkeen puhuttiin Inkerin suomataisesta ev.-tuter. konslstorista ja Inkerin suomataisesta kirkottiskokouksesta.

Kun otin sota-aikana rintamatta Itä-Karjatassa, kertoivat patatjoonani pojat minutte tavanneensa tiettä ataikäisen pojan, jotta he kysyivät: »Otetko sinä karjatainen?» Poika vastasi: »En, mie oten suomatainen.» Sotitaiden kysettessä poika setitti joskus tutteensa kotiväkensä kanssa Inkeristä tänne Itä-Karjataan. Sotitaat ihmettetivät, että poika oti suomatainen ja sanoi settainen otevansa. He otivat kuutteet siihen vain jostakin inkeritäisten heimokansasta. Sana inkeritäinen oti sotkenut heidän käsityksiään. Miten setventävä vatkutus otisi ottutkaan sanoitta Inkerin suomatainen!

Rautajoen väite, että on säitytettävä heimotunne eikä kansattisuustunnetta, on myös väärä, jos ajattetemme saksataisia. Kun heitä oti Battian maissa, tai Puotassa, eri tääneissä Venäjättä, Amerikassa, niin aina he otivat saksalaisia eikä asuinmaakuntansa nimisiä heimotaisia. Kaikkiatla he säilyttivät erinomaisesti kansattisuutensa, myös kielensä. Kun vallankumouksen jätkeen Volgan varretla asui noin 600.000 saksataista, niin he muodostivat »Autonomisen Votgan saksalaisen neuvostotasavatlan» eivätkä volgalaista tasavattaa.

Toistan: Inkerin suomalaiset säilyttivät suomataisuutensa, kun he pitivät itseään (luteritaisina) suomataisina eikä eräänä heimokansana. Pelkkä nimityksen käytto Inkerin suomataiset (tai inkerinsuomataiset) vastaa monta esitetmää inkeriläisistä ja ilmaisee, keitä inkeriläiset oikein ovat. Itmaistakoon, kuinka suomataisia inkerinsuomataiset otivat vietä vuosisatojen jätkeenkin, esimerkittä: Ensimmäisen maailmansodan aikana väkirikkaan Tyrön seurakunnan kirkkoherra tutki Tyrön vihittyjen kirjat noin 200 vuodetta, kuinka monta seka-avioliittoa on siettä sotmittu kreikkalaiskatotisten kanssa, joita venätäiset olivat. Tulos oti: 2 seka-aviotiittoa. Niistäkin toinen morsian oli ottut pappitan piika, joka oti joku aika sitten tuttut Suomesta Inkeriin.

Nimenomaan tuteritaisen uskonsa takia Inkerin suomalaiset otivat säityneet vuosisadat puhtaasti suomataisina verettään ja mietettään.

Oten itoinen, että tohtori Saini Laurikkata antoi setäänsä koskevatte kirjatte nimen »S. J. Laurikkata inkerinsuomatainen isä».

Rautajoki mainitsee, että Ruotsissa Inkeri-juhlassa oli eräs (= yksi) kuulija, joka tupasi pysyä edetteen Inkerin suomalaisena. Minä itmoittaudun nyt toiseksi! Saa nähdä, jäämmekö kahden! Suosittelen Inkerin suomataisina otemista myös teitte, suomataisemme, Ruotsissa. Jos te sanotte ruotsataisitte otevanne ingermantändareita, niin he eivät tiedä, otetteko täheisiä hottantitaisitte, vai jugostaaveitte, vai aasiataisitte. Mutta kun sanotte otevanne Ingermantands finnar, niin heittä on kohta metko setvä käsitys teistä itman pitkiä esitetmiä. Tervehtien

Juhani Jääskeläinen.

Antti Jääskeläinen

75-VUOTIAS

Antti Jääskeläinen syntyi 21. 10. 1900 Vuoleen Vuolejärvellä. Kun kylä vihdoin v. 1910 sai oman kansakoulun, lähti Tynimäen tanhuvilta koulutietä kulkemaan kaksi Anterus Juhanan poikaa, — Antti jo 10-vuotias ja Juho häntä kolme vuotta nuorempi. Yhdessä he sitten jakoivat koulutien ilot ja surut keskenään selviytyen kumpikin hyvin — samanaikaisesti loppututkinnosta. Kouluvuosiin sattui mm. tuhoisa kulkutauti Vuolejärvelle. Tauti iski heihin molempiin, mutta he suoriutuivat siitä voittajina Toksovan sairaalassa.

Vasta Suomeen päästyään he saivat sotilaskoulutusta Kirjasalossa 1919—1920 sekä myöhemmin vapaaehtoisessa maanpuolustusharrastuksessa useilla kursseilla. Juho J:n elämänkaari katkesi v. 1947. Antti J. sai palvella jatkosodan aikana reserviläisenä kotiutuen pian iän perusteella.

Parhaina miehuusvuosinaan Antti Jääskeläinen ahersi Imatran voimalaitoksen työmailla ja vuosikymmenen Kymissä, puuhiomossa koneenhoitajana. Lopullisen ammattinsa hän sai VR:n palveluksessa. Suoritettuaan joitakin asema- ja vaihdemiehen kursseja hän toimi vaihdemiehenä eläkkeelle siirtymiseensä asti.

Hänen vapaa-aikaharrastuksiinsa kuului mm. osanotto rautatieläisten järjestötoimintaan ja oman kodin rakennustyöt. — PVI.

REKIMATKA LIISSILÄN ...

Jatkoa sivulta 7.

Kun olimme näin syoneet, juoneet ja tevänneet atkolvat vanhempani puhua matkan jatkamisesta. Äiti ja tati kietoivat minut ja pikkuveljeni uunin paallä tämmitetlyihin huopiin ja meidän kannettiin rekeen loimelle. Niinpä sitten matkan toinen osuus alkoi. Matkasimme nyt kohti Perriin kytää, jossa toinen mummo, äitini täti, meitä odotti vielä tänä iltana saapuvaksi.

Pohhiista lähdettyämme tie vei metsän hatki kohti itää. En antanut äidin peittää kasvojani, sillä pakkanenkaan ei ollut niin kova kuin aamuvarhaisella, kotoa tähdettyämme.

Harmaa taivas makasi kuusten tatvojen varassa ja satoi tunta. Ilma oti sakeaoa isoja valkoisia palloja, jotka uhkasivat peittää meidät ja koko maailman alleen. Hiljalleen Mustamme kahlasi halki valkoisen pehmeän massan ja päivä alkoi hämärtyä illaksi. Vihdoin tumisadekin toppui ja itma selkeni.

Nyt taivas muuttui niin erilaiseksi vataistukseltaan ja illan yhä pimetessä taivaalle alkoivat syttyä tähdet. Tietlä ei otlut enää kinoksia, joten Mustakin alkoi ravata kevyesti. Pyörtvä taivasmaisemani muuttui yhä ihmeellisemmäksi ja kävi aavemaiseksi.

Mitä kaikkea sepittelinkään tapsenmielestäni siinä reen pohjalta maatessani — lämpimien peittojen alla — taivasta katsellen. Koetin keskittää katseeni yhteens tsoinpaan tähteen ja yritin sen kautta katseellani läpäistä taivaankannen. Jospa otlsin nähnyt siella vaikka vilahduksen enketelstä tai Jeesuksesta, joista mummoni oli minulle niin paljon kertonut.

Metsästä alkoi kuulua susien joikunaa ja ulvahtetua, jota Musta petästyi, korskahteti ja santäsi taukkaan. Silloin isä puhui Mustalle rauhallisesti ja tyynnytelten. Pian Musla jo rauhoittuikin, siitä se tuotti tsään.

Matka tuntui jatkuvan loputtomiin vatkoisen metsän halki. Pakkanenkin kiristi jo otettaan. Hieroin salaa kätösilläni nenänpäätäni ja poskiani, eikä äiti huomannut minun palelevan, stllä hän ollsi muuten peittänyt kasvoni täkin kulman alle. Silloinhan en oiisi eoää nähnyt sitä taivaan kiehtovaa piirlä — valkoisten kuusentatvojen ja kirkkaiden tähtien kuurupittoleikkiä.

Nuorten palsta

on

viime

aikoina

loistanut

—

tyhjyyttään.

— Löytyyhän Teillä, nuorel, varmasti aina jotain sanottavaa. Ilmaiskaa itseänne vaikkapa runon, sadun tai kertomuksen muodossa. Tai kirjoittakaa ajatuksistanne muuten vain. Tämä palstahan on omanne. Juuri Teitä varten. Kynä käteen ja tarinaa paperille — vie!

Toimitusterveisin

LAHJOITUKSIA INKERIKODILLE

Liisa Moilanen. kaitaliina

Irma Rautio: kynttilänjalat ja kaksi maljakkoa.

ARPAJAISVOITOT

Helsingin paikallisosaston tilaisuuksiin ovat lahjoittaneet

Eeva Akkanen: Riihimaen lasin maljakko

Ruut Hämeen-Anttila: Pertti Pakarisen kirja »Älä hättäile».

Olin valpunut niin syvälle ajatuksiini, että hätkähdin, kun yhtäkkiä hevonen pysähtyi ja iloinen hälinä riemukkaine tervetuliaistoivotuksineen atkoi ympärillämme. Tämän matkan tapahtumat muistan niin hyvin juuri siksi, koska siihen mennessä minulle ei ottut tapahtunut mitään näin jännittävää — melkein neiivuotiaaksi ehdittyäni.

Maria Ripatti

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Marraskuun kuukausitilaisuus vietetään **pikkujoulun** merkeissä 30. 11. 75 alkaen kello 12.00 joulumyyjäisillä Inkerikodissa ja jatkuen joulujuhlatilaisuutena kello 13.00 Karjalatalon Yläsalissa. Huomatkaa aika!

Tammikuun kuukausitilaisuus 25. 1. 1976

TERVETULOA

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Osastomme järjestää seuraavat tilaisuudet:

Kuukausitilaisuus 7. 12. sekä vuosikokous 18. 1. Molemmat tilaisuudet alkavat klo 14 ja ne pidetään Kalevan kirkon huoneessa n:o 9.

Johtokunta.

Arvoisat tilaajamme Suomessa ja Ruotsissa

Joulukuun numeron mukana saatte postisiirtokortin, jolla voitte uudistaa tilauksenne vuodeksi 1976.

Uudet tilaushinnat vuoden 1976 alusta ovat: 15 mk kotimaassa ja 20 kr Ruotsissa.

Rattoisia lukuhetkiä.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsonen ym.
Inkerin suomalaisten historia 50,—
Saini Laurikkala
Rovasti S. J. Laurikkalan elämäkerta 14,—
Aapo Iho
Hietajyvä, valitut runot 10,—
Helli Suominen
Mooses Putron elämäkerta 3,50
A. Metiäinen
Inkerin Ev.Lut. kirkon 350 v. muistojulkaisu 20,—

Äänilevyjä
Inkerikuoro
Nouse Inkeri ym. 7,50
Lauri Santtu
Murrejuttuja 7,50

Inkerin seinäkarttoja 2,50
Inkerin vaakunoita 6,—
Inkerin lippuja 4,—
Inkerin postimerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläisten Viesti vuodeksi 1975 olisi ayytä tilata. Hinta 12,—.

Hinnat kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan.

Pääasiamiehet·
Ruotsissa Armas Paakkunen
Suomessa Hannu Vironmäki
osoitteet sivulla 2.

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH. 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy.

inkeriläisten viesti

numero 12 joulukuu 1975

inkeriläisten viesti

TOIMITUS·	Koivikkolie 6, 01620 Vantaa 62 PaàloimlIlaja: Malti Vironmäki, puh. 631 285 VI. toimilussihleerı: Anja Luoma, puh. 892 460
KONTTORI:	Inkerikoli, Karjatalato, Käpytänkuja I, 00610 Helsinki 61 Puh. 793 796 Auki maanantaisin kto 17—19
OSOITE- JA TILAUS-ASIAT:	Inkerikoli
TILAUSMAKSUT:	Konltorin osoilleeila poslisiirloIitilie 30636-4
TILAUSHINTA:	mk 15,— vsk kolimaassa. Ruotsissa 20 kr.
ILMOITUSHINNAT:	I/I sivu mk 200,— I/I » » 120,— I/4 » » 70,— Kuoltnttmoiluksel 30,— Kittos- ym. itm. 20,— Kuva ttmoiluksessa 30,—
PÄÄASIAMIES RUOTSISSA:	Armas Paakkonen Tingsgalan 4 B 50253 BORÅS. Puh. 033/101 850 Poslisitrtolili n:o 626047-5
PÄÄASIAMIES SUOMESSA.	Hannu Vironmäki Tehtaankalu 5 E 43, 00140 Helsinki 14 Puh. 662 668 Poslisiirtoliti n:o 416608-9

Lehlt itmeslyy kerran kuukaudessa

Kuslanlaja ja julkaisija:
INKERILÄISTEN YHDISTYS R.Y.

KANSI· *Peter Parsons*, POHJOLAN JOULU

Joulua 32 vuoden takaa

Kokonaisuutta silloisesta joututunnelmasla voisi nyt luonnehtia jotenkin näin: Elettiin vuoden pimeintä aikaa; oltiin kansaa, joka koki pimeydessä vaettavansa. Kuitenkin kaikesta huoltmatta uskottiin, että kerran vielä pilvet hajoavat ja valo kolttaa. — Suomataiset ja v. t943 Suomeen tulteet inkeriläiset viettivät ensi kertaa yhteistä joulua.

Pari tilannetta on jäänyt mieleeni Inkeriläisten karanteenileirin sairaatasta.

Oli jouluaatto. Hanget oilvat todella korkelta ja pakkanen kovaa. Harjulla oleva kansakoulu oil tilapäisesti Inkeriläisten sairaalana. Se ott täynnä potilalta — kaikenikäisiä ja heillä monenlaisia sairauksia. Kuitenkin tuli joulu silloinkin ja siihen sairaataan.

Muistan, miten kuusi seisot koristettuna aattoaamuna, kun sairaanhoitajia tuli työhön. Sen otivat potilaat yön aikana koristaneet suomalaisen henkilökunnan ttoksi. Kuusen oksilla oli vaateanpunaisia ruusuja sekä nauhaa, jossa riippui eri maiden paperisia ilppuja. Sairaala oli saanut tahjaksi suomalaisia kuusenkoristeita. Ehdotettiin, että kuusi koristettaisiin suomataiseen tapaan. Inkeriläiset saavat sitten itse ratkaista, kumpi jätetään. Suomalaista joulukuusta sitten yhdessä rakennettiin. Latvaan kiinnitettiin tähti ja oksiile hopeanvärtsiä nauhoja, kynttitöila ja erilaisia koristeita. Omenia en mutsta siinä olleen. »Suomalainen joulukuus on sorjemp», sanoivat Inkeriläiset ja yhleisestä sopimuksesta se jätettiin.

Pitäjän rovasti tuli sairaalaan pitämään jouluaaton hartaushetkeä. Hänelle Inkerin kansa oli tuttua jo aikaisemmilta vuosilta. Siksi joulun saarna osui suoraan sydämestä sydämiin. Jouluevankeliumina luettiin: »Kansa, joka pimeydessä vaeltaa, näkee suureo valkeuden, ja jotka istuvat kuoteman varjon maassa, niiile toistaa valkeus.» (Jes. 9: t.) Äänekäs itku säesti rovastin varahteievin äänin lausumia ajatuksia. »Syvyydestä minä huudan Sinua, Herra!» — Niin, — joulunakin. — — Yhdyttiin jouluvirteen, vaikka se valkealta tuntuikin.

»Ah iloni jos Sinuss' ois,
Enk' unholttaa Sua koskaan vois!
Suo siihen apus' armosta,
Niin kiitän aina riemulta» ... (S.V.K. 2t: 9)

— Se oti Joutu, jolloin saimme syödä kyynetten teipää ja juoda ahdistuksen vettä.

Tänä Jouluna yhdymme jätleen yhdessä jouluvirteen:

»Nyt Jumataile kunnia,
kun antoi atnoon Poikansa,
sitt' enkeiltkin riemulten
veisaavat Häile kiitoksen.»

(S.V.K. 2t: t0.).

Heljä Huttunen.

Aapo Iho:

KOTOISIA HENKILÖKUVIA

Aatu Haltsonen

Kolppanan seminaarin 50-v. albumissa sanotaan: Aalami Hallsonen, synl. Hletamäen Nuutilassa 11. 2. 1873. Vanbemmal: Talollinen Juoseppi Haltsonen ja Maria (o.s. Puranenl. Tuli seminaariin kansakouluvalmisluksella 1888. Päälli 1892 o.l.u. (= opeltaja-, lukkari- ja urkuri)lodlsluksilla. Täydenl. myöbemmin lielojansa opellajien yleissivlslävillä ja larbanviljelys- ym. kursseilla. Opellajana Tyrön Ylikylässä 1892—97, Hietamäen Rospeekassa 1897—1902, siitä lähtien Pietarin Suom. aluslavassa koulussa Kalrinanbovissa. Opeltajatolmensa obella loiminul railliusy:s »Inkerin» sibleerinä, esimiebenä ja rabaslonboitajana vuorolellen v:sla 1898, »Alku»-r.y. sibleerlnä ja eslmiebenä v:sla 1903, Pielarin Suomalaisen Yhleiskoulun kannallajay:n sihleerinä v:sla 1907, »Soiblu»-seuran pubeenjoblajana v:sta 1912. Avuslanul »Inkeriä», »Uulla Inkeria» ja »Nevaa». Viimemainilun toimillajana ollul v.v. 1910—1912. Tolsissa naimisissa Malilda Anna Sobvi Pokin kanssa v:sla 1898. Lapsia 1 poika.

Kyseinen albumi ilmestyi keväällä 1913. — Sen jälkeislltä ajoilta saalan lämän monipuubaisen ystävän ja veljen elämänvaelluksen kuvaan liillää ja lisälä joilakln piirleitä omlen subjektiivisten bavalnlojeni pobjalla.

Tilaisuulta, jossa bäneen benkilökoblaisesti lulusluin, en valllellavasll muista. Kaikell se lapablui siinä v. 1909—1910 tienoilla joissakln juhllssa. Ennenpltkää olimme melko vilkkaassa kirjeenvaibdossa ja bänelle olen suuressa kiilollisuuden velassa slltä, eltä bän käsilll minun benkisen orpouleni ja yksinäisyyleni sekä alkol objailla 18 vuolta itseänsä nuorempaa bletamäkeläislä . . .

Hänen kolinsa Pielarissa, Kalrinanbovln kouluhuoneuston ybleydessä oll minulle, niinkuin monille muillekin, aina avoinna, menin sinne koska labansa. Monel rikkaal ja kaunill muislol ybdessäolobelkislä slellä oval jatkuvasll lallessani.

Ralllíusasia oll bänelle sydamenasiana ja lukemaltoman monel oval ne Illaisuudel, joissa bän esiinlyi railliusasian puolesla pubein, esilelmin ja kirjoilelmln. Vaikka kolipaikka oli bänellä kaupungissa, liikkui bän paljon myoskin maaseudulla. Railliusesilelmissään lapasi Aalu-veli valaisla esilyslaan bavalntovälineillä. Sarjaan kuului railliin ja juomarin sisuselimiä kulen sydan, maksa, munuaisel yms. Niltä bän sällyltell »Nevan» konllorlssa eräässä kaapissa ja toisel siella vitsailival sllen, kun ne joskus vyöryiväl abtaasta sällytyspaikaslaan lallialle, ella siellä ne Aalamin sisuskalul laas meneväl sekaisln!

Muislanpa erään vierailun Hallsosilla nilbin aikolhin, jolloin Aalu-veli loimilleli sivubomminansa Neva-lehleä. — Koulupaivän päälyllyä labdelliin Nevan loimilukseen, mikä silloin sijaitsi Hernekadun 32:ssa. Pietarissa ajeltiln siiben aikaan vlelä »konlkalla», s.o. kakslkerrokslsella raltiovaunulla, jola ei liikutellul laisinkaan sähkö, vaan kaksi luollaista kauramootloriluuskaa. Yläkerla oli joltakin kopekoilla balvempi, vaikka siellä oli ralllllmpl llma mielestänl. Ei se käynyl lalsinkaan se malkanleko niin kilvakasti kuln sähkön voimalla käy, mulla elbän kukaan osannul säbköä edes kalvatakaan sellaiseen loimeen . . .!

Mennen-lullen siis lsluakörötelllin slellä yläilmoissa ja minä, ykslnkertainen kylänpoika senkun katsella pöllöllelin kaupunkilalsnäkymiä. Lalska luutunut parivaljakko

jotenkin juosta lönkytteli uneliaan ajurin hoputtamana ja matka edistyi ...

— — — — —

Nätltä ajoilta muistan erään teatterissa käynnin. Kalketi se oli »Alku»-raittiusyhdistyksen alkaansaama amatööriesitys. »Pastori Jussilainen» tai »Kuopion takana». No niin. Patuumatkalla sain kuutla sitten, että minun tuli taatia siitä arvostelu! Lehteä varten tietenkin. Jo se oli kauhisluttava velvolte. Yritin vapautua siitä, mutta Hattsonen vaan sanoi, että se on kirjoitettava, koska osaan kerran kirjoittaa. No, värkkäsinhän siitä jonkuntaisen omien puuttuvaisten hoksottimieni mukaan ja se julkaistiin sellaisenaan. Mutta toimiluspa sai näytteliljöiltä sapiskat mokomasta arvostelusta ja oli Aatu itse sitten joutunut sita parsimaan, niinkuin hän myöhemmin naureskellen kertoi: minä kun tyhmyyksissäni olin epäkiitollisen osan esittäjän jättänyt huomioimatta.

Niin, eräs piirre vielä on lisättava tähan kuvaan: Haltsonen harrasti myöskin mehiläisholtoa. Hänellä oli täällä Valkjärvellä omistuksessaan sellainen kesämökki ja kesäisin perhe siis majaili täällä sekä isäntä hoiteli piensiipikarjaansa ansaitun kesäloman aikana

Sattuipa kerran sitten sellainen tapaus, että minun kaikenlaisten intomielisten ihanleiden kyllästämissä käsityksissäni näistä tnkerin suurmiehista syntyi pahanlainen repeämä. — Olin mukana »Neva»-tehden taloudellista tilaa pohdiskelemaan kutsulussa neuvottelutilaisuudessa Mikko Kaasolaisen*) luona Leppisaaressa (Toksovassa). Olin kasvanut kodissa, jossa vallitsi — sanoisinko terve, metkeinpä puritaaninen talonpolkainen »jumalanpelko» ja korttipeli luettiin suureksi synniksi ... Miten ottakaan, iltamyöhällä — oltiin jo asetuttu sellaiselle siskonpetille, kun joku veljistä kysäsi: Onko kenelläkään kortteja, tässä ennen unen tutoa sopisi vielä panna tolmeksi! Ja Haltsonen lausahti, että hänellä on! — No, jopa jotakin, tuumasin järkyttyneenä ja seurasin sitien tuollaisen illusionin raunioilta tätä peliä...

— — — — — — —

Viimeisen kerran tapasin Haltsosen t9t9 lienoissa. Sen jälkeiset ajat koitulvat hänelle niinkuin kaikille muillekin Inkerin

Joulu Inkerissä

Himmeästi joutuvatot Inkerissä toistaa.
Kansa töihin kiirehtii, tehtaan pillit
soittaa.

Inkerin tapsen joutukirkko vataistu on
siltoin,
taivaan tähdet, kirkas kuu kun
kimmettääpt ittoin.

Inkerin tapsen kottpthaa vieras jalka
astuu,
pyyhi enketi kyynet pois, kun tapsen
sitmä kastuu.

Maria Hartikainen

valistustyön tekijölle kärsimysten ja koettetemusten, tuskan tieksi. Kuutin hänen muuttaneen Pietarista Hietamäelte. Pidätykset, kuulustetut, kotietsinnät, karkoitukset — kaikki ne sai hän kestää ennenkuin viimeinen matka alkoi. Sitä en tiedä, milloin ja missä tämä tapahtui.

Hänen ainoa poikansa Sulo, fil.tri, eli ja vaikutti Hetsingissä, mutta en ote oltut hänen kanssaan missään tekemisissä.

Teen kunniaa Aatu Hattsosen elämäntyölte Inkerin ja Pietarin suomalaisen asutuksen keskeltä suoritetun pitkän toimikauden vaihellta.

t8. t. 44 — t. tt. 75.

*) Mikko Kaasolainen ei silloin vietä kuulunut kommunisteihin.

Muistelma Iisakki Latun kotimatkasta

Pıeni tarina sedästanı, nayttetijä Itsakki Latusta.

Kun seiant mtttoin oli tutiui Suomesta kotiin Lätinän kylaän, niin hän atna ensin oti tutiut ajuritta Hatstnan asematta Kotppanan seminaariin. Oit sieltä yötä ja seuraavana aamuna tuti kävelien kotttn. Se oti vatn parin kiiometrin matka.

Hatstnassa oit stilotn inkerliäisiä mtehtä ajureina. Koippanan kyiästä oti Hannetl ntmtnen mtes ajurtna myösktn.

Hänen kerrottiin oievan kova teen juoja. Hän kun ott tatveiia mennyt trahteeriin, nttn kuusijoisja iasttitsta juotuaan ottt vasta päällysvaatteet pots ja jatkot juomistaan. Hän oti sanonutkin, että vast on kuuvetstoist stakana ni jo pttää riisuissa.

Sttten kerran kun setäni oli tullut junalla Hatsinaan, ja asematta oll paikannut ajurin viemään Kotppanan seminaariin, ajuri sattuikin oiemaan Kotppanan Hannett.

Kun hän oti kuuttut setäni puhuvan suomea, niin hän oit thmetetten sanonut, että suomalainen herra ja naln hyväs vuaitees. Oikeeks ste uot Suomesi ast tuiiut?

Stettähän mtnä oien iutlui, oli setäni vastannui. Ja Hanneti jatkot, että stnne Suomeehase mänj Lätinast se Latun Uapon potkaki, mıks lie rietistetijäks, antot ttseen vthoilisen hattuu. Lieks stt stei vuatteitakkaa ptät.

Setänl ei oitut sanonut mitään, vaan kun tulivat Seminaarin portiile hän kyydtn maksettuaan sanoi, että minä oien Lätinäsiä sen Latun Uapon poika ja niinkutn näei, nltn minulta on vaatteet päällä. Ja Hannelin puhe muuttuı ja hän sanoi, että vaın sie uotkii Aapram Semontsan poika Lätlnästa ja nätn hyväs vuatiees.

Selàni oli nauranut, että kun ensin oli Latun Uappo ja sitten tuiikin Aapram Semonts.

Hanneti oit tottunut näkemään, kun Suomesta oit tuitut patmenia ja kirvesmiebia, työvaattetssa, ja nyt ott tuiiutkin herra, jota hän oll ihmeteilyt.

Liisa Musikka.

Heikki Ärttö

80 vuotta

Marraskuun 28 p:nä iaytti Heikki Ä r t t ö 80 vuotta. Hän syntyt 28. 1 1. 1895 Hietamäettä Ärtiölän kytässä. Inkerıssä oitessaan Ärttö oli montssa vastuunaiaisissa toimissa Neuvostovattan aikana hän oti mm. koihoostn johtajana ja tämän ohella han suoritti useita kursseja, mm. keinoslementäjän kursstn. Nitnpä saavuttuaan Suomeen v. 1942 hänestä tuii Suomen enstmmäinen ketnostementäjä, jossa tehtävässä hän toimi eiäkkeeite siirtymtseensä astl. Täten hän oti omatta osaitaan aloittamassa tamän nyt tärkeäkst tunnustetun työsaran.

Yhdistyksemme rientothin Heikkı Ärtto on koko ajan ottanut vatppaastt osaa. Hän on tuttu näky otlpa kysymyksessä retket tai muut tilaisuudet.

Hetstngin paikaltisosasto sekä Viesttn toimltus esittää lämpimäi onntttetunsa.

Vapauden uhri

Simo Lattu, josta kirjailija Tyool mainitsi puheessaao kesäjuhlilla, oli Kotppaoao seurakuooasta Lätioäo kylästä.

Hän oli setäni, oäyttelijä Iisakki Latuo ja isäol isoisä.

Isäoi kertoi meille, että mummo, Simo Latuo vaimo, oli heidäo otlessa pieoiä, kertoout heille ja itkeoyt isoisäo kovaa kohtaloa.

Mulstao isäot kertooeeo, että Simo Lattu oll oltut staarostaoa silheo aikaao. Ja herrat olivat pitäoeet häotä itsetteeo uskotiiseoa.

Herrat olivat kehottaneet häntä puhuttelemaan tatoopoikia ja kirjoittamaan paperin, ettelvät he hatua mitään muutoksia elämäänsä, eikä mitään vapautuksia.

Mutta hän olt puhunut päinvastoin talonpojitte, että nyt ei heltttetä niin kauan, kunnes päästään vapaaksl. Ja he kirjoittivat anomuksen keisarille. Ja hänet olt sitten viety otktkuorman sisällä Pietaritn.

Pietarissa hän oli odottanut, ja kun keisari ajot hevosetta, hän tankest polvitteen tiette ja kumartell. Ketsari ott pysäyttänyt hevoset ja hän antanut anomuksen.

Mutta omassa kytässä oti otlut mies, Pien-Pekko nimeltään. Hän otl kannettut herrotile katkki Simo Latun puuhat ja vakoili häntä. Simo ei enää uskattanut asua kotona, vaan oli ollut karkuteittä metsissä ja mittoin missäkin.

Metsässä oli otlut yksi paikka, mihin oti yotlä atna viety hänelle ruokaa.

Kotona oti kayty usein tarkastuksia tekemässä. Otjet ja heinät tadosta ja viljat aitasta otivat keihäitten kanssa pistetteet, eltä jos on sielä piitossa.

Hänen vaimonsaktn otl oltut vangittuna yhdeksän viikkoa ja pidetty pimeässä, ei päivän valkeutta näytetty. Mutta hän ei muuta puhunut kuin, ettei mitään tiedä. Niin hänet olivat päästäneet vapaaksi.

Kerrao Simo Lattu oli meooyt hettuotaipyhioä sukutatsilte Virkkitäo kytääo. Se oo meidäo kytästä parikymmeotä kilometriä. Kyltä vakottu kävl ja sotilaat tutivat slooekio. He olivat ottaoeet häoet kiiool. Mutta kytäo oatset ottvat tutteet apuun ja päästäoeet häoet karkuuo. Ja seuraavaoa päiväoä oältä oalsta oli piiskattu.

Näytelmäkappate »Viimeioeo pooutstus», oo kirjottettu Lätioäo kytästä Lattulao talosta, mioun syotymäkodlstaoi.

Siinä on inkeriläiset läksläiset. Helttä ott siiheo aikaao täksiäiset. Simo Latuo tytär oti mennyt naimisiln Saaprun kytään. Kirjailijan mielikuvitukseen ja näytelmäkappateeseen sopi paremmin, että isäntä vangitaan kotona.

Mutta itse asiassa hanet olt vangittu niityllä olleesta heinäladosta, johon hän oti onnettomuudekseen nukahtanut. Naiset olivat otteet peltotta ruista tai kauraa teikkaamassa. Kun häntä otl tuotu raudoissa, niin natsitta sirpitkin ottvat pudonneet käslstä pois. Naista etvät luokse enää päästäneet, pitemmän matkan päästä oli vain heitte jäähyvätset sanonut.

Ja Pien-Pekko oli saanut herroltta uuden tuvan palkaksi.

Mutta Simo Latun kohtalosta ei saatu mitään tietoa. Miten ja missä hänen päivänsä päättyivät.

Heitä oll ollut kotme miestä Inkerissä, jotka hommasivat tatonpojille vapautta. Toiset kakst otlvat säityneet vankitatta, kun heitä etvät ehtineet vangtta ennen manifestia. Sen jälkeen, kun keisari juttsti talonpojat vapatksl, herroitta et ottut enää oikeutta vangita.

Mutta Simo Lattu tuli vangituksi Pien-Pekon ansiosta ennen manifestia.

Liisa Musikka o.s. Lattu.

Talvi-ilta

A. S. Pushkin.

(Tämä runo on vuode(ta i824, joi(oin runoi(ija A. S. Pushkin oii karkoieiiuna kahden vuoden ajaksi vanhempiensa ränsiyneelle, huonohoiioise((e maaiiiaile Pskovin iäänissä. Hänen iähimpänä seuraiaisenaan oli vain eniinen »njaanja», maaorja-mummo Arina Rod(onovna, joka a(kanaan oli hänen iähin huo(iajansa. Lieneepä o(iui vaiiinneen käytännön mukaan pojan imeitäjänäk(n ...)

Myrskynryöppy taivaan kaiiaa
(unia pyöriein nietos(ain,
väiiin uivoen kuin peio
iai kuin vauva va((itain
Väliin (ahon o(kikaion
o(jei (entoon hopuiiaa,
ioisinaan kuin matkalainen
ikkunaamme kopuitaa ...

Vanhan mökkiiönösemme
surui(iseen (kkunaan
iuijoiellen ysiäväni
unohiuvi kaisomaan ...
— Myrskyn uivontaanko väsyii,
vaiko (öyiyi mieie uus,
vaiko iorkahie(ei väliin
hyrinähän kehräpuus?

Maisieiaanpa, ysiava sä
köyhän, po(on nuoruuiein,
ryyppy ehkä (ieven(aisi
kaikeruuita sydämein.
— Lauia, kuinka ia(iinii
kaukomallia asustaa,
kerro, kuinka neiio norja
kaivoiie((ä (au(ahtaa ...

Myrskynryöppy iaivaan kaiiaa
(unta pyörtein n(eiosiain,
mii(o(n uivoen kuin peto
iaikka vauva valiiiain ...
Maisiakaamme, ysiävä sa
köyhän polon nuoruuiein,
tänne iuopp(täysinäinen —
keveniyis(sydämein ...

Juhlavuoden kunniaksi suomentanui

Aapo Iho

i8. 04. 75.
(Runoi(ija A. S. Pushkinin syniymästä on kuiunut 175 vuotta).

Joulujeni muistelmia

Nyt jo seitsemäskymmenes joulu mulla
ompi taaskin ovella.
Olenkohan Herra Sulle joka joulun
mä oikein pyhittänyt todella?

*

Näitä asioita mietlimään, mun oikein
taytyy pysähtyy.
Että meidän juhlimiset aina
Herra oikeiksi hyväksyy.

•

Lapsuusajan joulujuhlat usein mieleheeni
juohtuu näin.
Kuinka yli Lempaalanjarven jouluaamuna
matkasimme kirkolle päin.

•

Kirkon ikkunoista valot kirkkahasti
vastahaamme loistival.
Joulutervehdysta kellot lapuilsla toistivat.

*

Silloin mentiin joulukirkkoon
melkein koko perhekunnittain.
Samoin Pyhän Sanan lukemiseen
kolona joka sunnuntai.

Noita lapsuus- ja nuoruusajan muistoja
on hyvä joskus miettiä.
Silloinhan olivat joulujuhlat niin kovin
Ihania hetkiä.

•

Nythan ovat joulutkin jo ylellisyyttä,
ihan täyteen täytetty.
Kun ei vaan pientä Seimenlasta,
olisi ihan lyystin hyljätty.

•

Kerran saamme ikijoulun viettää
Isä kolonas.
Aula läma muistamaan kun pidat
meitä omanas.

•

Siella saamme sitten olla rakkaittemme
parissa,
jotka nyt jo joulua viettää
Taivaan kultasalissa.

Liisa Makara

Pyhäinpäivä Örebrossa

Tavanomaiseen vainajien muistojuhlaan kokoonnuttiin Örebrossa Sankt Mikaelin kirkkoon. Tänne ollaan totuttu tulemaan. Onhan tämä kirkko osaltaan meille oma. Örebrossa asuvat inkeriläiset ovat olleet talkooloissa kirkkoa rakentamassa, ja kirkon vieressä on muistokivi, pystyletty pois menneiden omaistemme muistoksi.

Suomenkielisen juhlajumalanpalveluksen piti ruotsalainen pappi, pastori Ungve Erkstam, Kumlasta. Avustamassa ja Herran Pyhää Ehtoollista jakamassa oli pastori Bengt Olsson. Herkän tunnelman lilaisuudelle antoi paikallisen seurakunnan lapsikuoro, heleästi laulaen.

Jumalanpalveluksen jälkeen siirryttiin muistokivelle, jossa laskettiin Inkerin Suomalaisten Keskusliiton seppele. Kukkia oli Eskilstunan Inkerin kerholta. Muistokivi on muodostunut todella symbooliseksi pois menneiden omaistemme haulakummuksi. Siinä seistessä ja veisatessa käymme ajatuksiemme siivillä omislemme haulakummuilla, missä ne sitten lieneekin.

Siirryttiin kirkon kellarikerrokseen, jossa emännillä oli kahvia ja volteivät tarjotlavana. Näin samalla tarjoutuu tilaisuus tavata omaisia ja ystäviä, jolloin on aina aihetta keskustetuun.

Juhla jatkui kirkkosalissa, jossa alkuvirren jälkeen lääkintäneuvos John Heldin piti esitelmän Pohjois-Ruotsin suomenkielisen väestön etämän vaiheista. Esitelma oli mielenkiintoinen kuvaus tornionlaaksolaisten taloudellisesta, kansallisesta ja henkisestä kehityksestä vuosisatojen kuluessa. Anna Parkkinen puhui rukouksen voimasta, kertomalla esimerkin, miten rukoilemalla voidaan parantaa sellainenkin sairaus, jota lääketiede ei voi parantaa.

Juho Jänis johdatti loppurukoukseen, jonka jälkeen laulettiin kiitosvirsi — Herraa hyvää kiitläkää.

On aihetta tuoda julki suuret kiitoksel juhlan järjestajille, ja erikoisesti ahkerille emännille. Oli ilahduttavaa nähdä emäntiä autlamassa nuoret — Irja Randefelt, Mirjam Rokka ja Kirsti Hirvonen.

Ensi vuoden kesäjuhla on Örebrossa. Sunnuntai-aamulla kokoontui Inkerin Suomalaisten Keskusliiton johlokunta Matti Randefeltin kodissa Kokouksen puheenaiheena oli ensi vuoden kesäjuhlan järjestely, ja sen yhteydessa mahdollisen julkaisun aikaansaaminen ISK:n täyttäessä 20 vuotta.

H. T.

BORÅS

Yleinen Inkeriläisten seurakuntakotisäätiön vuosikokous pidetään 28/12 -75 Carolin seurakuntatalossa klo 15. Ohjelmassa sääntöjen määräämät asiat sekä puheenjohtajan vaalit. Tervetuloa.

Puheenjohtaja.

Juhlakansaa muistokivellä.

Alfred Saklantti, Roland Randefelt ja Kirsi Hirvonen laskemassa ISK:n seppelettä.

Synnyinmaalle

Viimeiset paivät sinun tuonas
mä vietän rakas synnyinmaa.
Kyyneisiimin sinut jätän
ja lähden maaiimaa kulkemaan.

Jaivat rakkaat kotikummut
kuin myös rakas kotini.
Vaikka missä kuikenenkin
sá muistut aina mieteeni.

Kuvasi on sydämessäin,
ei kukaan riistää voisi pois.
Vaik vieras maa ois kuinka kailis
ei kotimaani vertaa ois.

Taail oli rakas Herran huone,
nyt raunioina seisoopi.
Jaahyvaiset vieia mutle
sen kiviseinä iausuupi.

Monta surua ma sietlä
sydämestäin kevensin.
Pyhat kaliiit iupaukset
sen alttarllia uudistin.

Ne pyhät kalliit tupaukset
mä maallmassa unhoitin.
Maaiiman tlot katoovaiset
mä itsetlenl omistin.

Oi sä kallis tapsuuskoti
jossa kasvoin, vartuin ma
Et sä koskaan maaiimassa
multa unhoituksiin jää.

Ja niin lahden kulkemahan,
matka ompi edessä.
tlon ninkuin murheen paivat
otan Herran kädestä.

Anna Tuutarista.

Vanha valokuva kertoo

Kuva on otettu 1931 Struuppaan veneveistamolla Koseinkinan pitajassa Kuvassa vasemmalta. Edvard Yllo, kuvan lähettaja Robert Lukka, Johannes Lukka, Antti Kustola ja Johannes Vonlti Alarivi: Simo Toivonen, Matti Lukka, Matti Lukka (edellisen veljenpoika). Kaikki ovat Koseinkinan pitajan Kaipaalan kylästä, paitsi Edvard Yllo, joka on Hakajau kylasta

Muistellaanpa Ruotsin matkaa

Kesa oo mennyt ja syksykio, mutta muistetta voimme vietä tatvellakio kesäisiä matkoja. Eiko oiio, hyvät ystävät. Matkat ja tuhtat ovat takaoapäio, vietä kerrao kayo muistoissa uudetteeo tuoo Ruotsio matkamme juhtiite Motodatito.

Kytta seliaiset matkat ovat hauskoja ja katkiopuolin aotoisia, vaikka pitkä automatka jo vähäo väsyttikio päästyämme Motodatüo.

Mutta kaikkt se, mita saimme kokea ja oahdà häivytti väsymykseokio. Saimme tavata tuttavia ja sukutatsia, kuka vietti yoosa äitinsä, kuka tyttäreosä tuooa sekä toiset taas ystävieosä tuooa.

Kauois pikku kaupuoki se Molndat stetta Goteborgio kytjessä. Kirkko korkeatta mäetlä tuuheitteo tehttpuitteo kesketta. Juhlilta oti mukavaa, mutta omatsteo tapaamiset tietenkio otivat kaikkeio tärkeiotä matkassa. Kyttä siioä jäähyväishetkettä oti kyynetkto slimässä.

»Eipä koskaao Herran kaosa aioiaakst erkaoe» tautotvat saattajat siioä koutuo tuooa meille tähtiessämme taas patuumatkatte.

Meoomatkatta mekin autossa tauloimme patjoo, mutta patuumatkalla ei eoää otkein lautu maittaout. Oti jo tarpeekst tauiettu ja oyt muistettiio siettä vietettyä juhaoousta ja juhlia.

Kalkki edettiselkio ruotsiomatkat ovat suureoa muistooa mietessä. Niio että metkeiopä tekee mieti jo ajatetta ensi kesäo juhtamatkaa sittä mietettä, että mukaao vaao.

Ott tattavat kutjettajat, matka sujui oiio oooettisesti.

Ja kaikeo ytiooä iktaikojeo Jumata, joka soi meilte hyvät itmat ja katkeo hyväo.

Soi kunoiakst Luojao,
oyt virsi kittokseo.
Taao kaikeo hyvän tuojao
ja suojao ainaiseo.

E. R

Seukko-seura syntyi

Ja tottahao se jo syotytkto, kun edesauttajta oli 14. Syntymäpätvä oli marraskuun 6. 1975.

Seukot tahtovat kertoa, että kokoootumtoen oo kaikitte avoto. Osotte oo: Iokerikott Karjatatalo. Aika: joka torstat klo 13—15. Tämäo vuoden puotetta kokoooumme aioa joutukuun 11 pätvään saakka. Uudeo vuodeo puotella atoitamme jätteeo tammikuuo 15 p:oä so. torstaioa samaao aikaao.

Juomme kahvia ja rupattetemme alkuun päästäksemme. Vtrst ja Raamatun tat uskonnotliseo kirjan tukeminen tutevat otemaao ohjelmao tähtökohttoa. Yhdessäoto kaavottetttin jatkuvakst keskustelleo. Keoettä oo muassaan ruoo, kenellä tuettavaa. Ehkä jottakin oo henkitökohtaineo ongelma, jooka hatuaa kertoa; lio, jota purkaa. Kuka taas tahtoo muistelia meooettä vaihetta tms. Otemme ryhmänä kootta ja tahdomme pyrkiä totoeo totsemme kanssa tavotteeseeo: »Me yhdessä autamme teitä teidäo liooooe». (2 Kor. 1: 24.) Yhdessäolomme päätämme aina kiitosvirteen.

Seukko-seuralla oo parikto vetäjää, on sihteeri, rahastonhottaja ja emäntiä atna part vuorottaan. Ryhmässä iimotttautui eräs osanottaja isännäkst ja tupautui mm. tuotten järjestäjäkst. Uudeo vuodeo alussa palataao vetäjän valiotaao vtetä uudetteeo.

Näio se perustamineo kävt — että siitä vaan. Seukko-seurassa oo otin rattoisaa. Saoomme stoullekin, otetpa mies tat oatoeo, että tervetutoa, SEUKKO!

H. H.

LAHJOITUS INKERILÄISTEN VIESTILLE

Emilia Simponen on tukenut Vtestiä 400 mk:lla.

Vtesti kiittää tuesta.

AJANKOHTAISIA ILMOITUKSIA

Osallistu sävellahjaan
Auta meitä näkemään

Savellahjakonserttien kautta kootaan varoja maamme ensimmäisen näönkuntoutuskeskuksen perustamiseen 10. 11. 1975 — 10. 1. 1976.

Sitmätapaturman jätkeen vammautunut henkitö ei osaa käyttää alentunutta näkökykyään. Näönkuntoutuskeskuksessa jäljettä otevaa näköä pystytään kuitenkin kuntouttamaan siinä määrin, että useassa tapauksessa henkitö pystyy jälleen tukemaan ja kirjoittamaan ja voi palata työetämään.

Peräti 93 prosenttia heikkonäköisistä voi saada apua näköongetmiinsa näönkuntouttamisesta.

Sävettahjan avutla voit patauttaa tuhansilte heikkonäköisitle kyvyn tukea ja kirjoittaa.

Toivo, tervehdi, haasta ja ota haaste vastaan.

Sävellahja 22.000 odottaa suoritustasi.

SOKEAIN KESKUSLIITTO RY.

OMAISIA ETSITÄÄN

Etsitään Mari Nikkarista, synt. tnkerin Tuutarissa, Repolan kylassä n. t923. Asunut Karkkllassa vuosina t943—44. Vastauksel rva Katri Kaipiainen (o.s. Sappilalnen), Tesomajärvenkalu 20 D 65, 33310 Tampere 31.

Oikaisu

tnkerilälsten Viestin lokakuun numerossa sivulla 8 ja 9 »Vanha kuva kertoo» kirjoittajalle on sattunut inhimilllnen erehdys: Topi Huttarlsta on tullut Vihtori Hutteri ja hänen kirjailijanimensa on Lea Heto eikä Leo Helo. Hänen kirjailijatoverinsa arvosleltvat häntä, että hän ei uskalla käyttää miehistä nimeä, vaan kulkee naisten hamelssa. — Heldän välissään oleva pikku tyttö on trja Savolalnen. Se ei ole heidan tyttonsä, vaan Topin sisaren tyttö, kuuleman mukaan kaksi vuotta sitten Moskovassa kuollut.

HELSINGIN PAIKALLISOSASTO

Tammikuun kuukausitilaisuus 25. t. -76.

TERVETULOA.

TAMPEREEN PAIKALLISOSASTO

Vuosikokous t8. t. Tilalsuus alkaa klo t4 Kalevan kirkon huoneessa n:o 9.

Johtokunta.

JOUKOSTAMME POISTUNEITA

Juho Pöntönen, synt. 24/tt t899, kuoli Boråsissa 3/6 t975.

Sofia Liski, synt. t2/8 t897 Venjoella, kuoli Boråsissa 24/8 t975.

Pekka Korkkinen, synt. 5/3 1895, kuoli Molnlyckessä 30/8 t975.

Nikotai tkonen, synt. 24/6 t9t8, kuoli Boråsissa t4/tt t975.

Aino Hämäläinen, synt. t3/t0 19t2, kuoli Lindomessa 9/tt t975.

Leo Leltzinger, synt. 23/3 t929, kuoli Molndalissa t7/tt t975.

Jaakko Huli, synt. t0/t0 t896, kuoli Boråsissa 20/tt t975.

Maria Varkki, synt. 12/7 t905, kuoli Molnlyckessä 24/t1 1975.

Tilaa asiamiehiltämme Inkeri-aiheista kirjallisuutta Levitä Inkeri-tietoutta

Sulo Haltsoueu ym.
Inkerin suomalaisteu historia 50,—

Saiul Laurikkala
Ruvasll S. J. Laurikkalau elämäkerta 14,—

Aapo Iho
Hietajyvä, vaililul runol 10,—

Helli Suominen
Muoses Pulrou elämäkerta 3,50

A Meliainen
lukeriu Ev.Lul. kirkou 350 v. muisto-julkaisu 20,—

Äanilevyjä
lukerikuoro
Nouse lukeri ym. 7,50
Lauri Saullu
Murrejulluja 7,50

lukeriu seinäkarltoja 2,50
lukeriu vaakunoita 6,—
lukeriu lippuja 4,—
lukeriu posllmerkkejä sarja 20,—
Adresseja 7,—
Inkeriläislen Viesli vuodeksi 1976 olisi syytä tilata. Hinta 15,—

Hinnal kruunuissa vallitsevan kurssin mukaan

Päaasiamiehel·
Ruotsissa Armas Paakkoueu
Suomessa Hauuu Vironmäki
osoitleel sivulla 2

---

inkeriläisten viesti

OSOITEOSASTO
INKERIKOTI
KÄPYLÄNKUJA 1
00610 HELSINKI 61
PUH 793 796, MAANANTAISIN
KLO 17 — 19.

MUUTATTEKO?

KIINNITTÄKÄÄ TÄHÄN OSOITE VIIMEKSI SAAMASTANNE INKERILÄISTEN VIESTISTÄ. KIRJOITTAKAA ALLE UUSI OSOITTEENNE JA POSTITTAKAA MEILLE ENSI TILASSA.

NIMI

UUSI LÄHIOSOITE

UUSI POSTITOIMIPAIKKA

MUISTAKAA

testamenteilla ja lahjoituksilla Inkeriläisten Sivistyssäätiötä. Testamenttiasioissa voi kysyä neuvoja päätoimittajalta, Kirkkoherra Matti Vironmäeltä, puh. 631 285.

Vammala 1975. Vammalan Kirjapaino Oy.